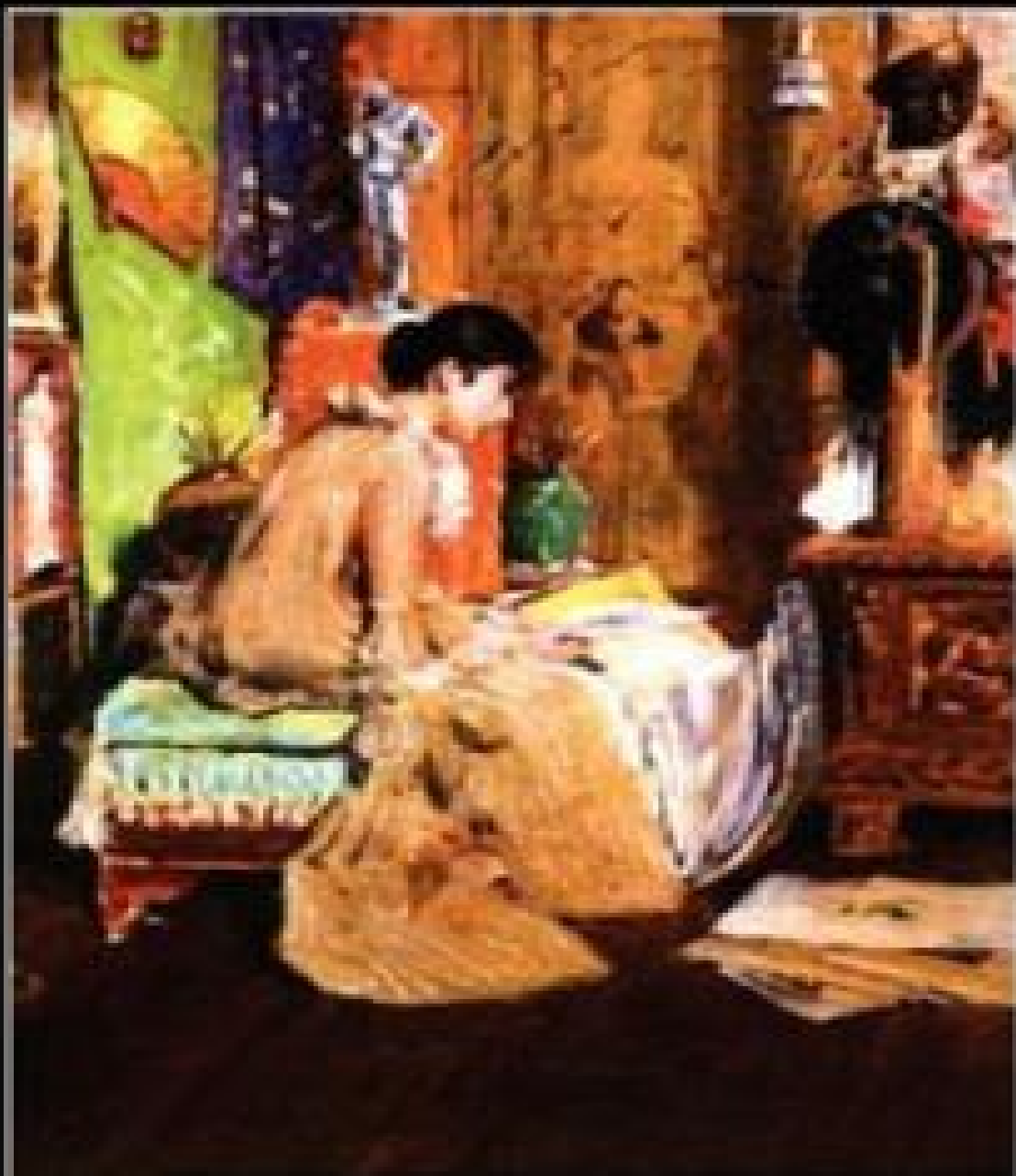




Esclave... ou Reine?

M. Delly

DODO



PRESS

Nô lệ hay nữ hoàng

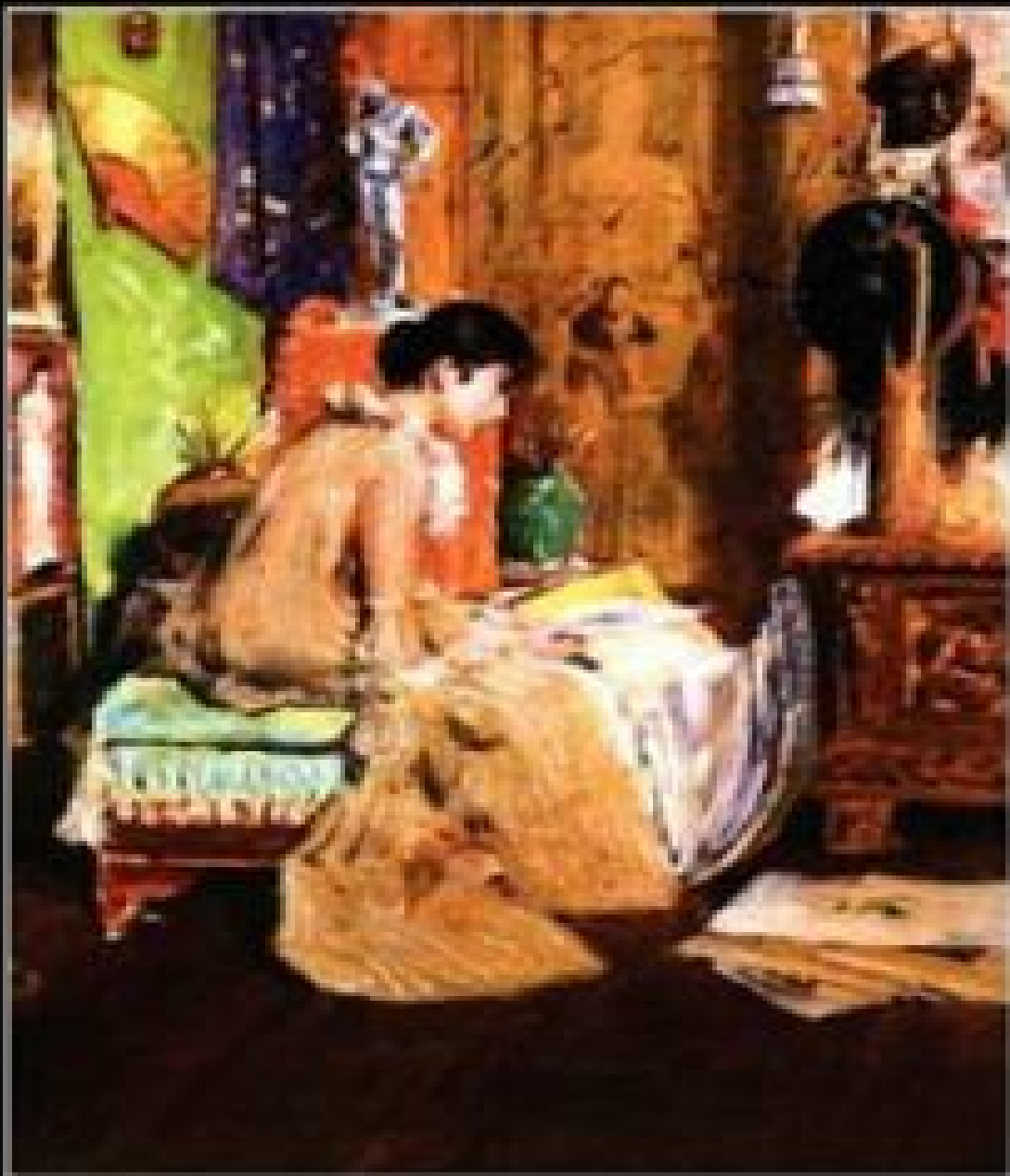
M. Delly

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>



Esclave... ou Reine?

M. Delly

DODO



PRESS

MỤC LỤC

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

CHƯƠNG 1

Gió tây nam nóng ẩm thổi những đám mây thỉnh thoảng lại che lấp vàng mặt trời tháng Mười Một đã bắt đầu ngả về phía Tây. Trời gần như tối hẳn trong khu nghĩa trang nhỏ nằm chen giữa nhà thờ và nhà xứ, cả hai ngôi nhà đều cổ kính và đổ nát, lá vàng bị gió cuốn lên đuổi theo nhau như nhảy múa trên lối đi và các ngôi mộ. Những cây dương liễu đứng đưa những cành đã trụi gần hết lá. Gió rít và rên rỉ như than khóc...

Không khí ảm đạm bao trùm. Linh hồn những người đã khuất như đang bay lượn xung quanh chúng ta.

Cô thiếu nữ xuất hiện dưới vòm cổng ngăn nhà thờ với nghĩa trang chắc cảm nhận rất rõ nỗi thê lương đó, qua vẻ sầu tư đượm trên nét mặt cô. Hai mắt ngấn lệ, đôi mắt kiêu phương Đông to, trong sáng và hiền dịu, đôi mắt phản ánh một tâm hồn tinh tế và nhạy cảm, chưa gợn chút bụi trần.

Cô quả là đẹp mặc dù đường nét vẫn chưa có được cái vẻ người lớn của một thiếu nữ đã định hình về nhan sắc. Rõ ràng cô chưa ra khỏi tuổi ấu thơ. Làn tóc đen, mềm mại xoã xuống đôi vai gầy rất trẻ con.

Cô bước theo mấy bậc đá rêu phủ, đi vào giữa những hàng mộ. Bước chân mềm mại, duyên dáng, hơi nhún nhảy. Tà áo màu ghi rất nhạt gần như trắng tạo một mảng sáng đi động giữa không gian ảm đạm mờ tối này. Gió thổi làm tung bay những làn tóc trên vầng trán tinh khiết, lộ ra khỏi chiếc mũ xinh xắn bằng vải nhung xanh.

Cô dừng lại trước phần mộ xây bằng đá khắc dòng chữ: "Dòng họ Subrans". Cô quỳ xuống, lầm rầm cầu nguyện khá lâu, rồi đứng dậy, đi thêm vài bước, lại quỳ xuống trước một ngôi mộ mới xây phủ đầy những vòng hoa cúc trắng.

Bên dưới cây thập tự có khắc dòng chữ:

NƠI ĐÂY YÊN NGHỈ

GABRIEL - THUỘC DÒNG HỌ FORCILS

ĐÃ TRỞ VỀ VỚI CHÚA VÀO TUỔI MƯỜI TÁM

Cô gái khẽ cúi, đầu đặt trên đôi bàn tay nắm chặt. Nước mắt ứa ra, rỏ xuống những bông hoa trắng.

- Gabriel, vắng bạn mình buồn biết chừng nào! – Cô gái thì thầm. Phía sau lưng cô, một người đàn bà đang tiến đến trên lối đi hẹp. Bà quỳ xuống bên cô gái, hai tay ôm đôi vai còn mảnh dẻ của cô, bà hôn rất lâu lên vầng trán yêu kiều vừa quay sang phía bà.

- Cháu không quên con trai ta. Ngày còn sống nó quý cháu biết nhường nào! – Bà nói nghẹn ngào.

- Ôi, thưa bà, cháu làm sao quên được anh ấy.

Cô khóc thốn thức. Nước mắt người mẹ và nước mắt cô bạn thuở nhỏ cùng rỏ xuống những bông hoa trắng. Lise bắt đầu đọc bài kinh cầu. Từ cặp môi run rẩy của phu nhân Forcils thốt ra thều thào những câu đứt quãng. Cặp mắt xanh thâm quầng vì khóc quá nhiều nhìn đắm đắm vào cây thập tự với niềm đau đớn đầy ẩn nhẫn: người đa bà goá gầy gò này vừa mất đứa con duy nhất.

- Cầu cho linh hồn bạn được bình yên! - Giọng Lise cũng run rẩy theo.

Hai tay bà Forcils càng ghì chặt thêm đôi vai cô gái trẻ.

- Lise! Con trai ta chắc chắn đang ở trên Thiên Đường! Gabriel đúng là một vị Thánh!

- Vâng thưa bà, đúng là như thế rồi. – Lise nói giọng tin tưởng.

Hai phụ nữ, một già một trẻ tựa vào nhau mãi suy tư, không để ý đến gió thổi mỗi lúc một mạnh. Trước mặt họ hiện lên hình dáng mảnh mai của Gabriel, khuôn mặt con trai xinh xắn luôn nở nụ cười, cặp mắt xanh biếc và hiền hậu như đang nhìn ra phía xa, nơi có thứ gì đó lôi cuốn cậu.

Gabriel des Forcils thuộc số những người kỳ diệu mà Chúa lâu lâu lại phái xuống cõi trần như để nhắc lại hình ảnh của Người. Vị Linh Mục già ở nhà thờ Péroulac có lần đã nói hóm hỉnh: “ Ta thấy cậu con trai này chỉ có một khuyết điểm là không có khuyết điểm nào hết”. Vốn bản chất kính cẩn vào dịu dàng, tuy rất thích được thờ thần một mình để suy tư, nhưng Gabriel bao giờ cũng sẵn sàng làm việc gì có thể giúp ích được ai. Cậu được tất cả mọi người quý mến: từ đầy tớ hầu hạ trong nhà đến nông dân quanh vùng, từ những người nghèo khó mà cậu hay quan tâm giúp đỡ đến những họ hàng bề bạn của mẹ cũng như của bản thân cậu.

Lise quan Gabriel năm cô lên sáu. Và ngay từ lần quen nhau đầu tiên ấy, cô đã quý mến chàng trai có cặp mắt sáng lên niềm cao thượng của Thánh Thần. Do sống bên một người cha thờ ơ và một người mẹ tiêng là theo Chính Thông Giáo nhưng thật ra chẳng quan tâm đến tôn giáo nào hết, từ nhỏ Lise vẫn sống như một kẻ vô đạo, chỉ thỉnh thoảng mới được chị hầu phòng dạy vội vài câu kinh. Nhưng vốn hay suy nghĩ, cô bé Lise đã khao khát sự thật và lý tưởng từ sớm, cho nên cô bị thu hút ngay bởi hai con người tuyệt diệu kia, phu nhân Forcils và con trai bà là Gabriel.

Lise coi Gabriel là người anh để cô hỏi ý kiến và chờ đợi những lời khuyên bảo. Gabriel hiểu biết trước tuổi nhưng vẫn giữ được tâm hồn trong sáng. Cậu đã tác động đến cô gái non nớt, hơi thiên về sự huyền bí nhưng đồng thời lại rụt rè mỗi khi gặp phải một thử thách nhỏ. Gabriel đã nói với Lise: “Chúa lúc nào cũng ở bên cạnh chúng ta. Hãy làm theo đúng bốn phận và đừng sợ hãi bất cứ điều gì.”

Đến lúc Gabriel bắt đầu thấy việc rèn luyện cô học trò nhỏ có kết quả thì cũng là lúc Chúa gọi cậu về với Người. Lần cuối cùng Lise đến thăm Gabriel là lúc cậu nằm trên giường bệnh, nét mặt vô cùng thanh thản, đẹp như Thiên Thần. Lise chỉ còn biết quỳ xuống thì thầm:

- Gabriel, hãy cầu Chúa cho tôi!

Nhiều khi cô cũng thốt những lời đó một cách vô tình trước ngôi mộ của người bạn trai đã khuất, như thể cô cầu khẩn một vị Thánh. Lise rất hay đến đây, và cũng như hồi Gabriel còn sống, cô chia sẻ với anh niềm vui nỗi buồn, hỏi ý kiến anh trong một trường hợp khó khăn nào đó. Cô không còn được nghe giọng nói dịu dàng trong sáng đáp lại, nhưng được thổ lộ nỗi lòng cô cũng nhẹ người và hương hồn người bạn quý mến như bay lượn quanh đó đã củng cố niềm tin của cô vào sức mạnh của Thiên Chúa.

Mỗi lần đến đây Lise thường hay gặp phu nhân Forcils. Và bà mẹ đau khổ này tìm được niềm an ủi ở người bạn gái của con mình, cô bé ngây thơ và sùng tín, hiểu được nỗi lòng bà.

- Đừng ngồi thêm nữa, cháu yêu quý, - đột nhiên phu nhân Forcils nói. - Đây nhiều gió lắm mà cháu thì ăn mặt phong phanh. Cháu về đi, Lise, và ta cảm ơn cháu.

Lise đặt môi lên chiếc má nhăn nheo của bà, ngoái nhìn lại ngôi mộ một lần nữa rồi đứng dậy. Cô bước ra khỏi nghĩa trang, đi theo con đường đồng. Cách đây một quãng là một lối đi men theo hàng cây sồi. Cuối lối đi là một toà nhà kiểu gia đình quý tộc nhưng khá đồ sộ mặc dù vẫn còn giữ được vẻ đẹp cổ xưa. Trên khung cửa vẫn còn sót lại hình gia huy. Ngày xưa dòng họ Subrans sống tại toà lâu đài ở Bozac nhưng sau cách mạng (Cách mạng Pháp cuối thế kỷ 18, đầu thế kỷ 19 - Yew) toà lâu đài bị tàn phá và bị cướp đi mọi thứ. Ông thân sinh của Lise, sau khi phá tan hết gia sản trong những cuộc ăn chơi liên miên và tốn kém ở Paris, may mà còn sót lại được toà nhà đồ sộ này để trú thân cho đến lúc qua đời.

Bà vợ thứ hai của ông là mẹ kế của Lise ở lại nuôi dạy con cái. Bà gốc người Nga cũng như mẹ đẻ của Lise ngày xưa. Ông Tử Tước Subrans hai đời vợ đều gốc Nga và hai bà lại là chị em thúc bá với nhau. Bà Xénia Zoubine ngày xưa, mẹ đẻ của Lise sống với chồng được có mười sáu tháng, sinh được một con gái thì đột nhiên qua đời do một tai nạn.

Chiều hôm ấy về nhà, Lise thấy bà mẹ kế Catherine trong gian phòng khách bày biện những đồ gỗ cũ kỹ, nơi bà thường ngồi làm việc. Phần lớn quần áo của gia đình đều được những ngón tay thon dài, trắng nuột đeo đầy nhẫn quý kia sang sửa, vá mạng. Khi họ lui về toà nhà này, số đầy tớ bị thu hẹp đến mức tối thiểu vì tài chính quá eo hẹp. Khi lấy chồng, bà Catherine đã mang theo về nhà chồng một khoản hồi môn rất lớn xấp xỉ hồi môn của người chị họ, vợ cả và là mẹ đẻ của Lise xưa kia. Bà đã được thừa kế của hồi môn đó. Nhưng gần đây do tình hình lộn xộn, ruộng đất, tài sản của hai bà ở bên Nga bị cướp phá gần hết. Số còn lại chỉ đủ cho phép bà và đám con gái sống một cách tằn tiện. Thuở nhỏ bà được hưởng một nền giáo dục dành cho con gái gia đình đại quý tộc để trở thành người phụ nữ trí thức, nhưng may thay do tài tháo vát và tằn tiện, bà nhanh chóng thích nghi được với cuộc sống kham khổ thôn quê hiện giờ.

Thấy con chồng bước vào, phu nhân Subrans hơi ngẩng khuôn mặt gầy, xanh xao nhưng vẫn giữ được nhiều nét rất đẹp: cặp mắt xanh biếc mở to, bình thường hơi lạnh đạm nhưng đôi lúc đột nhiên bộc lộ rất rõ xúc cảm bên trong, đó là khi bà gặp một chuyện gì khiến bà không tự kiềm chế được.

- Con về hơi muộn đấy, Lise.

- Con rẽ vào nghĩa trang, mẹ ạ.

- Con nên bớt những lần viếng nghĩa trang ấy đi. Tính con vốn hay suy nghĩ, dễ xúc động, ra đấy luôn không nên. Mẹ đang nghĩ, có lẽ sang năm ta phải thay đổi cách sống đôi chút để con bắt đầu tiếp xúc dần với xã hội thượng lưu.

Lise tỏ một cử chỉ phản đối.

- Thưa mẹ, con mới mười sáu tuổi mà.

- Thật ra đây chưa phải là giới thiệu con với ai, mà chỉ đơn giản là ta nhận lời mời của một vài gia đình quý tộc quanh đây và đến thăm họ thôi... À, nhân tiện mẹ vừa nhận được thiệp mời của phu nhân Cérigny. Phu nhân khẩn khoản mời mẹ tham dự cuộc săn bắn họ sẽ tổ chức vào tuần sau. Con có thích sang dự với họ không?

- Con không biết, con chưa hề nghĩ gì về chuyện ấy, thưa mẹ... Với lại săn bắn... Con mà nhìn thấy một con thú bị bắn chết, con sẽ bị ám ảnh rất lâu.

- Mẹ con ta có thể không tham dự cái bước cuối cùng ấy... Nhưng ta quyết định sẽ sang với họ. Lát nữa mẹ viết thư nhận lời với phu nhân Cérigny.

Lise bước đến gần mẹ kể, khẽ nâng bàn tay bà.

- Mẹ đừng nối lại quan hệ với giới quyền quý cao sang ấy làm gì. Đừng vì con mà mẹ phải cố gắng trở lại những nơi chỉ gợi cho mẹ toàn những kỷ niệm đau buồn. Mà con cũng chẳng thiết tha gì cuộc sống thượng lưu ấy, con không nói dối mẹ đâu.

- Đây là bổn phận của mẹ, Lise ạ. Mẹ không thể nhốt con mãi trong cái nhà này. Bởi vì đã đến lúc mẹ phải lo cho tương lai của con. Mẹ con mình cứ sống tách biệt thế này, ai biết nhà có con gái mà đến đây. Thôi, con lên phòng nghỉ đi. Con lại xem áo quần còn thiếu gì. Mai hai mẹ con ta ra phố Périgueux may sắm thêm cho đủ lệ bộ.

Bà Catherine lại cúi xuống khau vá tiếp. Bà không bao giờ tỏ vẻ buồn bã với Lise, nhưng cô rất hiểu rằng trong đáy lòng bà rất quan tâm đến đứa con chồng, thậm chí bà lo lắng cho Lise hơn cả cho mấy đứa con đẻ của bà. Bà vẫn mời thầy dạy học tại nhà cho các con, kể cả cho Lise.

CHƯƠNG 2

Cuộc săn vừa kết thúc, con nai lúc này bị dồn từ ngã tư “Ba cây dẻ gai” đến chỗ này bây giờ đã nằm không nhúc nhích. Người thợ săn nhắc chân con vật lên cho một bà mệnh phụ người Anh xem. Bà là 1 trong những vị khách của gia đình Cérigny.

- Cuộc săn này không thấm thía gì so với những cuộc săn bắn của Hoàng Thân tại xứ Ukraine, phải không thưa Hoàng Thân? – Robert, con trai cả của gia đình Cérigny quay sang 1 trong những tay thiện xạ đang đứng gần đấy.

- Cuộc săn hôm nay làm tôi rất thích thú, tôi nói thật đấy. Bởi vì tôi mê săn bắn đến nỗi bất lý cuộc săn diễn ra như thế nào tôi đều thấy hứng thú.

Người nói câu đó là 1 chàng trai trạc hai tám, ba mươi tuổi, dáng người rất cao nhưng trông không có vẻ cao quá đáng, do thân hình rất cân đối và dáng điệu thanh nhã. Chòm râu màu vàng hoe điểm thêm vào khuôn mặt đã có những đường nét quả cảm và cương nghị. Cái miệng rắn rỏi, vầng trán kiêu hãnh, cử chỉ duyên dáng, rất Nga. Nhưng trên khuôn mặt ấy, cặp mắt là đặc biệt hơn cả. Người ta khó nói chúng là màu gì. Xanh chăng? Đúng là có lúc xanh biếc. Nhưng nhiều lúc đột nhiên chúng lại ngã sang màu xanh lá cây. Màu mắt luôn thay đổi, tạo cho chàng trai vẻ bí hiểm, làm người tiếp xúc với chàng dễ cảm thấy lúng túng. Đôi khi cặp mắt ấy lại chuyển thành màu sẫm gần như đen, hiếm thôi, chỉ vào những lúc vị Hoàng thân Ormanoff này không kiềm chế mà để lộ ra vẻ tức giận thật sự.

Nói chung thì đây là 1 cặp mắt khó hiểu rất lạnh, khinh khỉnh và rất khó có cảm tình nhưng lại khiến người ta chú ý, do vẻ thông minh hiếm có lộ ra ở chúng.

- Vị Hoàng thân Ormanoff này quả là đẹp trai. Nhưng tôi nghĩ, chưa chắc vị phu nhân vợ ông vừa cố đã được hưởng hạnh phúc trong khi chung sống với ông! - Một thiếu phụ trẻ tuổi nói thầm vào tai người phụ nữ ngồi bên cạnh trong lúc đoàn kỵ sĩ và đoàn xe hơi đang tiến về phía ngôi nhà nhỏ xây sẵn trong rừng để nghỉ ngơi.

- Phu nhân lầm rồi! – Hoàng thân quý vợ như vàng, sắm cho bà ấy bao nhiêu là nữ trang đắt tiền và quần áo sang trọng. Đi đâu ngài cũng kéo vợ theo, không rời xa vợ lấy 1 bước. Chỉ có điều Hoàng thân đòi vợ giữ thái độ phục tùng, phải tuân thủ mọi ý kiến cũng như sở thích của ông.

- Thế mà phu nhân bảo bà ấy sung sướng à?

- Tùy tính nết mỗi người thôi. Tiểu thư Olga Serkine ấy lấy Hoàng thân từ năm mới 16 tuổi và là 1 cô gái nhút nhát, mê chồng và theo tôi biết thì bà ta hoàn toàn phục tùng chồng. Phu nhân không hề cảm thấy 1 chút khó chịu nào về thói độc đoán ấy của Hoàng thân.

- Bà ta đẹp không?

- Tuyệt đẹp! Đẹp 1 cách kỳ lạ, do bà ta đặc biệt thừa hưởng dòng máu circassienne mà không ai ở đây có được.

- Nhưng làm sao bà ta chết nhỉ?

- Tôi không biết rõ, nghe đâu là do 1 tai nạn xảy ra tại khu điền trang của Hoàng thân ở Ukraine. Bà ta bị thiệt mạng cùng đứa con độc nhất của bà.

- Chắc Hoàng thân phải đau đớn lắm.

- Ông ấy là người lạnh lùng, làm sao có chuyện đau đớn được! Họa chẳng chỉ 1 chút thoáng buồn. Mà cũng là đoán vậy thôi, chứ tôi nghe người ta kể lại thì đâu như nghe tin vợ chết nét mặt Hoàng thân không mấy may biến đổi, vẫn y nguyên như hiện giờ phu nhân nhìn thấy đấy. Chắc hẳn vị Hoàng thân ấy thiếu mất 1 cơ quan trong thân thể! Ông ta không có trái tim! Tất cả những ai quen biết ông đều nhận xét như thế.

- Đáng tiếc! Chứ nếu không bị cái tật ấy thì ông sẽ là người đàn ông tuyệt vời nhất. Lúc này tôi có nghe được ông tiếp chuyện với mọi người, tôi thấy hiếm ai thông minh và uyên bác được thế. Theo phu nhân đoán thì ông có định lấy vợ nữa hay không?

- Tôi không biết. Theo tôi nghĩ thì ông sẽ chỉ đi bước nữa nếu như gặp được 1 cô gái giống hệt công nương Olga ngày trước, bởi vì nếu không phải là người đúng như thế... thì tôi tin cuộc sống vợ chồng sẽ chẳng thể lâu bền được. Nhưng biết đâu? Rất có thể do hoa mắt trước Hoàng thân, trước vị trí cao sang của ông trong xã hội thượng lưu, trước sự giàu sang tột bậc của ông, mà 1 số phụ nữ sẵn sàng từ bỏ cá tính để cam chịu cái cảnh tuân theo răm rắp tất cả mọi ý muốn của chồng. Riêng tôi thì thú thật, tiền bạc không thể khiến tôi từ bỏ ý thích riêng của tôi để tuân thủ chồng 1 cách nô lệ như công nương Olga ấy được. Tính cách thô bạo của người Moscow cổ đã kết tinh lại trong con người Hoàng thân Ormanoff, thành thói độc đoán khủng khiếp kiểu phương Đông. Một lần tôi được nghe chính miệng ông tuyên bố rằng đối với ông, đàn bà con gái là loại người trí tuệ thấp kém, chỉ nên là đồ chơi xinh đẹp để ông trang hoàng thêm cho đẹp mắt, để ông đặt vào trong nhà coi như 1 pho tượng đẹp hay 1 tác phẩm nghệ thuật giá trị! Cho nên vợ ông phải là 1 người phụ nữ tính tình mềm mỏng, quen cam chịu nhẫn nhục tuân theo mọi ý muốn và ý thích của chồng. Vì vậy hạng như chúng ta, thì đừng nên nói chuyện gì với Hoàng thân, hạng phụ nữ thông thái ông không chịu được đã đành, mà ngay hạng phụ nữ không thông thái nhưng có cá tính, muốn được đối xử bình đẳng, ông cũng không ưa.

- Chà, người đồng hương của phu nhân quả là con người đáng sợ. Thế thì tôi chẳng dám giới thiệu cô gái nào để làm vợ kế của ngài. À mà ông bà Cérigny quen biết vị Hoàng thân đó tại Cannes phải không thưa phu nhân?

- Đúng thế. Tại Cannes ông có 1 toà biệt thự sang tột bậc. Hồi công nương Olga còn sống, ông thường xuyên tổ chức những cuộc tiếp khách linh đình, những đêm vũ hội tung bừng. Hiện giờ Hoàng thân sống ở đó với bà chị ruột, bá tước phu nhân Ruhlberg, vợ quá của 1 nhà ngoại giao Đức. Còn có thêm 2 cậu con trai của bà và 1 cô họ hàng xa và nghèo của Hoàng thân cũng làm chức năng bổ sung cho bộ đồ đạc tại các lầu đài và biệt thự choáng lộn của ông.

Mãi nói chuyện, họ đã tới ngôi nhà nhỏ trong rừng dành để dùng vào những cuộc săn bắn. Đây là 1 công trình mỹ lệ từ thời vua Louis XV. Lúc này trước cửa ngôi nhà đã đầy khách khứa vừa rời khỏi lưng ngựa hay ra khỏi xe. Hoàng thân Ormanoff cũng vừa cưỡi ngựa tới, chàng

nhảy xuống đất, ném dây cương cho 1 thợ săn hối hả chạy đón (ai cũng biết vị Hoàng thân này rất hào phóng). Chàng dừng lại 1 lúc đưa mắt nhìn xung quanh, vẻ lãnh đạm vừa như dò xét.

Cặp mắt của chàng bỗng nhiên ngưng lại. Hoàng thân vừa nhìn thấy, giữa đám khách khứa, dáng người gầy nhỏ của phu nhân Subrans và bên cạnh bà khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của tiểu thư Lise.

Phu nhân Subrans và con gái riêng của chồng đến hơi muộn, khi cuộc săn đã kết thúc và mọi người đang trên đường đến ngôi nhà nghỉ này. Mọi người đều chăm chú nhìn 2 mẹ con bởi vì đã nhiều năm nay phu nhân Subrans sống ẩn dật, chỉ thỉnh thoảng lắm mới ra khỏi nhà và cũng chỉ đến thăm những lâu đài kế cận. Nhưng điều khiến khách khứa chú ý nhất là sắc đẹp của tiểu thư Lise, vừa khiến người ta yêu mến vừa khiến người ta cảm phục.

- Tôi đang chiêm bao chăng? - Nữ bá tước Soblowska nói thầm vào tai người phụ nữ đứng cạnh. Cô tiểu thư kia sao giống người vợ trước của Hoàng thân Ormanoff đến thế!

- Con gái lớn của tử tước Subrans đã quá cố đấy. Mẹ tiểu thư xưa là người gốc Nga, cũng như bà mẹ kế của nàng hiện giờ.

- À phải rồi, 2 chị em thúc bá người Nga lần lượt lấy cùng 1 ông chồng người Pháp... Đâu như họ tên thời con gái của 2 vị phu nhân ấy đều là Zoubine, và đều cũng có họ với Hoàng thân Ormanoff thì phải?... Chà thế thì tiểu thư Subrans này giống công nương Olga cũng không phải là điều ngạc nhiên, bởi vì Olga, họ thời con gái cũng là Zoubine, nghĩa là cũng cùng dòng máu ấy.

- Hoàng thân đang bước đến chỗ phu nhân Subrans kia. Chắc thấy sắc đẹp cô tiểu thư này giống sắc đẹp vợ mình ngày trước quá nên ông bị choáng váng! Ít nhất thì ông cũng phải xúc động, dù nghe bảo ông không có tim đi nữa!

Tuy nhiên, ai tinh mắt nhất cũng không thể nhận thấy 1 biểu hiện xúc động nào dù nhỏ trên khuôn mặt lãnh đạm đến mức kỳ quái của Hoàng thân Ormanoff, trong lúc chàng tiến về phía hai mẹ con phu nhân Subrans.

Phu nhân quay đầu lại, đã thấy chàng chỉ còn cách bà vài bước chân. Mặt bà hơi tái đi, cặp môi khẽ run rẩy và trong 1 khoảnh khắc vẻ sợ sệt thoáng hiện lên trong cặp mắt.

- Chắc phu nhân không ngờ gặp tôi ở đây, Catherine Paulowna? - Chàng hỏi và nghiêng mình chào tử tước phu nhân Subrans.

Phu nhân lúng túng:

- Quả đúng như vậy. Tôi không biết Hoàng thân nghỉ tại vùng này.

- Tôi là khách của hầu tước Cérigny từ năm hôm nay rồi... Phu nhân giới thiệu tôi với tiểu thư Subrans chứ?... Bởi vì nếu tôi đoán không sai thì đây chính là con gái của Xénia Zoubine?

Luồng mắt chàng chiếu xuống vào thân hình Lise, lúc này xinh đẹp tuyệt vời trong bộ phục sức bằng dạ mềm, màu xanh lam dịu. Nàng rung mình trước cặp mắt lạ lùng, khó hiểu không có vẻ thán phục cũng không ra vẻ dịu dàng mà chỉ biểu lộ 1 nỗi thích thú của kẻ vừa tìm thấy 1 báu vật mà bao lâu nay ông ta kiếm không ra. Mặt phu nhân Subrans càng tái hơn, giọng

nói như hết hơi:

- Vâng đây là con gái của chị Xénia tôi...Lise, đây là anh họ con, Hoàng thân Serge Ormanoff.

Hoàng thân nâng bàn tay nhỏ nhắn của Lise, lúc này đã trở nên giá lạnh do nhìn thấy người anh họ. Chàng khẽ đặt môi lên bàn tay ấy, cách chàng cúi xuống, như thể chỉ hạ mình ban ơn cho kẻ dưới. Hoàn toàn chàng không tỏ ra nhã nhặn, tôn trọng hay yêu quý, là những tình cảm cần thiết trong buổi đầu gặp gỡ này.

- Tôi rất thân với phu nhân Xénia, ngày mẹ tiểu thư còn sống. Hồi ấy phu nhân rất hy vọng nghỉ hè tại điền trang của tôi tại Kultow bên xứ Ukraine. Thật ra bấy giờ tôi chỉ mới là 1 đứa trẻ. Lễ ăn hỏi của bà với tử tước Subrans, cha tiểu thư, đã được tổ chức tại lâu đài của chúng tôi ở Kultow.

Lise như hoá đá vì sợ hãi, cố gắng mà không sao mở miệng được. Không đợi nàng trả lời, Hoàng thân Ormanoff đã quay gót bước đến chỗ hầu tước Cérigny lúc này đang bàn tán về cuộc săn bắn vừa rồi.

- Tại sao chưa lần nào mẹ kể với con về ông anh họ này ạ? – Lise thì thầm.

Nàng ngược nhìn bà mẹ kế. Khuôn mặt thất sắc của phu nhân Subrans làm nàng hốt hoảng:

- Mẹ làm sao thế ? Mẹ khó chịu trong người ạ?

- Hơi 1 chút thôi... Tim mẹ lại bắt đầu không ổn rồi, có lẽ ta phải về thôi.

Họ vội vã cáo lỗi với phu nhân Cérigny. Phu nhân tiễn họ ra tận xe, luôn miệng tỏ ý tiếc rẻ. Hoàng thân Ormanoff đưa mắt nhìn theo cho đến khi chiếc xe chạy khuất.

- Cô tiểu thư ấy – đúng ra chưa phải tiểu thư - quả là 1 sắc đẹp thật sự lý tưởng – tiếng 1 người nào đó đứng sau chàng đưa nhận xét.

- Chính xác! – Hoàng thân đáp, giọng lạnh nhạt.

Chàng cất bước đi về phía cửa ra vào ngôi nhà nghỉ trước cặp mắt dõi theo của nhiều vị khách, bởi vì chàng lãnh chúa trẻ tuổi gốc Nga với khuôn mặt thông minh và đầy bí hiểm kia đã khuấy gọi lòng hiếu kỳ của đám khách khứa không chừa 1 ai.

Ngồi trong chiếc xe chở 2 chủ nhân biệt thự Bardonnaye về nhà, Lise lo lắng nhìn khuôn mặt bà mẹ kế. Phu nhân Subrans đã mấy lần lên cơn và bác sĩ yêu cầu bà tránh xa những xúc động mạnh.

Nhưng hôm nay chuyện gì đã làm mẹ kế của nàng xúc động đến thế? Hoàng thân Ormanoff chắc không phải người thân thiết với bà bởi vì bà có kể về ông ta cho nàng nghe bao giờ đâu... hay ông ta khiến bà nhớ lại những kỷ niệm không vui? Lise biết rằng mẹ kế của nàng mồ côi cha mẹ và bị mất cả người anh độc nhất ngay từ khi bà chưa lấy chồng. Phải chăng ông Hoàng thân kia đã chứng kiến tất cả những chuyện bất hạnh mà bà mẹ kế của nàng không muốn nhớ lại chi tiết.

Phu nhân Subrans đột nhiên ngẩng lên và bắt gặp cặp mắt lo lắng của cô con chồng.

- Đừng băn khoăn nhiều, con! – bà nói cũng bằng giọng thều thào như lúc này khi đáp lời Hoàng thân hỏi. – Không sao đâu. Từ sáng mẹ đã cảm thấy không được khoẻ. Lẽ ra mẹ không nên đi mới phải.

- Đúng thế! Tại sao mẹ không nói cho con biết mẹ thấy trong người không được khoẻ. Trường hợp như thế cách đúng nhất là nên nghỉ ngơi yên tĩnh ở nhà.

- Tất nhiên rồi, giá như mẹ biết trước là sẽ khó chịu trong người đến như thế này.

Hai bàn tay xương xẩu của phu nhân run rẩy, cặp môi cũng mấp máy.

Lise không nhìn thấy. Nàng đã yên tâm trở lại khi thấy xo chạy đến nhà, mặt phu nhân Subrans hết nhợt nhạt, chỉ riêng đôi mắt của bà có thêm 1 quầng bao quanh.

CHƯƠNG 3

Ánh sáng mùa thu dọi sáng khắp cả gian phòng gần như trống rỗng vẫn được gọi là “phòng học” của biệt thự Bardonnye. Cái đầu hói của gia sư Babilie trở nên bóng lộn do ánh nắng đó. Nhưng ông ta không quan tâm gì đến chuyện ấy. Vừa đưa lưỡi dán điều thuốc lá tự cuộn, ông vừa chăm chú chấm bài tập dịch ra tiếng La tinh của tiểu thư Lise mà ông mệnh danh 1 cách hãnh diện là “bộ óc nhỏ thông minh chưa từng thấy của giới nữ”.

Bởi vì ông rất tự hào về cô chị cả trong đám học trò của ông. Quả là cậu Albéric 12 tuổi, tính hiếu động và bướng bỉnh cũng như cô bé Anouchka cũng đều thông minh, nhưng cả 2 không có được lòng ham học hỏi, thói làm việc say sưa và cả tấm lòng nhân hậu là những thứ luôn cản trở Lise tham gia vào những trò đùa chọc của các em đối với thầy. Ông Babilie thật ra cũng có 1 số tính nết kỳ quái làm các em không vừa ý và muốn “trả đũa” cho ông vài vố đôi khi hơi độc ác.

Lúc này cậu Albéric đang trở cô em gái Anouchka thấy đỉnh đầu bóng lộn của ông thầy. Cô bé bật cười khanh khách. Ông Babilie hơi ngẩng lên, khẽ nói “suyt” giọng ông đầy rộng lượng rồi cúi xuống tiếp tục sửa bài.

Nhưng Lise đưa mắt nghiêm khắc nhìn các em và chúng lại tiếp tục học. Chị chúng xinh đẹp và hiền dịu đến thế cho nên bao giờ cũng được các em nể. Chúng không hề muốn chị Lise phải rơm rớm nước mắt.

- Thừa tiểu thư Lise, bài không phạm 1 lỗi nào! – Ông Babilie reo lên đắc thắng, rồi dùng 2 ngón tay vàng khè khời thuốc nhón tờ bài tập giơ lên cao. Tờ giấy phủ kín những dòng chữ đều tăm tắp của Lise. - Tuyệt thật, tôi có điểm phúc được dạy 1 học trò làm tôi tự hào. Chỉ cần học thêm 2 năm nữa, tiểu thư sẽ có 1 trình độ kiến thức vững vàng.

Tiếng chuông ngoài cửa cắt ngang lời ông gia sư. Lise nhanh nhẹn đứng dậy, đập mạnh tay vào chiếc tạp dề vải hồng hơi nhàu.

- Tôi phải ra mở cửa. Hai chị hầu phòng Micheline và Josette đều đi vắng cả.

Cô ra tiền sảnh rồi bước đến gần cửa. Đúng lúc cô bắt đầu mở thì 1 hồi chuông thứ 2 cũng bắt đầu vang lên, như thể bực tức vì sốt ruột. Lise giật mình và bất giác lùi lại khi nhìn thấy Hoàng thân Ormanoff.

Chàng ngả mũ hỏi:

- Tiểu thư Lise! Liệu phu nhân Subrans có thể tiếp tôi lúc này được không?

- Tôi chắc là được... Mời ông vào, thưa Hoàng thân.

Khách không tỏ vẻ phản đối gì về câu trả lời quá lễ phép mà chỉ ngắm nghía cô gái trẻ đang đỏ mặt và lúng túng trước mặt chàng.

Lise dẫn Hoàng thân đến cửa phòng khách. Nàng mở cửa nói:

- Tôi vào thưa với mẹ tôi.

Hoàng thân đưa mắt nhìn nàng lần nữa 1 cách kỳ quái.

- Tiểu thư gọi phu nhân là mẹ? Bà ấy bắt tiểu thư phải gọi như thế sao?

- Không, chính tôi thích gọi như thế, bởi vì dì tôi đã nuôi tôi khôn lớn, - Lise đáp. Cô rất ngạc nhiên.

- À, phải rồi! Mà đúng như thế thật! – Hoàng thân nói, giọng sắc lạnh.

Trong lúc chàng bước vào phòng khách thứ 2 bày biện còn sang trọng hơn, chỉ để tiếp những khách lạ, Lise sang phòng bên cạnh, đến gần bà mẹ kể lúc này đang bận khâu vá.

- Thưa mẹ, Hoàng thân Ormanoff muốn gặp mẹ.

Phu nhân Subrans giật mình, để rơi miếng vải xuống đất và mặt bà lại tái nhợt giống như hôm qua, lúc vị Hoàng thân kia bước đến gần bà. Nhưng không nói 1 lời, bà đứng dậy, mở cánh cửa ngách, bước sang phòng khách.

Hoàng thân đứng giữa phòng, để mặc cho chủ nhân tiến đến gần mình. Cặp mắt chàng như xoáy sâu vào tận tâm can người phụ nữ lúc này đang co cứng thân thể. Phu nhân Subrans cố không cúi đầu mặc dù bà rất muốn tránh cặp mắt của khách.

- Vậy là đã khá lâu rồi tôi không gặp phu nhân, - chàng nói giọng lạnh lùng, thản nhiên.

Giống như hôm qua, hôm nay 2 người cũng không chìa tay ra cho nhau. Ai thấy thái độ họ lúc này tất phải cảm thấy giữa họ có 1 hàng rào khó hiểu ngăn cách.

- Đúng thế, anh Serge... Tôi không ngờ anh lại có dịp đến vùng này, đến nhà tôi...

Giọng phu nhân Subrans khản đặc lại và cặp mắt bà cố tránh cặp mắt xanh biết của khách.

- Vả lại tôi đến đây đâu để gặp phu nhân, Catherine Paulowna? Tôi vẫn chưa thay đổi thói quen nói thẳng ngay vào việc, nhất là đối với phụ nữ là hạng người quen vòng vèo, quen đạo đức giả. Vậy điều mà tôi muốn nói là thế này. Cô em họ của tôi, con gái của phu nhân Xénia giống như tạc cô Olga vợ trước của tôi. Do đấy tôi muốn thấy tiểu thư Lise trở thành công nương Ormanoff.

Phu nhân Subrans trợn mắt sừng sốt, 2 chân cứ lùi dần, lùi dần, mắt không rời khách.

- Hoàng thân muốn... cưới Lise! Nó còn nhỏ lắm! Chính Hoàng thân cũng đã nói, đấy chỉ là 1 đứa trẻ. Lise năm nay mới 16 tuổi.

- Chính đây lại là điều tôi mong muốn. Tuổi non nớt như thế tôi càng dễ uốn nắn.

Thấy phu nhân Subrans không đáp mà vẫn nhìn chàng bằng cặp mắt hoảng hốt. Hoàng thân nói thêm giọng khô khan.

- Đúng điều tôi vừa nói ra mọi người dễ thấy kỳ quái!

- Nhưng... Hoàng thân đã biết gì về tính nết Lise đâu?

- Tiểu thư Lise rất giống Olga. Ít nhất về phương diện hình thức, cô ấy cũng đạt được mức như vợ trước của tôi. Về tính tình thì vào tuổi cô ấy hiện giờ, tôi sẽ uốn nắn được để tính tình cô ấy sẽ đúng hệt như tôi muốn. Thế là đủ. Trí óc ấy thông minh nhiều hay ít đối với tôi không quan trọng. Tôi sẽ rèn cô ấy theo sở thích của tôi.

- Nếu vậy Lise sẽ bất hạnh mất! – Phu nhân Subrans lúng búng nói.

Một nụ cười giễu cợt hiện trên đôi môi khách.

- Bất hạnh sao được khi tiểu thư Lise sẽ được chồng may sắm cho những quần áo và nữ trang quý giá nhất, sẽ được đi dự những hội hè linh đình nhất của giới thượng lưu?

- Đối với Lise, những thứ đó không đủ, tôi biết. Nó là đứa con gái giản dị và rất ngoan đạo.

Hàng lông mày của Hoàng thân cau lại.

- Ngoan đạo à? Cô ấy theo tôn giáo nào?

- Thiên Chúa giáo.

- Điều ấy không quan trọng. Vợ tất phải theo tôn giáo của chồng và ngay sau khi trở thành công nương Ormanoff, cô ấy sẽ được làm lễ để chuyển sang Chính thống giáo.

Phu nhân Subrans hoảng hốt nhìn nét mặt lạnh lùng của khách.

- Hoàng thân bắt Lise phải từ bỏ tôn giáo của nó hiện giờ ư? – Bà vẫn lúng búng tiếp tục nói.

- Đúng thế. Tôi thì chẳng tin vào tôn giáo nào, nhưng tục lệ dòng họ và dân tộc buộc tôi phải đứng vào hàng ngũ tín đồ của Chính thống giáo là tôn giáo của dòng họ và dân tộc tôi. Vợ tôi cũng sẽ phải tuân theo cái tục lệ ấy.

- Anh Serge, Lise sẽ không chịu đâu! Nó không đời nào chịu từ bỏ Thiên Chúa giáo! Đây là điều không thể thực hiện được. Vả lại nó sẽ đau khổ mất...

Một ánh mắt giận dữ thoáng qua trong mắt Serge, lúc này đã chuyển sang màu đen.

- Phu nhân coi tôi là người thế nào, Catherine Paulowna? Ai dám bảo tôi đã làm điều gì khiến cho Olga bất hạnh... Lúc hấp hối, chính cô ấy đã hôn bàn tay tôi và nói: “Serge, chàng đã đem lại cho em hạnh phúc!”. Suốt trong thời gian làm vợ tôi, chưa bao giờ tôi bắt cô ấy phải ngỏ lời cầu xin tôi điều gì. Mọi ước muốn của cô ấy tôi đều đoán trước và đều thoả mãn. Tôi thừa nhận tôi đã đòi được là người chồng độc đoán, nhưng ngược lại tôi cũng thoả mãn tất cả những gì mà đầu óc nhỏ bé của vợ tôi mong muốn. Lise còn có thể đòi hỏi gì hơn thế nữa?

- Hay là Hoàng thân đối xử với Lise theo cách khác được không? – Phu nhân Subrans khề nói.

Trên môi Hoàng thân Ormanoff lại khề nở nụ cười mỉa mai:

- Phu nhân muốn tôi trở thành kẻ đầy tớ ngoan ngoãn của vợ giống như những ông chồng ngu xuẩn hay sao? Tôi có quyền được hưởng ưu thế của người đàn ông và trước tiên tôi đòi

được trông thấy vợ tôi tuyệt đối phục tùng tôi.

- Vậy mà Hoàng thân bảo Lise sẽ hạnh phúc?

Hoàng thân tỏ một cử chỉ sốt ruột.

- Đúng thế, bởi vì tôi sẽ có cách diệt đi bằng hết thói đa cảm trong đầu óc Lise, nếu như cô ấy có cái tật ấy. Olga ngày còn sống rất dịu hiền, rất đáng yêu, rất biết chiều chồng, và tôi chưa bao giờ phải bức mình thấy 1 giọt nước mắt hay 1 cái cau mày trên khuôn mặt vợ. Olga đã nhanh chóng tập quen với thái độ ấy, lúc nào cũng tỏ ra bình thản và tươi cười đối với chồng. Nếu như tôi không rèn dũa cô ấy ngay từ đầu thì tôi đã phải chịu nổi bức mình nhìn thấy vợ khóc lóc, trách móc và đủ thứ dớ dẩn khác.

- Nghĩa là phu nhân của Hoàng thân không có cả đến cái quyền được nhỏ nước mắt?

- Tôi có cách đối xử để vợ tôi không còn 1 lý do nào hợp lý để khóc lóc hết, - Serge lạnh lùng đáp.

Sửng sốt trước lời tuyên bố dứt khoát của Hoàng Thân, phu nhân Subrans không còn thốt ra được lời nào nữa.

- Không, không thể như thế được, anh Serge! – Lát sau bà cố nói rất khẽ - Lise còn non nớt quá. Sức khỏe nó lại không được tốt.

- Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật chu đáo, phu nhân yên tâm. Tôi hoàn toàn không muốn có cộ vợ ốm đau. Nhưng thật tình tôi rất cảm phục phu nhân đã chăm nom đứa con gái của phu nhân Xénia bất hạnh để lại 1 cách chu đáo như thế.

Giọng nói của chàng đượm chút mỉa mai rất kín đáo trong khi cặp mắt vẫn chiếu thẳng vào phu nhân Subrans lúc này đang tái nhợt đi vì sợ hãi.

- Tôi cố gắng chăm nom con gái chị ấy đến mức cao nhất mà sức lực của tôi cho phép. – Bà thều thào nói. – Và tôi mong cho nó được hạnh phúc.

- Việc ấy tôi sẽ lo.

- Không đâu anh Serge! Thứ nhất là Lise không đòi nào chịu thay đổi tôn giáo...

Hàng lông mày của Hoàng thân nhíu lại.

- Phu nhân coi quan trọng đến thế ý thích của 1 đứa trẻ ư? Vào tuổi ấy tín ngưỡng chưa được định hình hẳn hoi.

Catherine Paulowna chấp 2 bàn tay lại.

- Anh Serge, đừng bắt tôi phải ưng thuận chuyện này! Tôi không muốn nhìn thấy con Lise phải đau khổ.

- Chà, câu trả lời của phu nhân nghe xuôi tai đấy! – Chàng Hoàng thân nói, giọng châm biếm nghe rợn người, - Nhân đây tôi xin hỏi, có đúng là phu nhân Xénia qua đời vì cái tai nạn xảy ra tại đền trang của tôi ở Kultow không?

Đôi mắt phu nhân bỗng lộ vẻ hốt hoảng. Bà bấu chặt tay ghế.

- Tôi...tôi không biết... - Bà vội quay mặt đi lúng búng đáp.

- Người ta đã kể với tôi... Chắc bà biết ông chủ kho Ivan Borgueff còn sống và chưa hề lần cấn chú? Ông ta vẫn nhớ hết mọi chuyện cũ. Chẳng hạn ông ta nhớ rất rõ chuyện phu nhân cùng với phu nhân Xénia về nghỉ tại điền trang Kultow...

Toàn thân Catherine Paulowna run cầm cập, bà cố lẩn tránh luồng mắt sắc như dao của khách, hết như con thú hết đường chạy trốn dưới luồng mắt của người thợ săn.

- Ông ta có thời thích ba hoa, may mà tôi đã đe bắt lão câm miệng, không được để lộ chuyện ấy ra. Phu nhân gặp may đấy, Catherine Paulowna ạ. Nếu 1 ngày nào đấy tôi bảo ông Ivan Borgueff kia: “Thôi bây giờ tôi không cấm ông nữa, thích nói gì cứ nói thoải mái!” thì chắc chắn lão sẽ kể khắp mọi người nghe những chuyện không ai có thể ngờ được. Khi đó sẽ rất phiền cho mấy đứa con của phu nhân, đúng vậy không, Catherine Paulowna?

Lần này thì phu nhân Subrans quay sang khách, đưa 2 tay lên van xin.

- Anh Serge, anh làm ơn làm phúc!... Nỗi hối hận bao năm nay giày vò tôi vẫn chưa đủ hay sao? Tôi đã làm hết sức mình để con gái chị ấy được sung sướng...

- Bằng cách lừa dối cô bé 1 cách tồi tệ. Và phu nhân không thấy rằng dưới mái nhà của tôi, 1 người chính đáng, cô ấy sống là đúng hay sao?

Tiếng rên rỉ thoát ra từ lồng ngực của phu nhân Subrans:

- Ôi, anh Serge!... Tôi van anh! – Bà mấp máy môi.

Serge vẫn lạnh lùng, thản nhiên nói tiếp:

- Chỉ riêng cái lý do ấy cũng đủ buộc tôi có bốn phận phải đưa tiểu thư Lise ra khỏi ngôi nhà này. Vậy lát nữa phu nhân hãy tin cho cô ấy biết lời cầu hôn của tôi và mai sẽ là ngày đính hôn.

Lần này phu nhân Subrans không cưỡng lại nữa. bà khuất phục trước vũ khí bí hiểm khiến Serge có sức mạnh vô địch đối với bà.

- Tôi sẽ nói với nó, - giọng bà khản đặc lại.

- Như thế là phu nhân biết điều, bởi vì nếu cô Lise không trở thành vợ tôi, thì tôi sẽ phải nói ra cho cô ấy biết những điều khiến cô ấy không thể tiếp tục ở lại ngôi nhà này thêm được nữa. Nhưng nếu cô Lise đã thành công nương Ormanoff thì chuyện kia không còn gì quan trọng. Phu nhân vẫn được giấu kín điều bí mật và mấy đứa con của phu nhân sẽ không phải chịu nỗi nhục nhã là...

- Tôi sẽ nói với Lise – Bà nhắc lại.

Mấy móng tay bà bấu chặt vào thành ghế đến nỗi vết móng tay hằn vào mặt gỗ.

- Thế là tốt. Tôi không muốn kéo dài thời kỳ đính hôn, vậy phu nhân hãy thu xếp cách sao để hôn lễ có thể tiến hành sau đây đúng 1 tháng. Lúc đầu hôn lễ tiến hành tại nhà thờ Thiên

Chúa giáo. Đây là điều nhân nhượng của tôi, bởi vì Lise đang theo tôn giáo này, tôn giáo của đất nước này và của cha cô ấy. Sau đó 1 linh mục Chính thống giáo sẽ đến tận đây để làm phép cho 2 chúng tôi theo đúng tục lệ của chúng tôi.

- Thế nhưng... nếu Lise kiên quyết không chịu? – phu nhân Subrans khẽ hỏi.

Hoàng thân Ormanoff nhún vai sốt ruột.

- Lise mới chỉ là đứa trẻ con, đã có nhận thức gì về tôn giáo khác? Chuyện ấy không khó khăn gì hết, Catherine Paulowna! Cô ấy sẽ đồng ý thôi, bởi vì tôi nhận thấy tính Lise nhút nhát lắm.

- Đúng, nó nhu mì lắm. Quả là 1 đứa con gái đáng yêu.

- Thế càng hay! Tôi đoán cô ấy sẽ trở thành người vợ đúng như tôi mong muốn. Hẹn ngày mai chào phu nhân.

Vẫn không đưa tay ra cho chủ nhà, giống như lúc mới vào, Serge bước thẳng ra phía cửa. Lúc chàng sắp bước ra phía ngoài, phu nhân Subrans vội đuổi theo.

- Khoan đã... nhưng Hoàng thân sẽ không làm khổ con Lise chứ? – Bà nói giọng năn nỉ.

Serge lại làm 1 cử chỉ khó chịu.

- Phu nhân coi tôi là 1 thứ người gì vậy, Catherine Paulowna? Tôi hoàn toàn không có ý định làm Yêu tinh râu xanh đâu. Olga sống với tôi đã được hưởng sung sướng. Lise rồi cũng sẽ như thế... Và phu nhân nữa. Phu nhân không được quên điều ấy, bởi vì phu nhân thừa biết châm ngôn của dòng họ đại quý tộc Ormanoff rồi “Đã muốn gì thì phải thực hiện bằng được, dù cho cả Trái đất vỡ tan, dù phải hy sinh danh dự của họ hàng thân thuộc!”.

Phu nhân Subrans cúi đầu không đáp. Khách ra khỏi nhà.

Bà gieo mình xuống ghế, 2 tay ôm mặt.

- Thật khủng khiếp!...Khủng khiếp!... – Bà rên rỉ - Tội nghiệp con Lise! Chẳng lẽ ta đành chịu phải hy sinh con ư? Nhưng không còn cách nào khác, bởi vì ta biết tính ông ta, đã đe là sẽ thực hiện. Và lúc đó cả 2 đứa con của ta cũng sẽ phải chịu nhục nhã... Rồi Lise cũng sẽ đau đớn nếu nó biết rằng... Ôi, ta sẽ còn phải chịu đựng hình phạt đau đớn này đến bao giờ? – Phu nhân Subrans rên rỉ, bóp mạnh 2 bàn tay vào nhau. - Tại sao trời lại run rủi con người kia đến đây làm khổ ta thêm nữa? Mà biết đâu Lise lấy ông ta sẽ sung sướng hơn ta tưởng. Nó xinh đẹp và đáng yêu nhường ấy. Ông ta sẽ yêu nó, dù tim ông ta có sắt đá đến đâu đi chăng nữa... Lise sẽ làm mềm được trái tim ông ta, chắc thế.

Phu nhân Subrans cố tự thuyết phục an ủi, cố tự nhủ rằng Lise sẽ được sung sướng trong cuộc hôn nhân kia. Và lại bà chẳng vừa nghe thấy ông ta nói đấy ư? Olga cũng đã được hưởng sung sướng và ngày còn sống cô ấy rất yêu chồng. Tại sao Lise lại không thể được sung sướng như thế?

Ta sẽ nói với nó... Tất nhiên có khó khăn về tôn giáo nhưng nó sẽ thu xếp được thôi. Bởi vì ngay bản thân ông ta cũng thú nhận không tin vào tôn giáo nào hết. Ông ta theo Chính thống

giáo chỉ là vì phải theo tập tục của dòng họ. Rất có thể ông ta để yên cho vợ, nếu Lise biết cách lựa lời.

Bà đứng dậy, mở cửa gọi:

- Lise!

Rồi bà sang phòng bên cạnh, ngồi xuống ghế mọi khi, quay lưng lại phía ánh sáng, để khỏi lộ nét mặt mà bà biết không thể giữ cho bình thản được.

Mẹ gọi con ạ? – Lise rón rén bước vào.

- Ừ, con ngồi xuống đây. Mẹ cần nói chuyện với con. Mẹ vào việc ngay nhé. Hoàng thân Ormanoff thấy con giống hệt như bà vợ trước của ông đồng thời cũng là chị em họ của con, nên đã ngỏ lời cầu hôn với con.

Lise giật mình kinh ngạc, hoảng hốt nhìn mẹ kế.

- Thế ạ, mẹ?... Ông ta nói đùa đó thôi. Con mới ngần này tuổi.

- Olga, vợ trước của Hoàng thân, lúc lấy chồng chưa đầy 16 tuổi.

- Ôi, không đâu!... mẹ từ chối ông ta đi! – Lise bất giác thét lên sợ hãi. – Con sợ ông ta lắm.

Hai bàn tay phu nhân Subrans run rẩy.

- Trê con, Lise! Anh Serge là người có danh vị rất lớn, và nói chung đây là 1 đám tuyệt vời đối với con. Dòng họ Ormanoff là dòng họ đại quý tộc lâu đời, trước kia đã từng làm vua. Dòng họ Romanoff sau khi cướp được ngai vàng nước Nga vẫn để con cháu của dòng họ Vua cũ hưởng mọi ưu đãi kể cả những lãnh địa mệnh mông. Làm dâu dòng họ Ormanoff con sẽ được hưởng mọi phú quý, sẽ được thoả mãn mọi mong ước. Anh Serge sẽ đưa con vào xã hội thượng lưu, sẽ dẫn con chu du khắp các nước... Con sẽ vô cùng hạnh phúc, rồi con sẽ thấy, Lise ạ.

Bà nói giọng đều đều, như đọc 1 bài học thuộc lòng rồi lảng nhìn đi chỗ khác tránh gặp cặp mắt kinh ngạc của cô con chồng.

- Nhưng con không muốn! Không được đâu mẹ ạ! Con chưa đến tuổi lấy chồng.

Lúc đầu chỉ là 1 cảm giá kinh ngạc, bây giờ nàng sợ hãi thật sự vì thấy đây không phải chuyện đùa, mà là việc nghiêm chỉnh.

- Tuổi con lấy chồng được rồi. Con đừng bắt mẹ phải lập lại những lời mà mẹ nói với con. Mẹ mệt lắm rồi.

Lise cúi xuống nhìn nét mặt mẹ kế.

- Đúng thế! Trông mẹ có vẻ mệt lắm! Hay mẹ làm sao trong người?

- Vẫn cái tim thôi, - phu nhân Subrans nói, giọng hơi hỗn hển. - Mẹ cần được yên tĩnh... Và sao hôm nay con cưỡng lại mẹ như vậy?

- Chẳng lẽ mẹ muốn con nhận lời với ông ta? – Lise kêu lên lo lắng – Con chưa hề biết gì về Hoàng thân Ormanoff.

- Nhưng mẹ biết ông ta. Mẹ biết rằng Serge đã làm gì cho Olga, vợ trước ông ấy hạnh phúc. Nhìn bề ngoài đúng là anh ấy khô khan, nhưng điều ấy quan trọng gì đâu? Người ăn nói ngọt ngào đã chắc gì là thật tốt bụng. Hơn nữa con còn non dại, cũng nên lấy người nào nghiêm túc để bảo ban con... Đừng nên xị mặt xuống như thế, Lise! Làm như mẹ bắt con phải chịu cực hình nào đấy!

Lise vò 2 tay.

- Ông ấy làm con sợ!... Vội lại chưa bao giờ con nghĩ đến chuyện lấy chồng. cái ngày ấy con vẫn đinh ninh nó còn xa lắm! Con nghĩ đang còn trẻ con... Thế mà đột nhiên mẹ bảo con lấy chồng 1 người mà con chưa quen biết gì hết, phải theo ông ta đi tận đâu, xa hẳn mẹ và 2 em con! Ôi, mẹ từ chối ông ta đi, và mẹ đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa, con van mẹ.

Phu nhân Subrans khép đôi mắt lại, như thể là không chịu nổi ánh mắt năn nỉ của cô con chồng bé nhỏ kia.

- Con dở hơi lắm, Lise! Đúng là con chưa hề nghĩ đến chuyện lấy chồng. Nhưng nếu có 1 đám tốt thì ta không nên bỏ uổng.

- Nhưng mẹ ạ, con đoán Hoàng thân Ormanoff không theo Thiên Chúa giáo.

- Tất nhiên rồi. Nhưng hôn lễ sẽ được tổ chức đầu tiên theo tôn giáo của con rồi mới đến tôn giáo của chú rể. Nhưng đám hôn nhân tôn giáo hỗn hợp đều tiến hành kiểu như thế.

- Con chỉ lấy người nào cùng theo Thiên Chúa giáo thôi! – Lise kêu lên phản kháng.

- Con hơi quá khó tính đấy. Mẹ con ngày xưa cũng như mẹ đâu có phải theo Thiên Chúa giáo giống như cha con đấy thôi.

- Nhưng ông ấy... Ông ấy có chịu không? – Lise thì thầm.

Mi mắt phu nhân Subrans chớp chớp.

- Chính miệng Serge nói với mẹ là đám cưới sẽ được tổ chức theo nghi lễ Thiên Chúa giáo trước, - bà nói giọng thêu thào. – Con sẽ thấy anh Serge không phải con người đáng sợ đâu. Và nếu như con khéo léo, con sẽ biến đổi anh ấy theo ý con được lắm chứ.

Bà cố mỉm cười, nhưng vì bà quay mặt về phía tối nên Lise lại nhìn thành 1 cái nhếch mép đau đớn. Nàng ôm mặt:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ mẹ bắt con phải quyết định ngay lúc này ư?... mẹ hãy để con suy nghĩ thêm vài ngày, hỏi ý kiến người nào đã chứ?

Nét mặt bà Catherine Paulowna nhăn lại. Lise định hỏi ý kiến ai? Chắc vị linh mục mà cô đều gặp mỗi kỳ xưng tội? Lỡ ông ta can thì nguy! Phải chặn ngay chuyện ấy, bằng bất cứ giá nào.

- Suy nghĩ à? Không được đâu. Hoàng thân Ormanoff muốn nghe câu trả lời ngay tối hôm nay. Con phải hiểu cho Serge. Từ lúc nhìn thấy con giống vợ trước anh ấy như tạc, Serge không còn bình tĩnh làm công việc gì nữa, lúc nào cũng chỉ nơm nớp lo bị con từ chối. Lise con, mẹ

nghĩ đây cũng là 1 việc từ thiện, an ủi 1 con người goá vợ, giúp anh ấy tưởng như Olga còn sống...

Câu nói như phải cố gắng lắm mới thốt ra khỏi cặp môi khô khốc. Kiệt sức, phu nhân Subrans ngửa đầu ra lưng ghế nệm.

- Mẹ làm sao thế? mẹ! – Lise lo lắng hỏi.

Phu nhân Subrans ngất lịm đi. Cô gái vội vã gọi em Albéric, bảo mời bác sĩ rồi cô lay gọi mẹ kể. Nhưng lúc bác sĩ Mourier đến, bà Catherine Paulowna vẫn chưa tỉnh.

- Mẹ tôi bị nặng hơn trước phải không, thưa bác sĩ? – Lise hỏi bác sĩ, lúc phu nhân Subrans đã tỉnh lại và ông đang đi ra sau khi đã ghi lại đơn thuốc.

- Có nặng hơn trước đôi chút, tiểu thư nói đúng. Cần tránh cho phu nhân những xúc động mạnh, những nổi bực bội. Ngày hôm nay bà có gặp chuyện gì kiểu như vậy không, tiểu thư?

- Có đấy, thưa bác sĩ! – Lise đáp, má hơi ửng đỏ.

- Tiểu thư thấy chưa? Phu nhân cần được hoàn toàn thanh thản trí óc, tôi không giấu cô điều đó, tiểu thư Lise ạ. Nếu được thanh thản đầu óc, phu nhân Subrans còn có thể sống nhiều năm nữa.

Lúc quay trở vào phòng mẹ kể, Lise rất băn khoăn. Phải chăng việc cô cưỡng lại lời bà khuyên nhận lời cầu hôn đã là nguyên nhân cơn ngất vừa rồi mà ông bác sĩ tỏ vẻ rất lo ngại? Nếu xảy ra chuyện gì 2 đứa em Albéric và Anouchka có phải mồ côi mẹ? Và chính cô là nguyên nhân gây ra nỗi bất hạnh của hai em.

- Lay Chúa, con phải làm gì?... Phải xử sự thế nào? – cô bối rối lẩm bẩm.

Thấy tiếng chân con chồng, phu nhân Subrans quay bộ mặt nhợt nhạt lại.

- Con thấy đấy, sức khoẻ của mẹ rất mỏng manh, - ba nói giọng xót xa. Rồi sẽ đến lúc mẹ không còn trên cõi đời này nữa, do 1 cơn xúc động mạnh kiểu như vậy. Con ở lại không 1 họ hàng thân thuộc... Nếu con đã có gia đình, con không cần nhờ cậy vào ai hết. Khi đó mẹ có ra đi trong lòng cũng thanh thản.

Bàn tay nóng hổi của Lise đặt lên tay phu nhân Subrans đang run lên bần bật,

- Vậy nếu con nhận lời lấy ông ta, mẹ sẽ được thanh thản chứ?

Một tiếng ừ khẽ thốt ra từ cặp môi chỉ hơi nhúc nhích của phu nhân Subrans.

- Vì mẹ thấy con nên nhận, vậy thì con bằng lòng nhận lời cầu hôn của Hoàng Thân Ormanoff, - Lise nói, giọng buồn bã.

Vừa nói, nàng vừa cúi xuống, để mẹ kể hôn lên trán nàng.

Phu nhân Subrans muốn đẩy Lise ra, nhưng bà nén lại. Bà hôn lên trán đứa con gái mà bà vừa đòi phải hy sinh cho chính bà sau khi nghe những lời dọa dẫm của Serge Ormanoff.

- Con ra ngoài đi, Lise – Bà nói thều thào. - Mẹ muốn được nằm 1 mình. Tối nay mẹ sẽ

viết thư trả lời Serge.

Lise ra khỏi phòng khách, bước nhanh lên thang gác, vào phòng riêng, 1 căn phòng rộng, đồ đạc đơn giản nhưng ngăn nắp. Nàng quỳ xuống trước cây thánh giá, hai tay ôm đầu, khóc nức nở:

- Lạy Chúa! Chẳng lẽ lại như thế được?... Con không thể lấy ông ta. Con sợ ông ta lắm!... Ôi Gabriel, bạn hãy cầu nguyện để Chúa phù hộ cho tôi! Gabriel thân mến, bạn hãy cầu nguyện cho Lise bé bỏng của bạn.

CHƯƠNG 4

Tạo hoá có những cách thức không ai đoán được để an bài những thứ mà trí khôn ngoan của người đời cố gắng cũng vô ích. Sáng hôm sau Lise ra nhà thờ Péroulac để tìm cha xứ hỏi ý kiến thì được biết vị linh mục già đêm qua bị xuất huyết não đang hôn mê.

Thế là người có thể khuyên bảo cô gái non nớt đã không còn làm được việc ấy nữa. Lise cũng không thể hỏi ý kiến phu nhân Forcils bởi vì mẹ của Gabriel đã đi Bordeaux và ở đó cả 1 tháng để chăm sóc em gái bà đang ốm. Trong lòng sợ sệt, nàng đành chờ buổi viếng thăm đã báo trước của người khách lạ sắp trở thành vị hôn phu của nàng. Lise cố tự trấn tĩnh bằng cách tự nhủ rằng phu nhân Subrans đã biết rõ Hoàng Thân Ormanoff và không đời nào bà lại bắt nàng phải lấy 1 đám mà bà chưa tin cậy. Lise rất tin vào mẹ kế. Bà là người chính đáng lại luôn tỏ thái độ tận tụy trong việc chăm sóc đứa con chồng. Ngoài ra với cách suy nghĩ tự ti, Lise luôn cho rằng mình còn quá non nớt. Điều này đúng về nhiều phương diện. Nàng còn hiểu được rằng do sống cách biệt khỏi xã hội thượng lưu từ nhỏ, nàng không được hưởng nền giáo dục hiện đại. Do đó nàng cho rằng bốn phận của nàng là tuân theo ý kiến của 1 người hiểu biết hơn.

Nàng không hề có ý nghĩ nổi loạn chống lại cuộc hôn nhân do mẹ gần như ép nàng chấp nhận. Tuy thế, buổi trưa, khi nghe tiếng xe hơi của Hoàng Thân Ormanoff đỗ lại trước cửa nhà, nàng xanh xám mặt mày và đưa mắt hoảng hốt nhìn phu nhân Subrans.

Bà mẹ kế quay đi không dám nhìn cặp mắt tuyệt đẹp của Lise rõ ràng đang thăm nói với bà, đôi mắt giống như mắt con nai bị dồn đuổi đến bước đường cùng đang nhìn bà van nài lòng thương. Bà có bộ mặt của 1 người vừa qua cơn ốm nặng. và khi Hoàng Thân Ormanoff bước vào, toàn thân bà run rẩy không sao ghìm lại được.

- Đây là vị hôn thê của anh, Serge! – bà nói giọng hơi khàn, tay trở cô gái đang tiến lại như cái máy. Lise vẫn cúi đầu, cố trì hoãn giây phút phải nhìn vào cặp mắt của người đã làm nàng hãi hùng.

- Rất tốt, - Serge đáp ngắn gọn. – Tôi rất sung sướng, thưa tiểu thư Lise... Nhưng tiểu thư hãy ngẩng đầu lên. Ngày trước Olga bao giờ cũng để tôi nhìn vào mắt cô ấy. Tôi mong tiểu thư cũng làm thế.

Lise ngoan ngoãn vâng lời, và cặp mắt to sợ sệt ngược lên hướng về phía khuôn mặt giá lạnh của vị hôn phu. Trong vài giây đồng hồ, chàng hài lòng ngắm nghía cô gái mảnh dẻ đang run rẩy trước mặt mình. Rồi màu xanh lục ma quái trong mắt Serge chuyển sang màu xanh lam cùng 1 lúc với bàn tay chàng đặt nhẹ lên trên mái tóc vàng của Lise, không ra vẻ vuốt ve trìu mến mà như kiểu đón nhận 1 vật từ nay thuộc quyền sở hữu của chàng.

- Đúng là tiểu thư còn gần như 1 đứa trẻ, Lise ạ. Tôi hy vọng em rất ngoan ngoãn phục tùng và mọi sự sẽ tốt đẹp. Phu nhân hình như không được khoẻ phải không, Catherine Paulowna? Phu nhân không nhất thiết phải ngồi lại đây. Tôi không hề muốn làm phiền ai, trong

buổi đính hôn mà ta sẽ tiến hành thật gọn, đúng thế không?

Phu nhân Subrans không phản đối. Thật ra là cũng không còn sức, vả lại phải chăng nên để 2 người trò chuyện riêng với nhau? Biết đâu gặp riêng nhau đôi bên sẽ nảy sinh tình cảm gần bó hơn.

Tuy nhiên 1 tình hình không ngờ đã xảy ra. Hoàng Thân Ormanoff đẩy 1 chiếc ghế nệm lại gần Lise rồi đến bên cạnh nàng. Vóc người rất cao, chàng như trấn áp và sắp đặt bệch cô gái. Đặt bàn tay thon dài lên vai Lise, chàng bắt đầu hỏi về cuộc sống, công việc và học hành của nàng. Thấy nàng trả lời quá dè dặt, Hoàng Thân ngắt lời...

- Em sợ tôi phải không, Lise? – Chàng hỏi dịu dàng.

Lise đỏ mặt đáp khẽ:

- Vâng quả có thế. Xin ngài tha lỗi...

- Không sao, chỉ có điều em đừng sợ đến nỗi nói không ra hơi. Tôi muốn làm cho em hạnh phúc, chỉ cần em ngoan ngoãn tuân thủ những điều tôi hướng dẫn cho em.

- Em sẽ làm đúng những gì Hoàng Thân muốn em làm, - nàng nhẹ nhàng đáp. Đột nhiên Lise nhớ lại những lời khuyên của Thánh Tông đồ về bốn phận vợ phải phục tùng chồng. Nàng nghĩ mình còn quá trẻ như thế này lại càng phải phục tùng nhiều hơn.

Serge vẫn tiếp tục cuộc thẩm vấn. Chàng khẽ gật đầu về hài lòng khi nghe Lise cho biết nàng nói thạo cả tiếng Nga lẫn tiếng Đức, nhưng chàng cau mày khi nghe thấy 1 từ latin.

- Em hãy chiều tôi mà quên thứ tiếng ấy đi, - chàng lạnh lùng nói. – Phụ nữ không nên thông thái làm gì, tôi ghét nhất là thứ phụ nữ hiểu biết quá nhiều. Mà nói chung tôi thấy em được học quá nhiều rồi đấy. May mà ngăn lại vẫn chưa phải đã muộn.

- Hoàng Thân... không cho phép em làm việc nữa ạ? – Lise lúng búng hỏi.

- Ồ, tất nhiên rồi! Làm bẩn ngón tay vào những viết lách vô ích đối với nữ giới, làm mất cặp mắt tuyệt đẹp của em vào sách vở vớ vẩn! Không bao giờ tôi cho phép em làm những thứ ấy đâu. Lise ạ.

Nước mắt trào ra mà nàng không sao ngăn lại được.

Serge để lộ 1 cử chỉ bức dọc và Lise cảm thấy bàn tay chàng đè nặng xuống vai mình.

- Em nghe kỹ đây, tôi sẽ không nhắc lại lần thứ 2 đâu: em hãy tập thói quen không bao giờ khóc, bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ gặp chuyện gì. Đây là cái trò đàn bà con gái thích làm nhưng tôi thì lại không chịu đựng nổi.

Lise cúi đầu, cố nén nước mắt lại. Nhưng nước mắt càng trào ra nhiều thêm, chảy xuống má, xuống cổ, làm ướt cả cổ chiếc áo chèn bằng voan trắng mà nàng mặc dành riêng cho cuộc tiếp xúc hôm nay.

Một chút xúc động thoáng hiện lên trong luồng mắt của Hoàng Thân. Serge đã hơi nghiêng người định nhích về phía Lise nhưng lại thôi ngay, ngồi sâu thêm vào nệm ghế bành,

bình thần nói:

- Lúc nào tiểu thư bình tĩnh hơn, anh sẽ trò chuyện tiếp. Em dễ xúc động quá đấy, Lise ạ.

Chàng lấy trong túi ra hộp thuốc lá bằng vàng chạm khắc rất tinh tế rút ra 1 điếu. Lát sau 1 làn khói mỏng bay lên và 1 mùi thuốc lá rất thơm toả nhẹ trong phòng.

Serge liếc nhìn Lise, quan sát. Nàng vẫn cúi đầu nhưng nước mắt đã khô trên cặp má ửng hồng.

- Lise!

Nàng ngược cặp mắt vẫn còn ngấn lệ, ngơ ngác hết nhìn hộp thuốc chìa ra trước mặt lại nhìn khuôn mặt của Hoàng Thân Ormanoff.

- Tiểu thư không dùng thuốc lá à?

- Ô, không! – Nàng hoảng hốt đáp.

- Bên nước tôi phụ nữ hút thuốc lá là hiện tượng bình thường. Và tôi cũng thích được thảnh thơi nhìn thấy 1 điếu thuốc lá trên cặp môi xinh đẹp của tiểu thư.

Chắc lúc này Lise tối tăm mặt mũi, thậm chí nghẹn thở nữa, bởi vì 1 nụ cười khẽ nở trên môi Hoàng Thân.

- Nghe tôi nói thế tiểu thư thấy lạ lắm phải không Lise? Đúng là phu nhân Catherine không hút thuốc bao giờ, nhưng Xénia mẹ em ngày xưa thì rất hay hút.

Lise ngơ ngác hỏi:

- Hoàng Thân biết rõ mẹ em lắm à?

- Hãy gọi tôi là Serge thôi. Tôi rất hay gặp mẹ em trong khoảng thời gian tôi nghỉ tại Moscow và Pétersbourg. Hồi đó tôi còn rất nhỏ. Một mùa hè mẹ em có đến nghỉ ở Kultow cùng với dì Catherine. Hồi đó mẹ em đã đính hôn với cha em rồi. Em hãy đưa tay cho tôi, Lise. Tôi đã kiếm được ở thành phố Périgueux 1 chiếc nhẫn rất đẹp, hôm nào về Paris tôi sẽ mua chiếc nhẫn khác hẳn hoi cho em.

Hoàng Thân đeo vào ngón tay út đang run rẩy của cô vợ sắp cưới chiếc nhẫn vàng nạm 1 viên ngọc đỏ và nhiều viên ngọc trắng xung quanh. Rồi giữ bàn tay cô gái trong 2 bàn tay mình, Serge vuốt ve nhẹ nhàng như người lớn vuốt ve 1 đứa trẻ ngoan. Vừa vuốt ve chàng vừa tả biệt thư của chàng ở Cannes, những cuộc hội hè được tổ chức tại đó, những gia đình quen biết... bằng cái giọng của 1 người đàn ông đứng đắn chiều chuộng 1 cô gái nhỏ bằng cách kể những chuyện ly kỳ cho cô bé nghe.

Thái độ ấy mãi tiếp tục về sau. Lise hoàn toàn bị đối xử như 1 đứa trẻ con. Thỉnh thoảng không rõ lý do gì, Hoàng Thân lại giữ vẻ mặt lạnh lùng nghiêm khắc khiến cô gái nhút nhát sợ hãi, không còn biết nói năng thế nào nữa. Lise đã bắt đầu cảm nhận được 1 quyền lực độc đoán đè lên con người nàng. Serge coi nàng như 1 đồ vật thuộc quyền sở hữu, như 1 nô lệ mà chàng là ông chủ.

- Lise! Ra ngoài vườn với tôi... cứ để nguyên kiểu chải đầu trẻ con như thế vậy. Lúc này tôi lại thấy thích như thế hơn... Tôi sẽ cho xe ô tô đưa em ra thành phố Périgueux...

Những lời ấy chàng nói bằng giọng ra lệnh của kẻ quen được mọi người phục tùng.

Phu nhân Subrans đã tỏ ý ngăn, viện cớ chưa cưới mà 2 người đã đi chơi với nhau như thế là không hợp với tục lệ nước Pháp, nhưng Serge chỉ đáp lại bằng nụ cười giễu cợt. Và 2 hôm sau chàng còn đưa Lise đi chơi xa hơn.

Bà cúi đầu. Hoàng Thân Ormanoff đã làm bà hiểu quá rõ ràng bà không có chút quyền hành gì đối với cô con chồng nữa.

Sáng hôm đó Serge đến biệt thự Bardonnaye, bắt gặp vị hôn thê đang mạng quần áo. Công việc này nàng thường nhận làm đỡ cho mẹ kế và làm 1 cách hào hứng, thấy mình giúp đỡ được người khác hoặc đem lại 1 niềm vui nào đó cho họ. Đây là 1 trong những nét đáng yêu trong tính tình Lise.

- Em làm gì thế? - Hoàng Thân lạnh nhạt hỏi. - Tôi yêu cầu em bỏ thứ ấy ra ngay!

Rồi nhấc mảnh vải ra khỏi tay cô gái, chàng quăng lên 1 chiếc ghế tựa ở xa.

- Tôi không muốn em làm hỏng bàn tay vào những công việc khủng khiếp này, - chàng nói thêm. - Nếu như thỉnh thoảng em thêu thứ gì nho nhỏ thì còn tạm chấp nhận được.

Cô gái Lise tội nghiệp hoàn toàn bối rối. Phải chăng chàng dành sẵn cho vợ 1 cuộc sống nhàn rỗi vô ích, trong khi nàng lại là cô gái cần cù, chỉ thích lao động dưới mọi hình thái. Hình như chỉ mỗi âm nhạc là được Serge Ormanoff ưa thích. Nhưng chàng tuyên bố thẳng 1 cách kiêu ngạo rằng không phải là thứ nhạc trí tuệ, hoàn toàn không thích hợp với bộ óc bé nhỏ của đàn bà con gái!

Sáu ngày sau lễ đính hôn, Serge đưa phu nhân Subrans và Lise ra thành phố Paris. Hoàng Thân đã quyết định sắm sửa ở đó toàn bộ xiêm y cho công nương Ormanoff tương lai. Bà Catherine Subrans cùng cô con chồng nghỉ tại 1 khách sạn ở bờ sông Xen. Hàng ngày Hoàng Thân Ormanoff cho xe đến đón họ, đưa đến những cửa hiệu nổi tiếng nhất. Serge đích thân lựa chọn áo váy, mũ, các thứ may bằng lông thú. Chàng áp đặt mọi thứ theo sở thích của chàng, thật ra cũng rất thích hợp với Lise. Serge Ormanoff rất nhạy cảm với cái đẹp. Cô dâu nhút nhát, lúc nào cũng sợ sệt và lúng túng. Lise chưa bao giờ đi đâu xa hơn thành phố Périgueux và không hề hiểu biết gì về tất cả những hàng xa xỉ bày ra trước mặt nàng. Serge không thèm hỏi ý kiến nàng bao giờ. Chàng quyết định, và nàng chỉ có việc tuân theo.

Tuy nhiên có 1 lần Lise đã nổi loạn. Hôm đó nàng cùng với mẹ kế đang lựa trang phục dạ hội tại 1 hiệu may nổi tiếng của Paris. Nhưng khi thấy thợ cắt cổ áo hở quá rộng, nàng đỏ mặt nói ngay:

- Không đời nào em mặc thứ cổ hở hang thế này đâu! Bà nâng cao cổ áo thêm nữa đi.

Bà chủ hiệu kêu lên:

- Thế này đã thấm gì, thưa tiểu thư! Cổ hở như thế này là còn ít đấy. Vai cô rất đẹp, tuy còn hơi mảnh 1 chút nhưng vẫn rất cần phải khoe ra.

- Không, tôi không thích thế, - Lise nói kiên quyết, - Bà sửa lại cái cổ khác cho tôi.

- Con đừng thế! – Phu nhân Subrans nói nhỏ vào tai nàng. Bà hoàn toàn không hiểu được nỗi em then của con chồng, bởi vì thuở trẻ bà rất thích ăn mặc hở hang. Đây là chưa kể bà lo chàng Hoàng Thân sẽ không hài lòng.

- Con sẽ nói với anh Serge sau. Dứt khoát con không mặc kiểu cổ áo như thế này, - Lise kiên quyết nói.

Nói với anh ấy! Nói thì dễ nhưng thực hiện mới khó làm sao! Nhưng ý nghĩ tiềm tàng trong tâm hồn nàng quá mạnh và gay gắt hôm đó nàng không ngập ngừng gì, đề cập ngay vấn đề kia lúc họ ăn uống xong, đang ngồi trong nhà hàng sang trọng mà Hoàng Thân Ormanoff đưa 2 mẹ con đến

Lise mới nói chưa hết ý thì Serge đã cau mày lại.

- Thế nghĩa là sao? Tiểu thư dám quyết định việc thay đổi ấy hay sao?

- Không phải thế, là em mới chỉ nói với anh, Serge.

Môi nàng hơi run run và trong ngang lúc này cảm động và đáng yêu vô cùng. Đôi mắt đẹp sợ sệt nhìn chồng chưa cưới.

Hàng lông mày Hoàng Thân đang nhíu lại bỗng giãn ra. Chàng khẽ nhún vai...

- Đúng là trẻ con! Riêng lần này thì tôi tha thứ, bởi vì khi cần, những hầu phòng của em có thể sửa chữa lại cái cổ ấy rất nhanh... Phu nhân Subrans, tôi khá khen phu nhân giáo dục Lise chu đáo đến thế.

Chàng nhếch môi cười mỉa mai quay mặt sang phía Catherine Paulowna.

Thông thường Serge đối xử với phu nhân Subrans khá khinh khỉnh. Chàng giữ 1 chút thái độ lịch sự tối thiểu, coi bà không hơn gì vú nuôi của Lise. Catherine Paulowna bản tính rất hách dịch, vậy mà đứng trước Hoàng Thân Ormanoff, cam chịu nhẫn nhục, tuy rất mệt nhưng vẫn kiên trì đưa cô con chồng đi hết cửa hiệu này đến cửa hiệu khác, tuân thủ đúng những lời căn dặn của chàng. Do nắm được điều bí mật của bà, Serge tha hồ sai khiến.

Sau 10 ngày vất vả mua sắm, lúc lên xe trở về Péroulac cả 2 người phụ nữ đều mệt bã ra. Suốt thời gian ở thủ đô, không còn thời giờ nào rảnh để Lise tìm hiểu các bảo tàng, nhà thờ, các di tích lịch sử, danh lam thắng cảnh ở ngoại vi Saint-Germain mà nàng đã nghe nhắc đến nhiều trong sách lịch sử, mà khối óc thông minh của nàng khao khát được thấy tận mắt.

Hoàng thân Ormanoff phải đi Pétersbourg để giải quyết công việc cần thiết. Mãi trước hôm lễ 3 ngày chàng mới đến được biệt thự Bardonnaye. Thời gian xa cách ấy Lise cảm thấy rất ngắn ngủi.

Chỉ ở xa ông chồng chưa cưới nàng mới cảm thấy thoải mái. Gần Serge lúc nào nàng cũng cảm thấy 1 nỗi sợ sệt không sao gạt bỏ được. Vậy mà thời gian đi quá nhanh, chỉ còn ít ngày nữa, cái ngày khủng khiếp kia đã tới rồi.

- Mẹ ơi, không còn cách nào thoát thác nữa hay sao? - một buổi tối Lise đã thì thầm với phu nhân Subrans như vậy, lúc nàng chia tay bà để về phòng riêng. Hôm ấy không hiểu sao bỗng nàng thấy tim như nghẹn lại.

Khuôn mặt nhợt nhạt của bà Catherine Paulowna cau lại 1 chút rồi bà đáp:

- Không, Lise ạ. Không có lý do nào để thoát thác nữa. Với lại anh Serge rất quý con. Tính anh ấy rất độc đoán, nhưng anh ấy yêu con. Nếu con ngoan ngoãn chịu khó phục tùng, mà vào tuổi con không phải là khó, thì con sẽ rất hạnh phúc.

- Con vẫn sợ anh ấy lắm, - Lise thở dài. - Con rất sợ mỗi lúc nghĩ anh ấy đem con đi và con sẽ phải xa mẹ. Chính ý nghĩ ấy đã làm Lise run rẩy vào cái buổi sáng khùng khiếp kia, lúc phu nhân Subrans mặt nhợt nhạt 1 cách đáng sợ, giúp nàng mặc tấm áo dài trùm gót chân bằng lụa mềm, đính đầy đăng ten quý, được thêu theo mẫu của Hoàng Thân Ormanoff. Bà khoác lên đôi vai trần của cô dâu đang run rẩy tấm áo choàng vô giá bằng lông chồn trắng mà Serge đem từ Pétersbourg đến... Lúc họ ra khỏi nhà thờ, bao nhiêu cặp mắt ghen tị nhìn vào cô dâu phục sức như 1 bà hoàng. Nhưng cũng nhiều người lắc đầu nhìn nét mặt kiêu kỳ và lạnh lùng của Hoàng Thân Ormanoff bên cạnh khuôn mặt kiêu diễm của tiểu thư Lise vừa nhợt nhạt vừa dịu hiền.

“Đúng là 1 cặp tuyệt vời... nhưng liệu cô dâu có hạnh phúc được không?” - người ta thầm nghĩ như vậy.

Phu nhân Forcils về để dự đám cưới cô bạn của con trai xấu số của bà, đã khóc thốn thức và cầu nguyện tha thiết cho cô dâu trong suốt thời gian hôn lễ, bởi vì vừa rồi nhìn cô dâu và chú rể đi ngang qua, bà đã bắt gặp trên cặp mắt xinh đẹp mà bà rất quen thuộc 1 nỗi đau khổ sâu xa và 1 nỗi lo lắng tội nghiệp.

CHƯƠNG 5

Tuyết nhẹ rơi buổi sáng đến giờ vẫn còn rơi trên những cành cây trụi lá trong khu nghĩa trang, trên lối đi hẹp và trên những ngôi mộ, dường như mọi vật ở đây đều được trang hoàng để đón cô dâu mới cưới đến mở cánh cổng cũ kỹ han rỉ.

Sau lễ hôn phối lần thứ 2 cho đôi tân hôn do 1 linh mục Chính thống giáo trong gian phòng tiếp khách của Phu nhân Subrans, Lise vâng theo lời Hoàng Thân Ormanoff đã lên phòng riêng để cởi bộ quần áo cô dâu trắng muốt, mặc vào bộ quần áo đi đường. Trong lúc vừa thay bộ quần áo vừa cố nén để nước mắt khỏi tràn, Lise nảy ý muốn tha thiết thăm lần nữa ngôi mộ Gabriel.

Hoàng Thân đã báo còn 1 tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ khởi hành. Nàng còn đủ thời gian chạy nhanh ra nghĩa trang rồi về mà chồng không biết.

Lúc này nàng quỳ gối, 2 tay ôm đầu, cố gọi lại trong ký ức nét mặt thanh cao của Gabriel, cặp mắt nghiêm nghị và trầm tư. Ôi, giá như bạn ấy có mặt ở đây để an ủi mình đôi lời. Giá như nàng được nghe thấy giọng nói mà nàng từng mến yêu ô cùng trước khi từ giã nơi này đi theo con người lạ lẫm kia, con người cực kỳ khó hiểu khiến nàng lúc nào cũng cảm thấy hãi hùng!

Lise đưa tay ngắt 1 trong số bông cúc trắng vẫn nở được nhờ công lao chăm sóc của bà giúp việc già ở gia đình Forcils.

- Tôi sẽ giữ mãi bông hoa này để nhớ tới bạn. Gabriel! – Lise thì thào rồi đặt môi lên bông hoa. Bạn đúng là thiên thần, bạn hãy cầu nguyện Chúa cho tôi, hãy che chở cho Lise tội nghiệp này... Ôi, lạy Chúa. Người hãy ban cho con sức mạnh! Người thấy con nhỏ bé và yếu đuối biết bao!

Lise mãi mê đến nỗi không nghe thấy tiếng chân đang bước đến gần, thật ra cũng bị tiếng tuyết rơi át đi 1 phần khiến nàng giật mình ngẩng đầu lên đã thấy bóng người đứng bên cạnh. Nàng kêu lên hoảng hốt khi nhận ra Hoàng Thân Ormanoff.

- Tiểu thư làm gì ở đây?

Giọng hỏi nghiêm khắc. Lise bối rối nhìn và thấy mắt chồng nàng lúc này đã chuyển sang màu đen.

- Em ra đây để cầu nguyện trước nấm mộ của 1 người bạn, - nàng đáp giọng thê thảm.

- Một người bạn? Nghĩa là sao? Em giải thích cho tôi xem.

Lise kể lại nàng đã quen phu nhân Forcils và con trai của bà là Gabriel trong trường hợp nào, do đâu anh ta và nàng lại nhanh chóng thân thiết với nhau và cái chết của Gabriel đã gây cho nàng nỗi đau đớn đến mức nào. Lise run lấy bầy vì gió lạnh 1 phần mà chủ yếu vì bị chồng đột nhiên đến bắt gặp mình. Quên cả đứng dậy, nàng vẫn quỳ trước mặt chàng Hoàng Thân giống như con cừu non trước hàm 1 con thú dữ tợn.

Serge lắng nghe vẻ lãnh đạm, và khi vợ nói xong, chàng chỉ thốt 1 câu ngắn gọn và giá lạnh:

- Phải quên tất cả những chuyện đó đi, Lise!

Cặp mắt người vợ trẻ bỗng hốt hoảng:

- Quên Gabriel ư? Không đời nào, anh Serge ạ.

- Cần phải quên. Tất cả những gì thuộc về quá khứ của em đều phải biến đi hoàn toàn trong ký ức em, bởi vì tôi toàn quyền quyết định mọi suy nghĩ của em. Từ nay cuộc sống của em chỉ nhằm vào mỗi một mục tiêu phục tùng tôi và làm cho tôi hài lòng. Thôi hãy đứng lên và đi theo tôi.

Bàn tay rắn rỏi đồng thời mềm mại 1 cách kỳ lạ đặt lên tay Lise và dứt nàng ra khỏi hàng rào sắt, nơi nàng đang bầu chặt lấy. Người vợ trẻ từ từ đứng dậy như cái máy. Cặp mắt soi mói của Hoàng Thân nhìn chăm chú vào bàn tay kia của vợ đang nắm chặt giữ thứ gì bên trong.

- Cái gì thế, Lise?

- Bông hoa, - nàng lí nhí đáp.

- Hoa nào?

Nàng đưa tay trở những bông hoa cúc màu trắng.

- Em hái ở đây để giữ làm kỷ niệm à?

Lise gật đầu. Cổ họng nàng co lại khiến nàng không thể nói ra lời được.

- Em đưa tôi!

Lise lo lắng liếc nhìn khuôn mặt kiêu kỳ của chồng.

- Tại sao? – nàng lúng túng hỏi.

- Vì tôi muốn thế. Đưa đây!

Nhưng bàn tay nàng nắm chặt lại, những ngón tay run run và nàng bất giác lùi lại như thể để thoát khỏi bàn tay của Serge.

Than ôi, 1 bàn tay gân guốc đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Nàng chẳng là gì hết bên cạnh người đàn ông đầy uy lực trong tư thế nam nhi.

- Đưa đây, Lise! Serge nhắc lại.

Giọng Hoàng Thân lạnh lùng và rất bình tĩnh, Lise rùng mình trước cặp mắt nghiệt ngã và kiên quyết chiếu thẳng vào mặt nàng.

Bàn tay người vợ trẻ hé mở ra, để lộ bông hoa trắng. nhưng nàng không chìa ra cho Serge. Mà chính là Hoàng Thân đã lấy đi bông hoa trong tay nàng bằng mấy ngón tay đeo găng. Chàng ném bông hoa xuống đất rồi dí để giày lên.

- Đây là cách tôi đối xử với những “bông hoa kỷ niệm”. Còn thái độ cương lại mệnh lệnh

của tôi vừa rồi, tôi tạm chưa đánh giá nó vội. Nhưng tôi khuyên em đừng bao giờ lặp lại thái độ tương tự như lúc vừa rồi.

Chàng nắm tay vợ, kẹp dưới nách dẫn ra khỏi khu nghĩa trang.

Lise để mặc chồng dẫn đi, không còn sức kháng cự. Nhưng trái tim tội nghiệp của nàng đau đón hãi hùng. Nước mắt chỉ chực trào ra.

Chiếc xe hơi choáng lộn đưa Hoàng Thân Ormanoff đã chờ trước cửa nghĩa trang. Serge đưa vợ lên xe rồi chui vào ngồi bên cạnh, miệng ra lệnh cho tài xế:

- Thật nhanh!

Chiếc xe lao đi hầu như không có tiếng động và vừa ra khỏi làng đã phóng như bay.

Lúc đầu Lise không để ý. Nàng còn đang mải suy nghĩ đến bông hoa đang nằm trên mặt đất đầy tuyết trong nghĩa trang, bị dẫm nát không ai còn nhận ra nữa: đấy chính là bông hoa của Gabriel, trong trắng, tinh khiết giống như bạn ấy.

Và những dòng nước mắt nóng hổi theo nhau chảy xuống khuôn mặt tái xanh và buồn thảm. Lise không hề nghĩ đến sự che chở mà nàng cầu xin ở Gabriel cũng không hề để ý đến cặp mắt giận dữ của chồng đang hướng về phía nàng.

Nhưng đột nhiên Lise chồm dậy, đôi mắt hoảng hốt ngoái lại phía sau nơi phong cảnh lạ lẫm đang lùi dần, nàng nhìn vào những đồ đạc mà bây giờ nàng mới để ý, đang đặt trên ghế trước: tấm áo choàng bằng lông chồn trắng tinh mà Hoàng Thân muốn nàng đem theo trên đường ngao du, chiếc xắc, 1 công trình mỹ nghệ tinh tế mà chàng đem từ Nga sang. Nàng đã để sẵn mấy thứ này trong phòng riêng, định bụng lúc ở nghĩa trang về sẽ lên lấy đem đi. Ai đã nảy ra ý nghĩ đem chúng xuống, thậm chí vẫn chưa được khoá lại.

Lise ngược đôi mắt vẫn còn sừng mọng nhìn chồng, miệng lí nhí hỏi:

- Nghĩa là ta không ghé vào biệt thự Bardonnaye nữa ă?

- Không ghé vào bây giờ và cũng sẽ không bao giờ ghé vào nữa, - Serge đáp giọng lạnh lùng khô khốc.

Lise đứng phắt dậy.

- Anh không định nói là... là em cứ thế đi, không chào, không hôn mẹ và các em hay sao? - Lise lúng búng nói.

- Đúng là như thế. Những trò chào từ biệt ấy vô nghĩa và tôi cũng không muốn phải nhìn thấy những dòng nước mắt do thói dễ xúc động của em tuôn ra. Lát nữa đến Cannes em có thể viết mấy chữ từ biệt phu nhân Subrans. Tôi cho phép em viết và gửi đi.

Lise tuyệt vọng đưa mắt nhìn phong cảnh bên đường đang lướt nhanh đến chóng mặt bên ngoài.

- Nhưng không thể thế được! Em không thể ra đi như thế này được. - Lise nói giọng ghen lại. - Em van anh, Serge, quay xe lại đi!... Em sẽ không nấn ná đâu. Em chỉ hôn mọi người

và nói với họ...

Chàng Hoàng Thân đưa mắt để khỏi nhìn thấy cặp mắt đang cầu khẩn. Và 1 nét nhăn giận dữ hiện trên vầng trán chàng.

- Im đi, Lise! Tiểu thư đừng thốt lên những lời năn nỉ ngu xuẩn ấy nữa! Tôi thích như thế này và tiểu thư chỉ có việc phục tùng. Đây là tôi chưa hỏi chuyện lúc này tiểu thư cưỡng lại lời nói của tôi. Mà có lẽ như thế này chính là 1 cách để phạt tiểu thư về cái tội ban nãy đấy.

Hai bàn tay nắm với nhau bị buông thõng xuống. Hai mí mắt sụp xuống che hai con mắt đen lánh mọng nước. Lise cúi sâu thêm vào góc xe, gục khuôn mặt lạnh giá vì đau đớn lên hai bàn tay run rẩy.

Cuộc đời ta sẽ ra sao đây? Ta sẽ trở thành thế nào nếu như lúc nào cũng phải run sợ trước anh ấy?

Một lời cầu nguyện vội vã đọng lại trên môi, hướng về Chúa, lời cầu nguyện Gabriel đã dạy cho nàng. Chưa bao giờ nàng ý thức được hết nỗi bất lực của mình, đồng thời cũng ý thức được sức mạnh vô địch đang từ trời cao dõi theo và tăng sức cho linh hồn non trẻ đang loạng choạng dưới nỗi đau đớn của nàng.

Dần dần, phần do mệt mỏi, phần do phong cảnh cứ lùi lại phía sau 1 cách đơn điệu, rồi do trong xe ấm áp, thêm vào đấy nữa là mùi nước hoa phương đông mà Hoàng Thân dùng, Lise chìm vào 1 cảm giác tê mê và cuối cùng nàng ngủ thiếp đi. Serge cũng nhắm mắt, nhưng chàng không ngủ. Bàn tay đã bỏ găng vuốt ve chòm râu vàng hoe, dáng điệu mà chàng thường có mỗi khi bức dọc.

Một ổ gà khiến xe chồm lên, hất Lise về phía chồng. Serge đưa mắt nhìn cái đầu xinh xắn lúc này ngả lên vai chàng. Lise vẫn ngủ. Trên gương mặt vẫn còn hoan vết nước mắt. Nhưng nàng thuộc hạng phụ nữ mà nước mắt không làm giảm nhan sắc, trái lại còn làm tăng thêm vẻ nhện nhục khiến người ta thêm thương yêu. Nhiệt độ cao làm má nàng đỏ ửng. Cái miệng vẫn giữ lại vẻ đau đớn và 1 nếp nhăn rất mảnh hiện ra trên vầng trán.

Serge nhắm vợ 1 lát. Đột nhiên chàng cúi xuống đặt môi lên mi mắt đang khép lại của nàng. Nhưng chàng ngẩng lên ngay, vẻ mặt càng nghiêm ngặt hơn. Vầng trán càng cau lại hơn. Serge dùng cả hai bàn tay nhẹ nhàng nâng cái đầu tuyệt đẹp của vợ lên, rồi hết sức thận trọng đặt xuống chiếc gối tựa trong xe, để vợ không thức giấc.

Rồi quay đi, chàng tỉa khuỷu tay lên thành nệm bọc nhung, lơ đãng nhìn ra cánh đồng phủ tuyết trắng xóa bên ngoài, trong mắt chàng hiện lên vẻ buồn bã và lo âu.

CHƯƠNG 6

Xe không một lần hỏng hóc, không 1 lần dừng lại trừ lần bắt buộc phải nghỉ chân để ăn uống, lúc gần 7 giờ. Họ tới thành phố Lyon đúng 15 phút trước giờ khởi hành của chuyến tàu tốc hành sẽ đưa đôi vợ chồng trẻ tới Cannes.

Cuộc di chuyển hồi hải, vội vã đã làm Lise vừa mệt vừa bối rối. Lúc bước ra khỏi xe ô tô nàng như người mất hồn, chân bước như cái máy theo chồng ra sân ga, nơi 2 gia nhân đã đợi sẵn: bác Vassili, hầu phòng tin cậy của Hoàng Thân và Dâcha, bà hầu phòng chính của công nương Olga trước kia và bây giờ được chuyển sang hầu hạ Lise.

Nàng bây giờ đã là công nương Ormanoff. Nàng chỉ kịp nhìn lướt qua người phụ nữ trạc 50 tuổi, gầy, da mặt nhăn nhúm, cúi rạp xuống để hôn tay bà chủ. Bà ta dẫn nàng vào toa giường nằm, cởi quần áo cho nàng rồi đặt nàng nằm ngủ. Sau đó nàng bảo bà hầu phòng: "Cảm ơn, tôi không cần gì nữa. Tôi chỉ cố làm sao để ngủ 1 giấc..." Nhưng khi còn lại 1 mình, Lise lại thấy khó ngủ. Một đêm chập chờn đầy lo âu. Nàng nhớ lại những sự việc trong ngày: thái độ lạnh lùng của Hoàng Thân trên suốt chặng đường, rõ ràng chồng nàng đã cư xử với nàng như với 1 đứa trẻ phạm lỗi. Rồi chuyện xảy ra ở nghĩa trang mới thật là độc ác! Ôi! Chồng nàng là loại người như thế nào, để buộc vợ phải quên đi người đã chết và dứt nàng ra khỏi những người đang sống! Không cho phép nàng thậm chí chào chi tay với họ nữa.

Sáng hôm sau thức dậy, thấy bà chủ phờ phạc, bà hầu phòng Dâcha lo lắng hỏi hay nàng ốm. và cũng vẫn đúng câu hỏi như thế thốt ra khỏi miệng Serge lúc nàng đã mặc quần áo, chải đầu xong, sang toa ăn gặp chồng, và uống trà do bác Vassili đã pha sẵn đợi chủ.

- Em chỉ thấy rất mệt. Đêm qua em không chợp mắt được lúc nào.

Nàng đưa tay ra cho chồng nắm điệu rụt rè và ngập ngừng. Serge nâng bàn tay vợ như tiếp nhận 1 sự phục tùng, bởi vì vẻ lạnh lùng trên mặt chàng hơi dịu đi 1 chút.

- Lỗi ở ai nào? Em đúng là 1 đứa trẻ hư! Tại sao hôm qua em không biết điều hơn mà lại bắt tôi phải nghiêm khắc với em? Hôm nay tôi bỏ qua, nhưng em hãy nhớ lấy bài học này, Lise.

Chàng hôn lên trán vợ rồi ngồi bên cạnh, trong lúc bác Vassili bày bữa trà. Từ lúc ấy cho đến hết chuyến đi Hoàng Thân lấy lại thái độ chiếu cố đồng thời khinh khỉnh và kèm 1 chút chiều chuộng, thái độ mà chàng giữ suốt trong thời gian trước khi cưới. Hôm qua Lise là đứa trẻ ngỗ ngược phải phạt, hôm nay cô ta là đứa trẻ ngoan và biết hối lỗi, Serge là ông thầy độ lượng rất muốn tỏ ra mình khoan dung.

Khốn nỗi khi cố nở nụ cười trên môi, thâm tâm Lise rất buồn. Nỗi buồn không hề suy giảm mặc dù bên ngoài mặt trời rực rỡ và phong cảnh phương Nam ngoạn mục, mặc dù những đường sá sang trọng, nhộn nhịp của thành phố Cannes mà nàng nhìn thấy lúc ngồi trong chiếc xe ô tô đón họ ngoài cửa ga và chở họ đi.

Tuy nhiên 1 tiếng kêu thán phục buột ra từ miệng Lise lúc trước mắt nàng hiện ra 1 kỳ

quan: toà biệt thự Ormanoff.

- Em thích ngôi nhà này chứ, Lise? - Serge hỏi vợ. Cặp mắt khó xác định luôn thay đổi màu của chàng Hoàng Thân không ngừng hướng về phía nàng.

- Em rất thích! Biệt thự quá đẹp! ... Em không thể tưởng tượng lại có ngôi nào đẹp đến như thế này!

- Em sẽ là vật trang trí đẹp nhất và quý giá nhất trong đó đấy, Lise.

Đấy phải chẳng là câu khen? Không đâu. Trong giọng nói lạnh lùng và khuôn mặt thần nhiên của Hoàng Thân không hề biểu lộ ra ý khen ngợi nàng. Câu nói đó chỉ đơn giản là 1 tuyên ngôn có tính chất chỉ đạo cho nàng.

Xe đỗ lại trước thềm nhà 2 bậc bằng đá hoa cương trắng. Dưới chân thềm, đám gia nhân đứng dàn hàng ngang, trong đó phần lớn là người Nga. Serge đỡ người vợ trẻ ra khỏi xe. Nàng hoảng hốt nhìn đám người xếp hàng ngang đang cung kính cúi rạp đầu xuống. Phải chăng nàng với tư cách bà chủ sẽ phải chỉ huy cả đám người kia.

Serge vẫn tắt giới thiệu với Lise viên quản lý, bà quản gia, bác đầu bếp, và người hầu chính, bởi vì chính Hoàng Thân cũng không nhớ hết số gia nhân là bao nhiêu và nhiều người chàng quên tên. Số gia nhân của chàng liên tục tăng lên, sau mỗi chuyến chàng về giải quyết công việc và nghỉ ngơi tại Ucren. Do khoảng cách xa xôi giữa các điền trang và lâu đài biệt thự rải rác khắp nơi, cũng như khối lượng công việc chàng buộc phải luôn luôn bổ sung thêm gia nhân.

Làm xong nghi thức ấy, Hoàng Thân và Lise bước vào gian tiền sảnh nơi những cột bằng đá hoa cương trắng chạm khắc tinh vi gần như bị che lấp bởi hoa tươi. Bên trong, tại phòng khách có 3 người đang đứng đón: 1 phụ nữ chưa già và 2 bé trai tuổi khoảng từ 10 đến 12.

Serge đã kể với nàng giọng thờ ơ về chuyện cùng sống trong biệt thự với chàng còn có người chị của chàng và 2 đứa con trai của bà. Việc phu nhân Ruhlberg không đến dự hôn lễ không phải vấn đề quan trọng. Em trai bà coi đây là chuyện không cần thiết. Mẹ kế của Lise đã kể cho nàng nghe, phu nhân Ruhlberg là con người cô vị, thờ ơ với mọi thứ và luôn đau ốm.

Tất cả những điều đó hiện rõ lên khuôn mặt của người phụ nữ tóc vàng khá xinh đẹp kia. Ruhlberg có nước da trắng trẻo, cặp mắt xanh biếc rụt rè. Serge chỉ giới thiệu vắn tắt.

- Chị tôi, Lydie Vladimirowna, nữ bá tước Ruhlberg.

Phu nhân Lydie đưa ra cho cô em dâu bàn tay của bà đeo nhiều nhẫn ngọc lấp lánh. Giọng chậm chạp, bà nói vài lời chúc mừng nhạt nhẽo khiến Lise tuy rất cảm động vẫn không biết đáp lại ra sao. Sau đấy 2 đứa cháu hôn tay ông cậu và bà mợ trẻ. Đứa lớn, tóc vàng và vẻ mặt thờ ơ rất giống mẹ. Nhưng đứa em tên là Sacha lại tóc hung, xanh xao, có cặp mắt lạnh lợi, rất thông minh, chăm chú nhìn nàng.

- Bây giờ em đi nghỉ, Lise! - Hoàng Thân nói.

Lúc nàng quay gót định đi thì chạm 1 người vừa mới vào, do bước đi quá lạng lẽ trên tấm thảm phương đông nên nàng không nghe thấy tiếng chân. Đấy là 1 phụ nữ khá trẻ, chỉ khoảng

25, nhỏ bé xấu, mặc chiếc áo dài lụa màu đen tuyền. Mái tóc của cô rất đồ sộ, màu vàng hoe mềm mại, lừng lững trên bộ mặt choắt, như thể buộc cô phải nghiêng đầu. Da mặt cô trắng nõn, điểm những nốt tàn nhang. Các nét trên mặt tinh tế, riêng mũi quá nhỏ. Long mi màu vàng, rất dài rướn lên và Lise nhìn thấy 2 tròng mắt màu vàng kiểu rất lạ, khiến nàng rất khó chịu.

- A, cô Varvara! - Serge nói vắn tắt. - Lise, đây là tiểu thư Varvara Dougloff, em họ của tôi.

Lise đưa tay. Varvara đón lấy bằng bàn tay có những móng dài và nhọn khiến Lise bất giác nhớ đến móng của con chó sói bị người ta săn được trong 1 mùa đông gần đây tại làng Péroulac. Nàng còn nhận thấy tiểu thư Varvara này có thái độ nhún mình, mắt bao giờ cũng nhìn xuống vẻ cam chịu. Ngay sau đó cô ta tránh đi ngay, biến mất như 1 cái bóng, không kịp đợi ông anh họ nói thêm 1 lời nào nữa.

Bà hầu phòng Dacha và chị Sonia, người hầu phòng thứ 2 của bà chủ đứng đợi Lise trước cửa gian phòng dành riêng cho vị công nương nữ chủ nhân của toà biệt thự. Các tấm rèm và đồ đạc đều thay mới nhưng vẫn rập theo kiểu lúc trước. Chắc hẳn Hoàng Thân muốn khung cảnh giống như xưa, khi người vợ trước của chàng vẫn còn sống, mục đích để nhắc người vợ mới hãy sống đúng như thế, nhất là Lise lại giống hệt hình dạng của Olga ngày trước.

- Em cố ngủ 1 giấc đi, - chàng nói để cáo từ, - Bữa ăn vào 8 giờ tối. Em nên dậy từ 7 giờ là đủ để mặc quần áo.

Sau khi để 2 người hầu phòng thay cho mình bộ đồ ngủ, Lise nằm xuống chiếc nệm dài trong phòng khách bên ngoài phòng ngủ của nàng. Phòng khách này cũng được bày biện hết sức sang trọng và tinh tế. Tuy nhiên khung cảnh quý phái này chỉ làm lòng nàng thêm nặng nề! Xiềng xích dù bằng vàng thì vẫn cứ là xiềng xích, và nàng cảm thấy chúng đang thít chặt lấy người nàng.

Mệt quá nàng thiếp đi ngay, ngủ 1 mạch đến 7 giờ, khi bà hầu phòng Dacha rón rén mở hé cửa phòng định báo cho bà chủ đã đến giờ mặc quần áo.

- Tội nghiệp công nương! vẫn còn đang say sưa! - Bà lẩm bẩm nói với chị Sonia đứng sau lưng bà. - Tôi chẳng muốn đánh thức công nương chút nào. Sao mà công nương mệt mỏi và buồn rười rượi thế kia!... Chị Sonia nhìn kìa! Trông công nương lúc ngủ mới xinh đẹp làm sao! Phải là nhấn tâm lẩm mới nở lòng làm khổ 1 cô gái hiền dịu như bồ câu thế kia!

Cuối cùng là bà ta thì thảo rất khế, nhưng Sonia thốt lên 1 tiếng "suyt" hoảng hốt rồi vội đưa mắt nhìn chung quanh xem có ai nghe thấy không.

- Trời ơi, ăn nói cẩn thận. Lỡ ai nghe thấy thì chết.

Chị ta rướn đầu ngẩng bà chủ đang ngủ sưa. Lise nằm trong tư thế rất đẹp, đầu gối lên cánh tay nhỏ nhắn để trần vì ống tay viền đăng ten quý tụt lên gần vai. Hai bím tóc dài đen nhánh xoã xuống hai bên vai áo mỏng bằng vải mềm mại màu trắng muốt dính từng lớp đăng ten tiếp nối nhau. Khuôn mặt mệt mỏi của nàng trắng nõn nà, má hơi ửng hồng. Có lẽ lúc này nàng đang mơ 1 giấc chiêm bao rất đẹp, bởi vì cặp môi thanh tú hé mở như đang mỉm cười.

- Bà chủ mới này còn đẹp hơn bà Olga ngày trước! - Chị Sonia thì thảo thán phục.

- Đúng thế. Nhưng xem chừng bà này sẽ còn chịu khổ hơn nhiều, - bà Dacha lắc đầu thương hại.

- Tại sao bà lại nói thế?

- Bởi vì bà chủ mới này phúc hậu hơn. Cặp mắt bà rõ là mắt đa cảm... Không, Sonia, tôi không thể đánh thức công nương dậy lúc này! Nếu như bà đang mơ thấy gì đẹp thì cứ để bà mơ thêm chút nữa, bà công nương này tôi thấy tội nghiệp quá. 7 giờ 30 đánh thức cũng kịp mặc quần áo cho bà, chị chịu khó nhanh tay hơn 1 chút là xong.

Hai người hầu rón rén đi r. Lát sau cửa mở không tiếng động và Hoàng Thân ngó vào. Serge mặc bộ lễ phục buổi tối. Chàng có thói quen ăn mặc lịch sự trong bữa ăn, dù là bữa ăn trong gia đình. Chàng bước vào, đứng lại cách chiếc ghế nệm dài vài bước chân ngắm vợ.

Đột nhiên chàng đặt tay lên trán vợ rồi quay lưng, bắt đầu đi đi lại lại chậm rãi trong gian phòng khách. Tấm thảm trải sàn làm tiếng chân chàng vang rất khẽ. Chốc chốc Serge lại liếc mắt nhìn Lise vẫn đang say sưa và trán chàng lộ vẻ sốt ruột. Cuối cùng Hoàng Thân bước ra đứng cạnh cửa sổ, gõ nhẹ lên mặt kính, đập nhẹ gót giày lên thảm. Thái độ ấy chứng tỏ chàng bức lắm.

Bà hầu phòng Dacha vào xem bà chủ đã thức dậy chưa. Nhưng bà ta vội lui ra ngay, khi thấy ông chủ tỏ 1 cử chỉ giận giữ.

- Ngay đến ông chủ cũng không dám đánh thức vợ! - Bà ta nói thêm vào tai chị Sonia. - Công nương ngủ trông như 1 thiên thần! Và ông chủ đã phải chịu đứng đợi! Ông chủ mà chịu đứng đợi là không phải vừa! Lạy Chúa! Chưa bao giờ Ngài Hoàng Thân chịu kiên nhẫn như thế này. Không hiểu ai sẽ phải trả giá cho cái thái độ kiên nhẫn hiếm thấy này?

Chuông đồng hồ điểm 8 tiếng. Lise vẫn ngủ say sưa. Hoàng Thân gí chân mãi xuống sàn vẻ bức tức đến nỗi thảm chỗ đó lõm xuống thành 1 vệt trũng trên len trắng, xung quanh là những bông hoa hồng.

- Thật quái gở! - Đột nhiên chàng thốt lên.

Vẻ kiên quyết, Serge bước đến gần chiếc ghế dài, đặt bàn tay lên vai vợ.

- Lise! - Chàng khẽ gọi.

Nàng choàng thức giấc. Hàng mi rướn lên, cặp mắt to mở rộng, lúc đầu còn ngơ ngác, rồi chuyển ngay thành hoảng hốt thấy chồng đứng ngay bên cạnh.

- Phu nhân quên mất giờ ăn, - Serge nói lạnh lùng.

Lise vội đứng dậy.

- Tật ạ?... Muộn lắm rồi ạ?

- Đồng hồ vừa báo 8 giờ xong.

- 8 giờ? - Nàng hốt hoảng nói. - Sao không ai đánh thức em dậy? Serge, tha lỗi cho em, nhưng em...

- Không nói đến chuyện này nữa mà gọi hầu phòng vào giúp việc mặc quần áo đi. Ngày đầu tiên tôi chấp nhận chờ đợi như thế này, nhưng lần sau thì không được. Tôi không có thói quen chờ đợi lâu.

Hai người hầu phòng đúng là lập 1 kỳ công và chỉ lát sau Lise đã bước ra với chồng. Trong bộ y phục buổi tối màu kem, với nét mặt tỉnh táo sau giấc ngủ ngon lành, Lise đẹp 1 cách lý tưởng.

Serge ngắm vợ 1 lúc lâu. Một nụ cười nở trên môi chàng khi nàng ngược cặp mắt vẫn còn em sợ lên nhìn chồng. Serge cầm bàn tay run rẩy đặt lên cánh tay mình.

- Em đẹp lắm Lise. Tôi sẽ làm em thành vị công nương kiều diễm nhất và người vợ hoàn hảo nhất trên thế gian.

Trong bữa ăn với những món nấu nướng tinh vi nhất, không khí diễn ra vẫn tẻ nhạt. Hoàng Thân rất ít nói. Phu nhân Ruhlberg cũng vậy. Tiểu thư Varvara thì gần như không mở miệng và cũng không ai nói gì với cô. Cô vẫn mặc chiếc áo dài đen kín đến tận cổ, tạo nên 1 mảng tương phản với hai bộ lễ phục buổi tối sang trọng của Lise và diêm dúa của phu nhân Ruhlberg, cô tỏ ra là nhân vật tẻ nhạt và giữ 1 thái độ xa lánh. Chỉ độc 1 lần Lise bắt gặp cái nhìn của Varvara và nàng bỗng có cảm giác đối mắt cô ta mới kỳ quái làm sao. Từ lúc ấy nàng rất thích thú ngắm cặp mắt ấy cụp xuống trong suốt buổi tối.

Làn không khí ấm áp, thoang thoảng mùi nước hoa ve vuốt khuôn mặt trắng hồng của Lise lúc này ngồi cạnh chồng trong chiếc xe ô tô đưa họ ra nhà thờ. Tối hôm qua, nàng định hỏi Serge mấy giờ buổi lễ ở nhà thờ bắt đầu, nhưng chưa kịp hỏi thì chồng nàng đã đoán ý trước và báo nàng sửa soạn sáng mai cùng đi lễ với chàng ở nhà thờ.

Nàng hơi ngạc nhiên thấy 1 con người như Serge mà chịu khó đưa vợ đi lễ nhà thờ khác với tôn giáo của chàng nhất là chàng quen coi vợ là người dưới. Nhưng nàng đã thực sự vui mừng. Nỗi vui còn ở chỗ nàng thấy trong ngày đầu tiên ở biệt thự Ormanoff này, Serge tỏ ra bót lạnh lùng, thậm chí đôi khi còn ấu yếm vợ. Hoàng Thân đã đưa nàng dạo chơi khá lâu trong thành phố Cannes, ghé vào 1 hiệu kim hoàn, chọn mua mà không cần hỏi ý kiến vợ, 1 sợi dây vàng đính nhiều hạt kim cương và hồng ngọc. Thứ nữ trang quý giá ấy hơi quá nặng so với cổ tay mảnh dẻ của Lise và tuy không thích đeo, sáng nay nàng cũng miễn cưỡng lồng vào cổ tay vì sợ không đeo sẽ làm chồng méch lòng.

Lúc đến nhà ga cũng vậy, mà trong cuộc dạo chơi cũng thế, mỗi lần 1 chiếc xe chạy ngang qua, người trong xe đều nhìn nàng rất lâu. Ai thấy nàng cũng đều lộ vẻ thán phục nhan sắc của nàng. Những khi ấy trên khuôn mặt lạnh lùng của Serge ánh lên 1 vẻ mãn nguyện đầy kiêu hãnh và chàng đưa cặp mắt khó hiểu liếc nhìn người vợ yêu kiều ngồi bên cạnh.

Xa dừng lại trước nhà thờ trắng toát đứng sừng sững giữa 1 vườn cây xanh rờn. Lise ngạc nhiên nhìn thấy nóc 2 gác chuông lại có 2 mái tròn như quả bầu và rất nhiều cây thánh giá kiểu Hy Lạp khắp nơi.

Ngôi nhà thờ này khác hẳn những ngôi nhà thờ nàng đã thấy trước đây.

Nhiều cỗ xe sang trọng dừng bánh. Những người đàn ông trán cao, những phụ nữ khuôn

mặt rất giống người Slave, ăn vận sang trọng bước từ trong xe ra. Cùng với họ, Serge và Lise đi vào gian giữa của nhà thờ, được dội bằng ánh sáng toả từ vòm mái tròn xuống. Mắt Lise bị hút vào phía sâu bên trong, có rất nhiều cửa lớn bằng gỗ quý và những tấm rèm bằng vải đỏ sẫm. Rồi họ nhận thấy trên tường quét vôi trắng rất nhiều bức tranh to dát vàng và bạc.

Ngôi nhà thờ này mới đặc biệt làm sao!... Thái độ những người đến đây dự lễ cũng khác thái độ mà Lise đã quen thấy! Họ không cầm sách Thánh và tiện đâu đứng đó, không quỳ cũng không ngồi. Họ liên tiếp đưa khoát tay làm dấu, nhưng Lise rất kinh ngạc thấy họ đụng vào vai phải trước rồi mới đụng sang vai trái. Có những người rập hấn người xuống, đập trán xuống thảm đầy phủ trên sàn rồi lại tiếp tục làm dấu, quay đầu sang những hình Thánh rực rỡ vàng son.

Trên 1 chiếc ghế dài kê bên phải Thánh đường, rất nhiều người đứng, chắc là những nhân vật chức vị cao, bởi họ ra vào theo 1 cửa riêng.

Tiếng đồng ca vang lên, rất trang nghiêm, bằng tiếng Nga. Cánh cửa bên bàn thờ mở đóng rất êm. Một giáo sĩ xuất hiện, già cả với chòm râu dài trắng bạc, rất khác với những giáo sĩ mà Lise đã thấy trước đây, cả về mặt mũi lẫn áo quần. Vị giáo sĩ mặc áo lễ dát đầy vàng.

Lạ lùng hơn nữa là cách hành lễ. Lise không còn hiểu thế nào nữa. Vị giáo sĩ cũng dùng tiếng Nga giống như những người hát trong dàn đồng ca.

Lise ngược nhìn chồng ngạc nhiên và dò hỏi. Serge đang đứng khoanh tay trước ngực. Chàng không làm dấu và có thái độ kiêu kỳ thờ ơ của 1 người không tha thiết gì mà chỉ làm theo nghi thức cần thiết do vị trí xã hội của chàng bắt buộc.

Hình như chàng không biết Lise đang nhìn mình. Vị công nương trẻ này ngơ ngác đưa mắt theo dõi những nghi lễ đang được tiến hành xung quanh. Một cảm giác lo ngại khiến nàng không còn thấy được gì hết, cả vẻ đẹp của những bài hát, không khí trang nghiêm, long trọng và sâu nã, thỉnh thoảng lại chen vào những thanh âm vang động lạ tai.

Lise thấy sốt ruột, muốn mau chóng ra khỏi nơi đây để hỏi xem thế này là sao.

Buổi lễ kết thúc. Hoàng Thân Ormanoff cùng vợ ra trước những người khác 1 chút. Hai vợ chồng lên xe. Xe chạy dọc theo đại lộ Alexandre Đệ Tam.

Lise ngược mắt nhìn chồng. Hoàng Thân uể oải tỳ tay lên đầu gối mềm mại bọc lụa xanh lá cây, màu sắc rất hợp với nước da trắng trẻo, làn tóc đen và tấm áo dài màu be của Lise.

- Nhà thờ này... là nhà thờ Thiên Chúa giáo phải không ạ? - Lise hỏi bằng giọng vừa nghi hoặc vừa lo ngại.

- Em bảo nhà thờ Thiên Chúa giáo ư? Nhưng em thừa biết là không phải. Đây là nhà thờ của "chúng ta", nhà thờ Chính Thống giáo Nga.

Đôi mắt người phụ nữ trẻ đột nhiên trợn lên, da mặt nàng chuyển sang màu xanh nhợt...

- Sao lại của "chúng ta" được? Em là tín đồ Thiên Chúa giáo kia mà!

- Trước đây thì đúng là như thế. Nhưng bây giờ em đã lấy chồng, em phải tuân theo tín

ngưỡng của chồng... Phu nhân Subrans không nói em biết quan niệm của tôi về vấn đề này hay sao?

- Trái lại, mẹ lại bảo em được Hoàng Thân cho phép tự chọn tín ngưỡng - Lise nói, giọng lạc hẳn đi.

Serge hơi bĩu môi vẻ khinh bỉ.

- Bà ấy làm như vậy không nên. Lẽ ra không nên đánh lừa em như vậy. Riêng tôi, tôi chưa hề nói gì với em, 1 phần vì tôi tin rằng bà Catherine đã nói lại, 2 là vì tôi cho chuyện ấy không quan trọng gì. Thái độ sùng tín không làm hỏng phụ nữ. Thậm chí còn có ích về phương diện đạo đức nữa. Nhưng thái độ sùng tín lại có cả ở Chính thống giáo của chúng tôi cũng như ở Thiên Chúa giáo. Vì vậy em cũng tập cho quen dần với việc cầu nguyện theo tập tục của chúng tôi, Lise ạ.

Nàng cảm thấy như cả thế giới quay cuồng xung quanh. Trong 1 khoảnh khắc, nàng nghẹn lại không nói ra được lời nào. Những ngón tay đeo găng trắng muốt quặp chặt lấy cán dù.

- Đáng lẽ anh phải hỏi em chuyện này chứ, - nàng lúng búng nói.- Thay đổi tín ngưỡng đâu đơn giản thế? Tôn giáo của em chứa đựng toàn bộ chân lý. Em coi trọng tín ngưỡng của em hơn mọi thứ trên đời.

- Hơn mọi thứ trên đời! Lise, hãy nghe tôi nói đây, em không được coi trọng bất cứ thứ gì, ngoài việc làm cho tôi vừa lòng bất cứ việc gì và bất cứ lúc nào!... Nhưng bây giờ không phải là lúc nói những chuyện ấy... - Hoàng Thân nói thăm, tay trở những khách bộ hành và những chiếc xe chạy ngang qua trên đường.

Hai người cứ lặng lẽ như thế cho đến khi về đến biệt thự. Nỗi lòng Lise bắn khoản khủng khiếp. Chắc lát nữa Serge sẽ hỏi về nguyên do khiến nàng cưỡng lại chồng và nàng chuẩn bị trước 1 cuộc đấu tranh quyết liệt, nếu như không thể thuyết phục chồng bằng lời lẽ mềm mỏng.

Nhưng Hoàng Thân như thể đã quên bằng mất câu chuyện ban nãy. Mấy ngày tiếp theo, chàng chỉ tỏ ra độc đoán hơn trước, chắc hẳn để cô vợ trẻ hiểu được rằng chống lại chồng là chuyện vô ích. Ngay cả những lúc không có chồng bên cạnh, Lise vẫn cảm thấy thói độc đoán của Hoàng Thân đè nặng lên tâm trí nàng. Như 1 bạo chúa, Serge không để nàng được thoải mái kể cả trong những chuyện vụn vặt. Chiếc dây vàng chàng mua cho vợ đeo vào cổ tay đúng là 1 biểu tượng: công nương Ormanoff chỉ là 1 nữ nô lệ và ông chủ quy định cho nàng mọi thứ kể cả những suy nghĩ, điều khiển toàn bộ linh hồn nàng.

Bây giờ thì nàng biết được, vai trò nào dành cho nàng bên cạnh người chồng kỳ quái kia. Serge là 1 con người thật ra hơi hợm, muốn mọi thứ xung quanh đều đẹp mắt, dưới đủ mọi hình thái. Trong số tất cả đồ đạc mỹ nghệ, tinh tế và sang trọng mà chàng thu thập và bày biện xung quanh thì phần quan trọng nhất là người vợ tuyệt đẹp, đáng điệu cử chỉ mềm mại, duyên dáng hết mức, mặc những bộ quần áo sang trọng không ai bì kịp. Serge rất tỉ mỉ trong việc lựa chọn trang phục và trang sức cho vợ. Quần áo và nữ trang của vợ chàng bao giờ cũng phải phù hợp tuyệt đối với khung cảnh bao quanh nàng lúc ấy, giờ ấy, nơi ấy. Đã hai lần nàng phải lên phòng riêng thay đổi lại cách ăn mặc, bởi vì bộ y phục bà hầu phòng Dacha mặc vào cho nàng

có 1 chi tiết chưa hoàn toàn thích hợp với khung cảnh Lise đến. Sự không thích hợp ấy đã làm chướng mắt Serge vốn có cảm giác thẩm mỹ cực kỳ tinh tế.

Đối với Hoàng Thân, nàng chỉ là vật trang trí cho toà biệt thự của chàng, tạo cái đẹp, đáp ứng nhu cầu của cặp mắt chàng, một vị Hoàng Thân nghệ sĩ. Nàng cùng vị trí với những công trình mỹ nghệ tinh xảo chất đầy biệt thự của chàng, ngang với những đoá hoa vô giá được trồng và chăm chút trong những trại hoa của chàng, với những cỗ xe khác trong thành phố Cannes ăn chơi này.

Do non nớt, chưa có kinh nghiệm sống, lại quá thông thái, quá nhạy cảm, Lise trong mấy ngày đầu vẫn chưa nắm được chồng yêu cầu gì ở mình, chưa hiểu được vai trò của nàng trong toà biệt thự này là thế nào. Do đấy nỗi đau khổ trong lòng nàng cứ ngấm ngấm tiếp diễn thậm chí mỗi ngày 1 sâu sắc. Vai trò làm 1 vật trang trí, 1 pho tượng đẹp để trưng bày, giá như người bình thường thì có thể chấp nhận được, nhưng đối với 1 tâm hồn phong phú, phúc hậu và giàu tình thương như Lise thì lại gây cho nàng mỗi phần nộ. Nàng Lise ngoan đạo không thể chấp nhận được 1 vai trò như thế. Nhưng nàng vẫn không dám lộ ra. Serge làm nàng sợ đến nỗi đang ngồi yên, nghe thấy tiếng chân bước êm ái nhưng vững chãi của Hoàng Thân là nàng đã rùng mình rồi.

Ngay cả trong những lúc quan hệ giữa 2 vợ chồng tốt đẹp nhất, Lise vẫn thấy Serge là 1 tính cách cực kỳ bí hiểm mà nàng không hy vọng có thể hiểu được. Lise cảm thấy ông chồng là 1 ông chủ đầy uy lực mà nàng chỉ là 1 đứa con gái yếu ớt trước mặt ông ta.

Về đây được vài ngày thì nàng thấy hết được sự thống trị đè lên mình.

Chiều hôm đó, Lise ngồi thêu trong gian phòng khách lát đá trắng và trang điểm bằng vàng dát, nơi Serge ưa thích nhất trong toà lâu đài. Thằng bé Sacha, thầy bà mợ ngồi 1 mình, chạy vào ngồi cạnh, vui vẻ kể nàng nghe đủ thứ chuyện. Nó là đứa con trai xinh xắn, nhanh nhẹn, thông minh và rất hồn nhiên. Sacha là nhân vật duy nhất trong toà biệt thự này mà Lise thấy mến thực sự.

Đột nhiên Hoàng Thân đi vào, tay cầm 2 lá thư. Thoáng nhìn Lise đã nhận ra ngay, đấy là 2 lá thư nàng mới viết sáng nay, 1 cho đứa em gái Anouchka và 1 cho phu nhân Forcils, người mà hôm cưới, sau lúc làm hôn lễ, nàng mới trao đổi được vài câu ngắn ngủi do vội vã. nàng đã đưa cho bà hầu phòng Dacha để bà đem 2 chiếc phong bì ra bỏ ngoài bưu điện.

Thấy ông cậu ra hiệu, thằng bé Sacha chạy ra ngoài, Lise lo lắng ngược mắt nhìn chồng vẻ dò hỏi.

- Đây là những thư từ bị tôi tịch thu, Lise! - chàng lạnh lùng nói.

Mặt Lise ửng đỏ.

- Tại sao ạ?

- Bởi vì tôi không cho phép em thư từ với bất cứ ai. Mọi quan hệ tình cảm đều phải chấm dứt. Tôi tưởng đã báo trước với em rồi. Bây giờ trở đi em phải hoàn toàn thuộc về tôi.

Lise bất giác áp 2 bàn tay lên ngực, như giữ cho trái tim khỏi nhảy ra ngoài.

- Hoàng Thân không muốn em ... viết thư cho đứa em gái của em ư? - nàng hỏi giọng ghen lại.

- Cho em gái không, cho bà mẹ kế cũng không, tóm lại là viết thư cho bất cứ ai... Tôi nói thế là đủ, đừng bắt tôi phải nhắc lại lần nữa. Còn bây giờ, em yêu quý, hãy chơi bản " Mơ màng" của Suman đi. Chiều nay tôi rất thèm nghe nhạc.

Lise đứng dậy, nhưng không đến chỗ cây đàn piano mà đặt tay lên cánh tay chồng.

- Không thể như thế được! Anh không thể cấm em chuyện ấy được, Serge! Phu nhân Subrans đối xử với em như con đẻ. Em yêu 2 đứa Albéric và Anouchka...

Rất dịu dàng, Serge bao giờ cũng cử động nhẹ nhàng, Hoàng Thân nhắc bàn tay vợ đang run rẩy, giữ 1 lúc trong bàn tay mình.

- Em hãy vâng lời tôi và đừng đòi biết nguyên do tại sao tôi lại đòi em như thế, Lise! Hễ tôi nói tôi muốn, em hãy coi như thế là đủ rồi. Bây giờ ra ngồi đàn ngay đi, bởi vì tôi thấy nước mắt em sắp trào ra kia. Âm nhạc sẽ giúp em ghìm được cơn xúc động.

- Serge!

Lise nhìn chồng bằng cặp mắt cầu khẩn. 1 nét bực bội thoáng hiện lên khuôn mặt Hoàng Thân. Chàng từ từ quay đi.

- Thế là đủ rồi Lise! vấn đề coi như đã giải quyết xong.

Nàng hiểu rằng có nói nữa cũng vô ích. Cúi đầu, nàng bước đến cây đàn pianô, bắt đầu dạo những nốt nhạc đầu tiên của bản nhạc chồng yêu cầu. Nàng đàn như cái máy, đầu óc vẫn còn đang lẫn lộn nỗi ức uất. Nghĩa là chồng nàng dứt khoát hiềm chế nàng trong thân phận kẻ nô lệ. Chàng bắt vợ không được nghĩ đến ngay cả gia đình riêng, đến người mà nàng coi là mẹ.

Liệu phu nhân Subrans có biết rõ tính tình của Hoàng Thân Ormanoff không? Chắc chắn là không, bởi nếu biết thì đời nào bà chịu ưng thuận giao phó đứa con gái mà bà yêu quý vào tay ông ta để nó phải chịu đau khổ suốt đời. Tuy nhiên bà đã biết rõ là Serge có ý định bắt vợ huyền tít ngưỡng. Về điểm này thì bà mẹ kế của nàng đúng là đã nói dối nàng. Trong lòng đau đớn, Lise nghĩ, phải chăng bà mẹ kế đã lạm dụng lòng tin cậy và sự non nớt của cô con chồng để đẩy nàng đến cuộc hôn nhân này? Nhưng bà làm thế nhằm mục đích gì.

Serge ngồi hơi xa cốt để ngắm nhìn đầy đủ đường nét nhìn nghiêng tuyệt đẹp của vợ dưới làn ánh sáng dịu của mấy ngọn đèn điện. Chàng có thể nhận thấy được từng chuyển động rất nhỏ của cặp môi run rẩy, cố kìm lại để khỏi bật khóc, của 2 hàng lông mi dài đen nhánh chớp chớp cố giữ nước mắt khỏi trào ra trên chiếc má nhợt nhạt. Phải chăng thích thú nghệ sĩ của Hoàng Thân là muốn ngắm vẻ đẹp của 1 phụ nữ đang sầu não, đau đớn trong khi đàn bản " mơ màng" của nhạc sĩ Suman.

Trong lúc buông nốt nhạc cuối cùng, Lise gục đầu xuống. Khi nàng ngẩng lên quay sang thì đã không thấy Hoàng Thân đâu nữa.

Thế là nàng chúi vào góc phòng trên chiếc đi văng 2 tay ôm mặt thổn thức, nước mắt tuý tiện tuông trào.

Tuy nhiên nàng vẫn lo chồng có thể quay lại bất chợt. Nhưng mặc! đau đớn khiến nàng không còn sợ bất cứ thứ gì nữa.

Lát sau, khi nàng buông những ngón tay hé mở nàng bỗng rùng mình hoảng hốt. 2 con mắt màu vàng đang mở to nhìn nàng. Tiểu thư Varvara đứng ngay trước mặt Lise.

- Không nên khóc, - 1 giọng nói lạnh lùng và chậm rãi vang lên rót vào tai Lise - Ngày trước công nương Olga cũng không khóc bao giờ.

Lise đứng lên, mắt nàng ánh lên 1 vẻ kiêu hãnh và phản kháng.

- Tôi khác Olga.

Hàng lông mi màu vàng hoe cụp xuống 1 chút trong lúc Varvara khẽ nói, giọng rất lạ.

- Đúng, công nương khác Olga!

CHƯƠNG 7

Ngay tối hôm đó Serge báo cho vợ biết tin nữ đại công tước, em họ của đức vua nước Nga, đã nhìn thấy công nương Ormanoff tại nhà thờ chủ nhật trước, vừa ngỏ ý muốn được Hoàng Thân Ormanoff dẫn vợ mới cưới đến cho lệnh bà được làm quen.

Lise vô cùng bối rối trước sự việc ấy, Đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện trước 1 phòng khách của giới thượng lưu, mà lần này lại toàn những nhân vật cao sang đến như thế. Vốn nhút nhát, nàng rất lo sợ, nhất là cuộc ra mắt đầu tiên này sẽ diễn ra dưới cặp mắt kiểm soát nghiêm ngặt của chồng nàng.

Ôi, giá như chồng nàng dễ tính và rộng lượng thì những khó khăn kia sẽ giảm bớt được bao nhiêu!

Serge lựa chọn đến từng chi tiết rất nhỏ cho cách phục sức của vợ trong buổi tiếp kiến tương đối thân tình này. Buổi tối hôm đó, lúc 2 người hầu phòng của nàng, bà Dacha và chị Sonia đã mặc quần áo và trang điểm xong cho bà chủ, Serge đến kiểm tra lần cuối cùng bằng cặp mắt hết sức soi mói.

Lần này chàng không chê trách được 1 điểm nhỏ. Vợ chàng đúng là đẹp đến mức lý tưởng trong tấm áo dài bằng kếp Trung Hoa màu hồng nhạt, những nếp xếp ly chạy dài đến tận gót chân ôm lấy thân hình tuyệt đẹp. Cổ áo mở rộng để lộ chiếc cổ trắng nõn được trang điểm bằng chuỗi ngọc hạt to đến mức hiếm thấy. Trên mái tóc đen thả nhẹ hơi thấp, óng ánh những ngôi sao kết bằng những viên hồng ngọc rất to, thứ ngọc mà Hoàng Thân ưa nhất đồng thời cũng sưu tầm được 1 bộ với số lượng lớn nhất không ai có được.

Serge ngắm vợ rất lâu bằng cặp mắt khó tính, cuối ùng thốt lên vẫn tắt có hai tiếng:

- Rất đẹp!

- Vậy mà em đã lo Ngài chủ chưa vừa ý! - chị hầu phòng Sonia nói thầm với bà Dacha lúc Hoàng Thân cùng vợ đã ra khỏi phòng. - Lúc nói câu "rất đẹp" Ngài có vẻ mặt rất lạ. Thật ra phải nói rằng không thể có ai so sánh được với công nương mình, đặc biệt là tối nay! Ngày trước công nương Olga cũng không đẹp được như thế này. Vậy mà ngài Hoàng Thân đối xử với công nương Olga ngày trước không đến nỗi lạnh lùng, nghiêm ngặt như với công nương Lise bây giờ. Nói đúng ra thì công nương Olga có 1 kiểu sống hơi khác, cung điệu dàng, cũng chiều chồng nhưng theo cách không giống công nương Lise! Bà còn nhớ chứ, công nương Olga rất hay ngả đầu lên vai Hoàng Thân 1 cách nũng nịu rồi nói giọng đầy vẻ từng phục: "Hoàng Thân thấy em trông được chứ?" Nghe vợ nói giọng thảm hại đến như thế thì Ngài Hoàng Thân còn nỡ lạnh lùng sao cho được. Công nương Olga đâu dám làm điều gì trái ý chồng thì làm sao Hoàng Thân có cơ nổi giận được kia chứ? còn công nương Lise này thì âu sầu ra mặt, cặp mắt nhiều lúc lộ vẻ buồn bực ra trò.

- Tội nghiệp công nương Lise! - bà Dacha thở dài, cúi xuống nhặt chiếc hài đẹp đến mức có thể làm cho cô Lọ Lem cũng phải ghen tị.

Tối hôm ấy Lise thành công vô cùng rực rỡ trong việc chinh phục niềm thán phục và yêu mến của mọi người. Nữ đại công tước tỏ lòng mến yêu Lise đến mức ban cho nàng rất nhiều lời lẽ ân cần. Chồng lệnh bà, - ngài Đại công tước thì nói chuyện với nàng khá lâu, luôn chen vào những câu khen ngợi khiến Lise đỏ mặt và lại càng thêm xinh đẹp. Tất cả khách khứa của ngài đại công tước đều nức nở ca ngợi sắc đẹp, duyên dáng, tính tình khiêm nhường, nhã nhặn của Lise, đồng thời tuyên bố Hoàng Thân Ormanoff là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời, trong khi bản thân Serge vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, không hề để lộ ý nghĩ thật của chàng khi thấy mọi người ca tụng vợ mình. Ý kiến tất cả mọi người, đặc biệt là 2 vợ chồng ngài đại công tước đều nhận định Lise tuy còn trẻ nhưng về mọi phương diện đều hơn công nương Olga, đặc biệt là về phương trí năng.

Trong cỗ xe đưa 2 vợ chồng về nhà. Serge lặng lẽ ngắm vợ khá lâu. Lise hơi nhắm mắt bởi vì nàng chưa quen dự những uối tối kiểu như thế này nên khá mệt và nàng rất buồn ngủ.

- Em kể tôi nghe, ngài đại công tước đã nói với em những gì, Lise! - Đột nhiên Hoàng Thân bảo vợ.

Gò má nàng ửng hồng. Tính khiêm tốn khiến nàng xấu hổ không dám nhắc lại những lời tâng bốc mình quá đáng.

- Em nói đi, tôi chờ đây! - Chàng giục vì thấy vợ vẫn im lặng.

Tuy rất ngại nhưng Lise vẫn chấp hành, bởi vì nàng đã biết rằng Serge đã yêu cầu thì đừng có từ chối.

- Anh muốn nghe à?

Serge cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt vợ.

- Ôi, đừng thế anh! - nàng vội thốt lên.

Cặp mắt trong vắt và trang nghiêm của nàng không chịu lảng tránh luồng nhìn như ra lệnh của chồng, mặc dù nàng phải thừa nhận với bản thân rằng hôm nay thái độ của Serge rất lạ.

- Thế là tốt, - chàng nói giọng bình thản. - Tôi rất muốn được nhìn thẳng vào mắt em như tối nay. Lise, em đừng giấu tôi bất cứ điều gì hết.

Nàng cảm thấy 1 cánh tay nhẹ nhàng quàng vào cổ mình và cặp môi chồng lướt trên mái tóc, dừng lại ở thái dương nàng. Lise ngược mắt lên sửng sốt thấy mắt Serge lúc này xanh biếc, xanh đến mức chưa bao giờ nàng thấy chàng như vậy.

- Hôm nay em làm tôi rất hài lòng, - giọng chàng dịu hẳn lại.

Trong 1 khoảnh khắc, nàng như mê đi. Nỗi kinh ngạc và xúc động khiến nàng không thốt lên được lời nào. Thế rồi nàng bỗng nảy ra 1 ý nghĩ, chính lúc này nên đề bạt với chồng điều mà lâu nay nàng vẫn định mà chưa dám nói ra.

Nhưng xe đã chạy đến cổng biệt thự Ormanoff. Serge rút cánh tay ra và đẩy nhẹ mái đầu xinh xắn, chưa bao giờ vẻ mặt chàng lại kiêu kỳ 1 cách lạnh lẽo như lúc này.

Không! bây giờ chưa phải lúc đề bạt với chàng chuyện tôn giáo. Vấn đề này chàng chưa hề nhắc đến lần nào. Nhưng chỉ còn 2 ngày nữa sẽ đến Chủ nhật mà Lise rất muốn làm tròn bốn phận của 1 tín đồ Thiên Chúa giáo.

Sau khi đã suy nghĩ lại, hôm thứ bảy Lise tạm quyết định làm theo cách này: sáng sớm chủ nhật nàng sẽ đến dự buổi lễ tại ngôi nhà thờ Thiên Chúa mà nàng đã nhìn thấy ngay gần biệt thự. Nàng sẽ gặp linh mục, hỏi cha xem cha khuyên nàng nên xử sự thế nào. Sau đấy nàng sẽ về nhà và chịu cơn thịnh nộ mà nàng đoán sẽ vô cùng dữ dội.

Mới nghĩ tới đây, nàng đã rùng mình. Nàng chưa biết Hoàng Thân khi nổi cơn thịnh nộ sẽ có thể tàn nhẫn đến mức độ nào. Nhưng nàng quyết định, phải làm tròn bốn phận bằng bất cứ giá nào.

Vừa mặc quần áo nàng vừa run lấy bầy, miệng cầu nguyện. Sáng hôm sau, ngày chủ nhật, nàng ra khỏi nhà từ 7 giờ. Mấy gia nhân mới bắt tay vào việc quét dọn, nhìn nàng bằng cặp mắt hoảng hốt. Thậm chí 1 gia nhân còn lẩm bẩm:

- Bà chủ điên rồi hay sao? Tội nghiệp quá!

Vài phút sau, Lise đã đến nhà thờ. Một linh mục có tuổi vừa bước vào phòng giải tội. Lise thổ lộ tâm can cho cha, kể với người về hoàn cảnh của mình và nhận được lời khuyên của cha là bất cứ giá nào cũng phải cưỡng lại việc chồng bắt nàng thay đổi tôn giáo.

Sau khi quỳ đọc kinh và chịu mình Thánh, nàng vội vã trở về biệt thự Ormanoff, nơi nàng coi là nhà tù của mình. Trong phòng riêng của nàng, bà hầu phòng Dacha đang đợi vẽ mặt vừa lo lắng vừa sợ hãi.

- Thưa bà chủ!... - bà kêu lên, 2 tay chấp lại. - Không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây! Ôi, Lạy Chúa! Lạy Chúa!

- Bà đừng lo, Dacha. Nếu Chúa không cho phép thì không chuyện gì có thể xảy ra được.

Thái độ bình tĩnh dịu hiền của bà chủ khiến bà hầu phòng già kinh ngạc và thôi không than vãn gì thêm nữa. Bà ta lặng lẽ mặc cho chủ tắm áo dài bằng vải xộp màu hồng là tắm áo hợp với màu da của Lise nhất trong những tấm áo mặc nhà. Bà ta muôn tạo điều kiện để giảm nhẹ cơn thịnh nộ của ông chủ sắp nổ ra.

Nhưng lúc làm xong công việc, bà Dacha nhận thấy trong ánh mắt bà chủ hôm nay có 1 vẻ gì khác thường, đầy hào quang thiêng liêng.

Lise cho bà hầu phòng ra xong, bước sang phòng khách bắt đầu quỳ xuống cầu nguyện. Chốc chốc nàng lại rùng mình tuy đã cố gắng ghìm xuống! Tối hôm qua thái độ Hoàng Thân hình như lạnh lùng, nghiệt ngã hơn mọi khi. Phải chăng chồng nàng đã linh cảm thấy sự nổi loạn sẽ tới của vợ.

Đột nhiên nàng rùng mình, 2 bàn tay áp chặt vào nhau. Cửa mở, Hoàng Thân bước vào.

Nét mặt chàng không có gì đặc biệt. Riêng cặp mắt đã chuyển sang màu xanh lá cây sẫm, gần như thành đen, báo hiệu cơn giông tố sắp kéo đến.

Chàng bước đến gần vợ, nắm cổ tay vợ bắt đứng lên.

- Phu nhân đi đâu sáng nay? - chàng hỏi.

- Em đi lễ.

Với 1 cố gắng can trường, nàng ghìim được không để giọng nói lộ chút hoảng sợ nào. Không thách thức nhưng vẫn bình tĩnh. Tuy vậy mắt nàng vẫn lộ ra vẻ táo tợn.

- Ở đâu?

- Tại ngôi nhà thờ gần nhà.

- Phu nhân dám trêu gan tôi hử? Cô có biết đàn ông dòng họ Ormanoff trị tội những người vợ dám bướng bỉnh với chồng bằng cách nào không? Họ quất roi đến khi nào những người vợ ấy phải gào lên nhận tội và từ đấy không bao giờ dám trái ý chồng nữa.

Lise run rẩy, nhưng cặp mắt tuyệt đẹp sáng rực lên.

- Hoàng Thân muốn làm gì em tùy thích. Em yếu đuối làm sao tự bảo vệ được. Nhưng thà em chịu sự trừng phạt còn hơn. Với lại em sẵn sàng phục tùng Hoàng Thân trong mọi việc trừ việc Hoàng Thân bắt em làm trái với bốn phận tín đồ. Hoàng Thân không thể đòi hỏi ở em điều vô lý ấy.

Serge ấn mạnh ngón tay cứng như sắt vào cổ tay mảnh dẻ của vợ, đúng chỗ nàng đeo sợi dây vàng. Lise cố nén để khỏi bật lên tiếng thét đau đớn, lúc những vòng dây kim loại đè vào da thịt nàng.

- Tôi có quyền đòi hỏi mọi điều. Tôi đòi cả linh hồn cô cũng phải phục tùng mệnh lệnh của tôi. Tôi là chủ, là thầy cô. Tôi có quyền bắt cô phải phục tùng tuyệt đối. Cô biết thân hãy xin lỗi về tội sáng nay đi khỏi nhà mà không xin phép tôi, rồi ngay bây giờ phải theo tôi đi lễ nhà thờ của chúng tôi.

- Không đòi nào, anh Serge! Em là tín đồ Thiên Chúa giáo và sẽ mãi mãi là tín đồ Thiên Chúa giáo.

Một tia lửa khủng khiếp loé lên trong mắt Serge. Những ngón tay đến mức không thể ngờ như nghiền nát cổ tay Lise. Lần này thì mặt nàng tái nhợt và không chịu nổi, nàng khẽ rên rỉ.

Serge cũng tái mặt, vội buông tay.

- Chưa bao giờ ai dám táo tợn cưỡng lại tôi như thế này, - chàng nói, giọng như lạc đi. - phu nhân đã đẩy tôi đến những hành động vượt ra ngoài thói quen của tôi. Bây giờ phu nhân lên phòng thay đồ rồi theo tôi ra nhà thờ, như tôi đã nói ban nãy. Sau đấy có thể tôi sẽ tha tội cho cô.

Rồi không đợi Lise trả lời, Hoàng Thân quay gót bước ra khỏi phòng khách.

Lise gieo mình xuống ghế nệm. Thần kinh của nàng lúc nấy phải căng lên để đối phó, bây giờ giãn ra. Nước mắt trào ra chảy ròng trên hai má.

Cổ tay nàng vẫn đau nhức. Nàng cởi sợi dây vàng ở cổ tay. Những vòng dây kim loại hằn

thành vết sâu trên làn da mềm mại. Nàng đắp nước lạnh trên chỗ da ấy rồi đeo sợi dây trở lại như cũ. Nàng không muốn để ai nhìn thấy vết tích hành động thô bạo của Hoàng Thân Ormanoff.

Bây giờ số phận nàng sẽ ra sao đây? Chồng nàng sẽ trừng phạt tội bướng bỉnh của nàng theo cách nào đây? Chắc chắn chỉ lát nữa thôi nàng sẽ biết rõ tất cả những điều ấy.

- Lạy Chúa, hãy che chở cho con! Con phó thác mình con trong tay Chúa! – Nàng nói, lòng đầy tin cậy. Mặc dù quá xúc động vì những sự việc sáng hôm nay, mặc dù lúc này đang sợ hãi cho tương lai, nàng vẫn xuống dưới nhà ăn bữa sáng như thường lệ. Hoàng Thân làm như không thấy vợ. Phu nhân Ruhlberg không nói với nàng 1 lời rõ ràng cũng cảm thấy khó xử. Còn tiểu thư Varvara thì cúi mặt xuống đĩa thức ăn, thấp hơn mọi khi.

Trưa và chiều hôm ấy Lise chỉ ngồi trong phòng riêng, cầu nguyện để quên đi nỗi hồi hộp đang bóp nghẹt trái tim nàng. Đến bữa ăn chính vào buổi chiều, nàng thở phào khi thấy vắng mặt Serge. Chồng nàng được ngài đại công tước giữ lại, lúc chàng được gọi đến thăm ngài lúc ban trưa.

Ăn xong, Lise lên phòng riêng ngay. Nàng thấy những người hầu phòng đang chất đồ đạc áo quần vào mấy chiếc hòm... Bà hầu phòng Dacha báo nàng biết là ông chủ ra lệnh đêm nay phải sửa soạn xong hành lý cho ngài và cho công nương để sáng mai 2 người lên đường đi Kultow. Họ chỉ đem theo những gia nhân cần thiết.

Kultow!... Khu điền trang rộng mênh mông nơi Hoàng Thân Ormanoff cai quản với quyền hành gần như 1 ông vua nhỏ. Lâu đài của tổ tiên dòng họ Ormanoff sừng sững giữa cả 1 bãi tuyết trắng xóa bát ngát. Đây là nơi lưu đày. Đây là nơi mà quyền lực chuyên chế và độc đoán tha hồ giáng xuống đầu người vợ trẻ dám táo tợn cưỡng lại mệnh lệnh của chồng. Ở đây nàng không có ai che chở, và có kêu khóc cũng không ai nghe thấy.

Lise đứng không vững, hoảng sợ trước cái tương lai khủng khiếp đang hiện ra trước mặt. Nhưng nàng đã trấn tĩnh lại được. Trong lúc nàng quỳ cầu nguyện xin Chúa ban cho nghị lực cần thiết, nàng như nghe văng vẳng tiếng nói dịu dàng của Gabriel. Người bạn trai thuở thơ ấu nhắc lại lời chàng vẫn thường khuyên nhủ Lise: "Sức mạnh của Chúa sẽ luôn luôn bên cạnh bạn. Hãy làm tròn bổn phận và đừng sợ gì hết."

CHƯƠNG 8

Hoàng Thân Ormanoff cùng vợ đến Kultow lúc đêm đã khuya. Suốt dọc đường, Serge chỉ nói với Lise những câu cần thiết tối thiểu. Nàng theo sau chồng bước vào toà lâu đài xây theo kiểu thời phong kiến cổ nhưng bên trong thì sáng choang ánh đèn điện, được trang hoàng cực kỳ sang trọng và trang bị đầy đủ mọi tiện nghi hiện đại nhất.

- Đây là phòng riêng của phu nhân, - Hoàng Thân nói lúc 2 người dừng lại trên tầng lầu 2.
- Từ nay đến khi có lệnh mới phu nhân không được ra khỏi phòng này. Đến bữa ăn sẽ có người đem thức ăn vào cho phu nhân.

Lise rùng mình nhưng không tỏ ý phản đối. Nàng khẽ cúi đầu để chào chồng rồi bước vào căn phòng sẽ là nhà tù của nàng, chắc là hết đời.

Cho đến khi có lệnh mới... Câu ấy có nghĩa là đến khi nào nàng chịu phục tùng tuyệt đối Hoàng Thân. Bản án ấy có giá trị như án tù chung thân.

Nàng cảm thấy tuyệt vọng trong 1 lúc. Nhưng rồi theo thói quen nàng hướng về Chúa cầu xin Người ban cho sự bình an... Thế là từ buổi đó, hết ngày này sang ngày khác, thời gian cứ tuần tự trôi, trong không khí ẩm áp, nhờ lò sưởi điện và 2 cửa sổ cánh kép 2 lớp. Lise chỉ có mỗi 1 việc là thêu thùa. Nàng khao khát sách đọc và âm nhạc. Thiếu không khí nàng héo hon dần, ăn không thấy ngon miệng nữa, cảm thấy sức khoẻ sút kém. Soi gương nàng thấy mặt xanh xao và mắt thâm quầng.

“Chắc mình sắp chết” – nàng nghĩ.

Ý nghĩ ấy làm nàng cảm thấy rất nhẹ nhõm. Đây là cách duy nhất để nàng thoát khỏi Serge. Đây là sự giải thoát, là hạnh phúc đặt vào tay Chúa, là khả năng thực tế và không thể thay đổi.

Từ hôm đó nàng không gặp mặt chồng. Qua bà hầu phòng Dacha, nàng biết được hàng ngày chồng nàng tiêu khiển bằng săn bắn. Nàng cũng được tin thêm là phu nhân Ruhlberg cùng 2 đứa con đã đến đây, cả tiểu thư Varvara nữa. Nữ bá tước Ruhlberg hình như không vui vẻ gì vì tiếc những cuộc vui chơi và khí hậu ở Cannes. Nhưng bà không để lộ cho em trai biết, do bà vẫn sống nhờ vào những khoản tiền lớn Serge dành cho mấy mẹ con bà. Chồng bà, bá tước Ruhlberg đã tiêu tán gần hết của cải vào các thú ăn chơi từ trước khi qua đời.

Cả phu nhân Ruhlberg lẫn tiểu thư Varvara đều không vào thăm Lise. nàng chỉ tiếp xúc với đám hầu phòng, họ ngày càng chăm sóc tỉ mỉ hơn. Bởi vì tấm lòng nhân hậu dịu hiền của công nương Ormanoff đã chinh phục được trái tim họ. Thái độ dũng cảm và nhẫn nại của nàng khiến họ cảm phục.

- Hiếm có ai được như công nương, - bà hầu phòng Dacha giơ tay lên trời. Khác hẳn với công nương Olga ngày xưa, sống với ngài Hoàng Thân 5 năm trời rồi mà vẫn run sợ mỗi khi thấy chồng cau mày. Chỉ cần ngài bảo công nương rút bỏ tất cả, không được tin Chúa nữa thế là

công nương Olga tuân theo. Nhưng bà công nương mới này, đúng là 1 phụ nữ thật sự chứ không phải là 1 nữ nô lệ lúc nào cũng khom lưng trước cặp mắt của ông chủ.

- Đã chắc bà ấy chịu được lâu cái cảnh này à? - chị hầu phòng Sonia thì chưa hoàn toàn tin hẳn.

Thật ra, đến ngày 15 kể từ khi Lise bị nhốt, bà hầu phòng Dacha hoảng hốt nhận thấy khuôn mặt bà chủ xanh xao quá. Và chiều hôm ấy, thấy Lise yếu quá khuya xuống khiến bà phải đỡ, sau đó nàng ngất đi, bà quyết định phải báo cho Hoàng Thân biết.

Vừa đúng hôm ấy bà nghe bác hầu phòng Vassili của ông chủ cho biết là Hoàng Thân đang vui vẻ, do cuộc săn gấu ban ngày đầy vất vả, đã có lúc ngài sắp nguy đến tính mệnh, vậy mà cuối cùng đã thành công tốt đẹp, thật là 1 dịp thuận lợi để báo tin kia và nhắc ngài Hoàng Thân nhớ đến người vợ mà ngài giam cầm. Tuy nhiên Ormanoff tính tình đâu có giống người bình thường. Lòng kiêu hãnh của chàng quá lớn và khi bị đụng chạm đến thì chàng trở thành kẻ dám làm những chuyện độc ác.

Bà hầu phòng Dacha tính sẽ gặp ông chủ lúc ra khỏi phòng riêng xuống nhà dùng bữa tối. Với thái độ run rẩy, bởi vì những người đầy tớ già cũng sợ hãi trước cặp mắt của Hoàng Thân chuyện thế này, bà báo tin công nương ốm.

- Ốm nặng không? - chàng hỏi, mặt vẫn thản nhiên hoàn toàn.

- Lúc trưa công nương ngất, bầm ngài. Công nương không ăn được. Người yếu lắm!

- Được.

Ra hiệu cho người đầy tớ lui, chàng đi về phía cầu thang lên gác. "Ít nhất thì ông chủ cũng mời thầy thuốc đến chữa chạy! - bà hầu phòng Dacha thầm nghĩ. - Hay ông để mặc bà chủ chết? Không, Không đời nào. Mình không tin là như thế".

Bà vẫn tự trách mình về nghi ngờ trên, lúc sáng sớm hôm sau dẫn ông bác sĩ Vaguédine lên gác, vào phòng riêng của Lise, - ông bác sĩ này được Hoàng Thân Ormanoff thuê riêng để đến túc trực tại Kultow và lúc này được chàng cử xem bệnh cho vợ.

Ông ta trạc 50 tuổi, tóc hoa râm, vẻ mặt hiền lành, dễ mến. Ông ân cần hỏi bệnh Lise rồi chuẩn đoán đây chỉ là bệnh thiếu máu, không có gì đáng lo ngại.

- Tôi có lo ngại gì đâu! - nàng nói, mím 1 nụ cười nhợt nhạt. Tôi không sợ chết, thậm chí còn mong chết nữa kia.

Ông bác sĩ thương xót nhìn người thiếu phụ xinh đẹp và duyên dáng nhường ấy mà thốt lên câu nói kia 1 cách thanh thản chân thành đến như vậy. Bà ta chỉ là đứa trẻ con vậy mà đã nghĩ đến cái chết như nghĩ đến 1 thứ gì tha thiết, mong chờ nó đến.

Xem bệnh cho bà chủ xong, ông bác sĩ ra và tìm gặp Hoàng Thân. Ông vào phòng làm việc của Hoàng Thân giữa lúc Serge đang đọc báo chí.

- Thế nào? - Hoàng Thân hỏi vắn tắt.

- Công nương rất yếu do thiếu máu nặng. Nhưng bệnh vẫn có thể chữa được. Thần kinh

cũng cần được củng cố. Trước hết cần 1 chế độ ăn uống chất lượng thật cao và khí trời. Cần cho công nương đi dạo chơi ngoài trời và giải trí bằng thứ gì không mệt.

Ông bác sĩ định thêm “ cần tình yêu nữa” nhưng ông không nói. Cái từ ấy ngài Hoàng Thân không thể hiểu được.

- Chỉ cần có thể thôi chứ gì? – Serge hỏi, chàng vẫn tiếp tục gõ nhẹ trên bàn lúc nghe ông bác sĩ nói.

- Tôi có ghi trong thực đơn cho công nương vài thứ thuốc... Nhưng tôi thấy cần phải nói rằng khó khăn lớn nhất trong việc điều trị là bệnh nhân không muốn dùng thuốc. Công nương chỉ muốn chết... Tôi thấy rõ như thế.

Trên mặt Serge thoáng hiện lên vẻ thoáng thốt.

- Thôi được, để tôi xem, - chàng đáp vẫn tắt.

Trưa hôm đó, khoảng 2 giờ, bà hầu phòng Dacha vui vẻ bước vào phòng bà chủ. Hoàng Thân báo trước với nàng là mặc quần áo thật nhanh để dạo chơi bằng xe trượt tuyết với chàng.

Nghe xong Lise sững sốt mà không mừng rỡ chút nào. Chắc tên bạo chúa nghĩ ra được 1 cách nào khác để hành hạ nàng thêm đây. Vả lại trong người mệt mỏi, nàng chỉ muốn nằm nghỉ.

Nhưng nàng cũng để cho các hầu phòng mặc quần áo và khoác lên người nàng những tấm áo choàng bằng lông thú quý. Rồi nàng xuống tầng dưới để gặp chồng lúc này đang đợi nàng trong phòng “Vườn cây mùa đông”. Tim nàng đập rất mạnh khi nghĩ lát nữa đây sẽ đối mặt với chồng. Và nàng phải dùng hết nghị lực trong người để ghìm đi cơn chóng mặt, lúc bước vào ngôi nhà lợp kính bát ngát, 1 trong những công trình kỳ lạ của khu trang viên Kultow.

Thấy Lise bước vào, Hoàng Thân đứng dậy. Do nỗi lo lắng làm mờ mắt, nàng không thấy vẻ vừa đau đớn vừa giận dữ trong cái nhìn của Serge, không nhìn thấy vẻ tái nhợt trên mặt chàng cũng như cử chỉ giơ tay về phía nàng.

Mãi 1 lúc sau nàng mới nhận thấy trước mặt mình 1 người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng, đưa tay ra cho nàng khoác, miệng nói bằng giọng thờ ơ vẫn tắt.

- Phu nhân dựa vào tôi, nếu như cảm thấy sức quá yếu.

Hoàng Thân đưa vợ đến tận cỗ xe trượt tuyết ngựa kéo, đặt nàng ngồi rồi đắp lên người nàng những tấm lông thú. Sau đó chàng bước lên ngồi cạnh. Ngựa kéo cỗ xe chạy xa dần trên những lối đi ngập tuyết trong khu trang viên, dưới ánh nắng mặt trời yếu ớt. Khuôn mặt Lise gầy gò xanh xao, do bị giam cầm 1 phần nhưng trước hết là do nỗi đau đớn tinh thần.

Nàng cảm thấy như được sống lại nhờ hít thở khí trời lạnh và khô. Dần dần màu xanh nhợt trên má chuyển sang màu hồng nhạt. Chồng nàng không nói gì ngoài việc thỉnh thoảng hỏi xem nàng có lạnh không, hoặc đã mệt chưa. Mãi đến khi thấy những tấm lông thú tụt xuống, chàng mới kéo lên, đắp cẩn thận cho vợ.

Nhưng lúc về đến nhà, khi bước ra khỏi xe, Lise bỗng thấy hoa mắt và suýt ngã xuống đất

nếu Serge không đưa tay ra đỡ kịp.

- Mời bác sĩ mau! - Chàng ra lệnh cho mấy gia nhân chạy tới đón, do họ nghe thấy tiếng nhạc ngựa.

Nhưng nàng đã đứng dậy được rồi.

- Không sao đâu... em chỉ hơi chóng mặt. Không cần mời bác sĩ làm gì, - nàng nói khẽ.

Hai cánh tay đang đỡ nàng buông ra, nhưng Serge vẫn nắm bàn tay vợ, dẫn đến tận phòng riêng của nàng. Chàng trao vợ lại cho bà hầu phòng Dâcha, dặn pha ngay ấm trà nóng cho nàng uống.

- Từ nay phu nhân xuống nhà ăn cùng với gia đình, - chàng nói thêm với Lise. - Riêng hôm nay không được khoẻ, phu nhân tạm để đây tới đêm lên trên này.

Giọng nói giá lạnh của Serge khiến cho mấy câu nói kia không còn có vẻ quan tâm chăm sóc gì hết. Việc thay đổi chế độ quản thúc chắc chắn không phải do tình thương. Lise đoán, tên bạo chúa này không muốn thần chết giải thoát quá sớm tội nhân của mình cho nên quyết định săn sóc đôi chút đấy thôi.

Hôm sau Lise ngồi bên bàn ăn, đối diện với chồng trong gian nhà ăn rộng mênh mông. Xung quanh, trên những giá đỡ bằng gỗ mun, có bày biện đủ các đồ mỹ nghệ bằng vàng bạc. Cùng ngồi ăn, ngoài phu nhân Ruhlberg và 2 đứa con, tiểu thư Varvara, còn viên giáo sư trẻ tuổi người Đức có chòm râu màu hung, bác sĩ Vaguédine và viên quản thủ thư viện ở Kultow, 1 người thấp, béo, đầu hói lúc nào cũng như đang lơ lửng trên mây, chỉ trừ khi nào câu chuyện đụng đến sách vở và tác phẩm văn học. Những lúc ấy, ông ta sực tỉnh, mắt sáng lên, lưỡi mềm ra và sôi nổi đối đáp lại những câu bình luận về văn chương của Hoàng Thân, vốn là người rất am hiểu về nghệ thuật.

Bác sĩ Vaguédine và viên gia sư Hans Brenner cũng đều có học vấn uyên thâm, tham gia vào cuộc tranh luận, để mặc 2 người phụ nữ ngồi im không dám ho he gì. Hoàng Thân quan niệm rằng đầu óc đàn bà rất nhỏ, biết gì mà tham gia vào những chuyện cao siêu này.

Kiểu coi rẻ phụ nữ như vậy không hề động lòng phu nhân Ruhlberg vốn dốt nát và sẵn sàng làm vừa lòng ông em. Tiểu thư Varvara thì trung thành với thái độ muôn thuở của cô ta là cụp mi mắt xuống để không ai đoán được cô đang làm gì. Nhưng thì lại rất quan tâm đến những vấn đề được đưa ra để tranh luận. Vốn thông minh lại được ông Babilie chuyên tâm hướng dẫn khá sâu, nàng đủ trình độ tham dự những cuộc trao đổi kiến thức này. Nhất là gần đây không được tiếp xúc với sách báo, nàng càng quan tâm đến những ấn đề thời sự văn chương.

Mối quan tâm ấy bộc lộ rất rõ trong cặp mắt đầy ý tứ của Lise. 1 buổi tối, lúc cuộc tranh luận tiếp tục diễn ra sau bữa ăn, tại phòng khách, bác sĩ Vaguédine cười bảo nàng:

- Công nương không thấy ngán tai nghe những câu chuyện như thế này chứ?

- Ôi không đâu! Trái lại thì có. Tôi thích nghe các ông nói chuyện! - nàng thành thật đáp.

Một ánh mặt bực tức hướng về phía nàng. Ông bác sĩ cắn môi ân hận đã lỡ lời. Lẽ ra trước

mặt vị Hoàng Thân không nên đưa ra những câu hỏi như thế. Ông vụng về quá, không biết có làm ngài Hoàng Thân thêm ghét vợ không? Bởi vì ông biết tính Hoàng Thân rất khó chịu khi thấy phụ nữ nào thông minh, có kiến thức rộng và sâu. Giá cứ như công nương Olga ngày trước, ngu dốt, chỉ lấy khăn tay che miệng ngáp hoặc như phu nhân Ruhlberg ngồi ngủ gà ngủ gật lại yên ổn.

Tuy rất khó chịu, nhưng Hoàng Thân vẫn không để vợ thấy nổi bực dọc ấy. Vả lại Lise cũng rất ít khi gặp mặt chồng. Serge thường xuyên đi săn, khi thì đi 1 mình, khi thì với những khách đến Kultow có công việc gì đó. Chỉ buổi tối nàng mới thấy mặt chồng cùng với mọi người. Những lúc đó, với tư cách bà chủ nhà, Lise thường tiếp khách khứa với vẻ nhã nhặn và duyên dáng khiến bất cứ khách khứa nào cũng ca tụng sắc đẹp và thái độ lịch sự dịu dàng của công nương Ormanoff.

Bây giờ thì người tháp tùng Lise trong các cuộc dạo chơi ngoài trời là phu nhân Ruhlberg. Hai chị em dâu luôn đi cùng với nhau, lúc bằng xe trượt tuyết ngựa kéo, lúc thì đi bộ. Serge đã ngỏ ý nhờ bà chị, và phu nhân cung cúc tuân lệnh ông em. Hơn nữa việc dạo chơi với cô em dâu cũng không đến nỗi làm bà khó chịu gì. Lise rất tình cảm. Mà phu nhân Ruhlberg thì quá nhu nhược, quá hơi hợt cũng không để bụng gì lâu cái tội do cô em dâu bướng bỉnh với chồng mà bà phải rời đất Cannes về nơi hoang vu này.

Nếu đi bộ, 2 đứa cháu cũng đi cùng. Nhiều khi ngoài 2 đứa trẻ Hermann và Sacha lại thêm mấy con chó săn của Hoàng Thân cũng đi theo, đó là giống chó rất to và chúng rất mến Lise. Nghe thằng bé Sacha liến thoắng những câu ngộ nghĩnh nàng còn thích hơn nhiều so với những câu khách sáo và nhạt nhẽo của bà chị chồng. Thỉnh thoảng Lise chơi chuyền bóng với thằng cháu và những lúc ấy nàng cảm thấy như mình trở lại tuổi thơ và lấy lại được niềm vui sống.

Sức khoẻ nàng khá lên dần. Những cảm giác mệt mỏi bớt trở lại. Nàng ăn đã bắt đầu thấy ngon. Nhưng khuôn mặt thanh tú của nàng vẫn xanh mướt. Mắt nàng đã bớt thâm quầng nhưng vẫn giữ lại vẻ âu sầu.

Lise vẫn đau khổ. Nàng khổ tâm vì không có công việc để làm. Nàng chỉ được phép làm mấy thứ. Thêu thì chóng làm nàng mệt. Nhạc thì bác sĩ không cho nàng đàn nhiều. Sách thì nàng chỉ được phép đọc những cuốn do Hoàng Thân chọn, phần lớn là những cuốn trong tủ sách của Olga, người vợ trước của chàng. Nàng khổ tâm vì hoàn cảnh không bình thường, vì thái độ độc đoán lạnh lùng của chồng, về sự thiếu thốn tình yêu và bất tin tức về những người nàng yêu mến. Những bức thư từ Péroulac có được chuyển đến đây hay không thì nàng cũng không thể biết được.

Nàng khổ tâm nhất là thiếu sự liên hệ với tôn giáo. Hoàng Thân không lần nào nhắc đến vấn đề đã khiến chàng đầy ải vợ tại đây. Chắc hẳn chàng tính thi hành phương kế đơn giản nhất là không tranh cãi mà để mặc cho thời gian tác động. Không cho vợ được đi lễ nhà thờ Thiên Chúa giáo 1 thời gian tất nàng sẽ quen dần và sẽ coi chuyện tôn giáo không còn quan trọng nữa. Khi đó chàng có thể tùy ý nhào nặn các quan niệm, ý tưởng trong óc vợ.

Nhưng Lise hiểu rằng nàng không đơn độc. Sức mạnh của Chúa vẫn trợ giúp nàng trong cuộc đấu tranh này và cuối cùng nàng sẽ chống lại 1 cách thắng lợi sự đè nén dù ghê gớm đến

đầu của Serge.

Ngay lúc vắng chồng bên cạnh, Lise cảm thấy đè lên mình sự chuyên chế kiểu phương Đông ấy không phải riêng đối với nàng mà với tất cả mọi người sống trong cái dinh cơ đại lãnh chúa này. Đối với những thành viên trong dòng họ Ormanoff, tục lệ là phải làm cho người khác run sợ. Ngay đến bây giờ thỉnh thoảng ở Kultow người ta vẫn còn sử dụng lối trừng trị trên thể xác. Chính quyền nhà nước thì tàn lờ. Người bị nạn thì không dám kiện cáo. Bởi vì Hoàng Thân tuy tính tình kiêu ngạo nhưng lại rất rộng rãi, vung tiền bác mà không hề tiếc.

Phải chăng chính vì thế mà ông chủ độc đoán ấy lại có nhiều gia nhân tận tụy hết lòng. Ngoài người hầu thân tín Vassili và người bảo vệ tin cậy Stépanek, ở Kultow còn có 1 người khá đặc biệt cúc cung tận tụy với chủ. Đây là bà vú Madia. Bà đã chăm sóc Serge khi chàng còn nhỏ. Bây giờ bà vẫn còn sống và ở trong 1 phòng nhỏ kín đáo trong toà lâu đài cổ, để lâu lâu hưởng niềm vui sướng được hôn bàn tay ngài Hoàng Thân và nghe câu hỏi thăm của ngài:

- Chào bà Madia! Bà vẫn bình yên chứ?

Lise đã quen với bà, do phu nhân Ruhlberg giới thiệu. Bà cụ quắt queo, da vàng bệch, cặp mắt rất sắc. Bà ta cúi xuống hôn bàn tay nàng lấm bầm:

- Cầu Chúa ban hạnh phúc cho công nương!

Từ ngày đó, mỗi khi gặp cụ bà Madia, nàng đều lấy làm lạ về vẻ thương hại và triu mến trong cặp mắt bà nhìn nàng cũng như nụ cười hé nở trên cái miệng móm mém không còn chiếc răng nào.

CHƯƠNG 9

- Mợ cho cháu đi theo mợ nhé?

Đây là thằng bé Sacha xin đi với Lise lúc nó gặp nàng trong 1 hành lang của toà lâu đài, biết nàng sắp đi dạo chơi ngoài trời.

Nàng gật đầu. Thế là 2 mợ cháu cất bước trên 1 lối đi.

Sacha mau miệng. Nó kể rằng bác thủ kho Ivan Borgueff tối hôm qua uống quá nhiều rượu, say bí tỉ và nói ra nhiều chuyện rất lạ. Thằng Sacha tình cờ nghe thấy.

Bác ấy bảo rằng bác ấy biết 1 điều bí mật mà nếu lộ ra có thể làm cho 1 phu nhân họ hàng của Hoàng Thân đi tù. Nhưng cậu Serge đã ra lệnh cho bác ta không được lộ chuyện ấy ra và bác ấy phải tuân lệnh. Nhưng bác ấy biết đích xác kẻ nào đã đào mấy tảng đá làm bậc thang lên ngọn tháp cổ để cho bà hầu tước xinh đẹp trượt chân rơi xuống chết. Cháu gắng hỏi mãi xem ai lại độc ác thế nhưng bác Borgueff nhất định không chịu nói. Dù sao thì bác ta nói kiểu như tối hôm qua, cậu Serge mà biết thì bác ta cũng khó mà tránh được bị tống cổ khỏi đây.

Mãi nói chuyện 2 mợ cháu đã đi quá xa. Lise đột nhiên nói:

- Ta quay lại đi thôi. Đi thế này là quá xa rồi. Cậu Serge cấm đi xa sợ chó sói có thể đến bắt chột.

Hai mợ cháu quay lại. Họ gặp 1 người đàn ông đi ngược chiều mặc quần áo kiểm lâm của lãnh địa Hoàng Thân. Còn cách Lise và thằng bé Sacha, bác ta nhắc chiếc mũ lông cúi chào.

- Bác làm sao thế kia? - Lise kêu lên hốt hoảng.

Mặt bác ta đầy những vết thương chạy dài sưng tấy, còn cặp mắt thì húp lại, gần như không mở ra nổi.

- Bẩm công nương, không sao đâu ạ. Tôi vô ý làm con ngựa của Đức ông Hoàng Thân hoảng sợ, suýt nữa bị ngã. Thế là tôi bị phạt roi...

- Khổ thân! - Lise sợ hãi khẽ noi.

Cặp mắt xanh biếc của bác kiểm lâm để lộ một nỗi nhẹn nhục đầy cam chịu, nhưng mép bác ta lại khẽ nhếch lên 1 nụ cười chua chát và đau xót.

- Quả là phạt thế cũng hơi quá nặng, - bác ta khẽ nói.

- Bác đau lắm không? - Lise hỏi, nhìn bác ta bằng cặp mắt thông cảm và thương xót.

- Bẩm công nương, đau ạ. Nhưng bây giờ tôi về, vợ tôi sẽ đắp thuốc và sẽ liền da ngay thôi.

- Bác có nhiều con không?... Mấy đứa?... Giá tôi đi được, tôi sẽ đến thăm chúng. Tôi rất thích trẻ con. Bác không ở xa đây chứ?

- Bấm công nướng, gần đây thôi ạ. Cảm ơn công nướng, - bác ta cảm động nói.

Bác ta đi, Lise cũng bước tiếp. Một nỗi đau đớn bóp chặt trái tim nàng. Nàng rất muốn, bằng cách nào đó chuộc lại 1 phần những hành động phũ phàng của chồng. Nhưng nàng đâu được tự do. Nàng cũng không có tiền bạc. Và nếu như nàng muốn đến thăm an ủi những con người tội nghiệp kia, nàng sẽ phải xin phép chồng và nàng biết trước Hoàng Thân sẽ không cho.

- Cậu Serge kia kìa! - Đột nhiên Sacha reo lên.

Lise khẽ giật mình. Nàng rất ngại khi gặp chồng, nhất là vừa rồi nàng gặp 1 chuyện khiến nàng phần nộ, ấn tượng vẫn còn kéo dài cho đến lúc này.

Serge bước nhanh đến. Chắc hẳn chồng nàng vừa trên lưng ngựa xuống, bởi vì tay vẫn còn cầm chiếc roi ngựa. Thoáng nhìn 2 mợ cháu đã thấy ngay Hoàng Thân đang giận dữ. Thằng bé Sacha sợ sệt nói khẽ.

- Mợ đừng nói gì đấy nhé! Cậu sẽ đánh đòn 2 mợ cháu mình đấy.

- Tôi đã cấm phu nhân đi xa kia mà, Lise? - Serge lạnh lùng nói, lúc đứng lại trước mặt vợ.

- Vâng, em có lỗi. Hai mợ cháu mãi trò chuyện không để ý là đã đi xa.

- Phu nhân vừa đứng lại nói gì với thằng kia?

Môi Lise run run.

- Em hỏi xem mặt bác ta làm sao... Và bác ta đã kể... Ôi, Serge!

Cặp mắt tuyệt đẹp của nàng chan chứa nỗi trách móc và buồn rầu ngược lên nhìn chồng. Cặp mắt trong đến nỗi tất cả nỗi lòng của nàng đều lồ lộ ra đầy đủ. Serge thấy rõ sự phần nộ của nàng đối với thái độ phũ phàng của chàng vừa nãy.

Một ánh chớp loé lên trong mắt Serge.

- Tôi cấm phu nhân không được chen vào chuyện ấy! - Chàng nghiêm khắc nói. - Tôi muốn trừng phạt đứa nào và trừng phạt cách nào là quyền của tôi, không ai được chê trách gì tôi hết. Đồng thời tôi cũng không muốn phu nhân tỏ thái độ thương hại với chúng. Đây lại thêm 1 chứng cứ nữa chứng tỏ thói dễ xúc động quá của phu nhân... Cháu về trước đi, Sacha... mà thôi đợi đã. Có phải mày làm gãy giò phong lan Hoàng Thảo trong vườn Mùa Đông đấy không?

Đứa trẻ mặt tái xanh, cúi đầu lúng búng:

- Bấm thừa cậu, đúng đấy ạ.

- Nhưng đây là do em, - Lise vội vã nói. - Lúc ấy em hoa mắt, suýt ngã, em vội níu lấy cháu làm cháu mất thăng bằng ngã đúng vào giò phong lan ấy. Người ta có kể đầy đủ như thế với anh không ạ, Serge?

- Tất nhiên là họ có kể. Nhưng tôi đã cấm 2 thằng Hermann và Sacha không được vào nhà Vườn Mùa Đông ấy kìa mà...

- Cháu đem khăn tay đến cho em, bởi vì em đánh rơi trong phòng hách, cháu nhặt được. Em chỉ giữ cháu 1 lúc rồi thả nó ra ngay.

Serge nhếch mép mỉa mai.

- Đúng như thế thì phu nhân đáng phải chịu phạt. Nhưng tôi tha tội cho phu nhân. Sacha sẽ chịu tội thay cho phu nhân... Về, Sacha! Bảo với thằng Yégor để nó đánh cho mày 20 roi tối nay.

Sacha sợ hãi, nhưng cúi đầu bước đi, không dám xin xỏ.

Lise thốt lên, giọng đầy phần nộ và sợ hãi:

- Serge! Anh đừng làm như thế!... Oan cháu!... và như thế ác quá.

- Phu nhân không có quyền phán xét công việc của tôi, - Chàng lạnh lùng nói - Không bao giờ tôi cho phu nhân cái quyền ấy đâu, Lise!

Không kịp suy nghĩ gì hết, Lise bất giác đặt bàn tay lên cánh tay chồng.

- Serge, đừng nên thế! thằng bé còn bé bỏng và tính khí nông nổi... Với lại đây là lỗi của em, em đã nói rồi! Anh hãy trừng phạt em thay cho nó... Em không sợ đau đớn nhưng em không thể chịu đựng nhìn thấy anh làm đau kẻ khác.

Đôi mắt đầm lệ chan chứa nỗi cầu khẩn. Gần như phũ phàng, Serge hất cánh tay ra khỏi những ngón tay vợ đang bầu chặt.

- Thôi, Lise! Thói dễ mủi lòng của cô tôi không chịu nổi. Tôi thấy cần phải đập cho tan cái thói ấy đi. Bây giờ cô hãy về đi... Và đừng quên chiều nay còn buổi trượt băng với tôi nữa đấy.

Serge rẽ sang lối đi ngang. Lise chân bước vẫn còn nghe thấy tiếng roi quất trong khu vườn. Hay là chàng cũng muốn quất kiểu như thế lên thân thể mình?

Nàng chờ đợi trở về lâu đài. Tấm lòng hiền dịu của nàng trào lên niềm uất giận và phần nộ. Tội nghiệp thằng bé Sacha, hơi khờ dại nhưng tốt bụng và thẳng thắn làm sao! Mẹ nó thì rõ ràng quý thằng anh nó hơn, mà thằng Hermann ấy thì chậm chạp, dằn dặt như hiểm độc và khéo xu nịnh. Bây giờ lại đến ông cậu cũng hành hạ thằng Sacha này nữa.

Phải chăng vì thấy nàng quý thằng bé mà Serge ghét lây?

Chồng nàng sao mà tồi tệ và độc ác thế?

Nàng cởi bộ áo khoác ngoài dùng đi đường rồi bước lên thang gác, để lên tầng trên cùng. Bà hầu phòng Dacha vừa cho nàng biết bà Madia ốm và nàng muốn lên thăm bà cụ. Công việc từ thiện này giúp nàng tạm quên đi những suy nghĩ nặng nề và nỗi lo lắng cho thằng bé Sacha bị đòn oan.

- Công nương đến thăm tôi thế này quý hoá quá, công nương xinh đẹp của già ạ, - bà cụ vừa nói vừa hôn 2 bàn tay Lise. - Nhưng mặt công nương tái đi thế kia... Và có chuyện gì mà công nương rầu rĩ thế? Hình như công nương vừa khóc phải không?

Lise không đáp, chỉ gượng cười. Nhưng bà già Madia lắc đầu.

- Không công nương không thể làm hế được... công nương Olga ngày trước lúc nào cũng tươi như hoa trước mặt " ông ấy". Như đã nhiều lần bà ấy khóc lúc chỉ có 1 mình. Tất nhiên cũng không phải nhiều lắm... Bà ấy khóc nhiều là sau khi sinh thằng bé Volodia, bà ấy muốn chăm sóc con như mọi người mẹ khác. Nhưng tục lệ của dòng họ Ormanoff, nếu là con trai thì ngay sau khi mới ra đời là phải bị tách ra khỏi mẹ nó. Công nương Olga chỉ được phép gặp con mỗi ngày 1 lần. khi thằng bé Volodia ốm, bà ấy không được phép chăm nom. May mà tính bà ấy không đa cảm lắm. Nhưng bà ấy cũng vẫn khổ tâm và bà ấy rất yêu đứa con, tất nhiên ở mức độ không bằng yêu chồng. Bà ấy yêu "ông ấy" hơn mọi thứ trên đời.

- Chị ấy sợ thì đúng hơn, theo tôi nghĩ. – Lise chưa chát nói. Làm sao ai yêu nổi thứ bạo chúa có trái tim bằng đá ấy?

- Đúng thế, bà ấy sợ! nhưng phải thừa nhận “ông ấy” đối xử với vợ rất tốt... Sao công nương nhìn tôi lạ thế? Tôi nói không sai đâu, đúng là ông ấy đối xử với công nương Olga rất tốt. Và bà ấy không phải chịu đau khổ như công nương tưởng đâu. Tính bà ấy rất dễ chấp nhận sự cam chịu, phục tùng chồng và tình cảm của chồng dành cho bà ấy. Bà Olga không bao giờ xét đoán hành vi của chồng mà bất cứ chồng làm gì bà ấy cũng vui vẻ tán thành. Họ sống với nhau rất ăn ý.

Bà cụ già này kể tất cả chuyện ấy ra với nàng để làm gì? Việc gì nàng phải quan tâm đến chuyện người vợ trước của Hoàng Thân thực sự là 1 nô lệ? Nàng, Lise, không hề muốn bắt chước Olga. Lise sẵn sàng phục tùng chồng nhưng nàng vẫn giữ trọn lòng tự trọng của người vợ và quyền tự do tín ngưỡng.

- Tôi thăm bà thế thôi. Bây giờ tôi phải mặc quần áo để xuống ăn sáng.

- Vâng, công nương xuống đi. Được công nương đến thăm thế này là tôi vui cho đến tối. Công nương đúng là người của Thiên Chúa. Nhưng đừng làm cho cặp mắt xinh đẹp kia phải rỏ nước mắt. Đừng tự dằn vặt nhiều quá mà khổ... Tôi kể cho công nương nghe 1 điều bí mật. Mẹ già Madia này biết nhiều chuyện lắm đấy. Tôi đã nhìn thấy và nghe thấy bao nhiêu điều... Ông nội của Hoàng Thân Serge bấy giờ tính nết khùng khiếp lắm, ghen dữ dội, thói ghen tuông của ông cụ phải bao nhiêu người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ cộng lại mới bằng. Tính ông cụ giá lạnh như tất cả nước đá trên thế gian này đóng băng lại. Sau khi buộc vợ phải chết vì buồn rầu, ông cụ bắt cóc con gái phải lấy toàn những người họ ghét, rồi hành hạ ông con trai cụ tên là Vladimir chỉ vì ông này khác với những người trong dòng họ Ormanoff. lại tôn trọng vợ. Ông hoàng Vladimir mất lúc còn rất trẻ. Và ông cụ tự nuôi dạy cháu nội, tức là ông Serge bây giờ. Cụ dạy cháu theo đúng mong muốn của cụ, nghĩa là rèn cho cháu 1 trái tim sắt đá, lòng kiêu ngạo của nam giới, thái độ khinh bỉ phụ nữ và coi vợ chỉ là nô lệ. Con dâu cụ, tức là mẹ Hoàng Thân Serge bây giờ chỉ thỉnh thoảng mới được phép vào thăm con, mà đều phải có mặt ông cụ ở đó chứng kiến, không cho bà được tỏ tình cảm âu yếm đối với con. Do đấy Hoàng Thân Serge trái tim cứng dần, lòng kiêu ngạo tăng lên... Trong khi thâm tâm, ông không phải là kẻ độc ác và phũ phàng.

Lise không ngăn được 1 cử chỉ kèm theo lời phản đối sôi nổi:

- Ôi, bà Madia!

Cặp mắt nhỏ màu xanh nhạt của bà cụ hấp háy và 1 nụ cười bí hiểm hiện trên môi bà.

- Trái tim hiền hoà ấy chưa phải đã chết. Nó sẽ còn sống lại... Đúng, đúng như thế. Tôi biết công nương cho là tôi điên. Nhưng tôi tỉnh táo lắm. Tôi biết tôi nói gì. Hoàng Thân Serge, tôi biết rất rõ ông ta. Ở đây chỉ có mụ già này hiểu rõ Hoàng Thân. Công nương hãy can đảm, hãy nhẫn nại, và rồi công nương sẽ thấy.

Mắt bà Madia sáng rực lên và Lise nghĩ, chắc bà cụ đang sốt cao lắm mới nói lung tung như thế.

Nàng bảo hôm sau sẽ lại lên thăm, rồi lui ra. Nàng vừa đến cửa phòng thì nghe thấy tiếng bà cụ lẩm bẩm:

- Công nương không phải như bà Olga ngày trước... Đúng thế! Công nương không giống như bà ta!

Nàng quay đầu lại.

- Sao bà lại nói thế? Mà sao bà nói giống như tiểu thư Varvara vậy?

- Ra bà Varvara cũng nói với công nương đúng như vậy sao? Phải rồi, bà ta tất phải nhận xét thấy ngay. Hoàng Thân suốt năm khéo lắm chỉ nói với bà ta 10 từ, vậy mà bà Varvara cũng biết đầy đủ mọi thứ như tôi. Mắt bà ta lúc nào cũng sụp xuống, nhưng bà ta thấy hết. Công nương phúc hậu của tôi ời, chắc chắn là Varvara đã biết cái điều bí mật mà công nương chưa biết đấy, 1 điều bí mật sẽ làm công nương hạnh phúc. Nhưng chính vì vậy mà công nương phải cẩn thận. Bà ta căm ghét công nương Olga lắm. Cho nên rất có thể bà ta không ưa gì công nương đâu.

- Tôi có làm gì mà cô ấy căm ghét tôi? - Lise kinh ngạc kêu lên. - Tôi không hề đụng chạm gì đến tiểu thư Varvara mà. Hễ có dịp là tôi nói chuyện, bởi vì thấy mọi người xa lánh tiểu thư tôi rất thương. Varvara là họ hàng nghèo, sống nhờ ở đây.

- Đối với bà ta thì nên xa lánh. Tôi mà là Hoàng Thân thì tôi tổng cổ bà Varvara ra đi từ lâu rồi. À mà công nương Lise ạ, tôi vừa nảy ra 1 ý nghĩ. Nhưng tôi không thể nói ra được, bởi vì cũng mới chỉ là 1 ý nghĩ... tại sao bà Varvara căm ghét công nương ấy ư? Bởi vì bà ta là con chó sói mà công nương lại là con cừu non của Chúa. Bởi vì, trước tiên... công nương là vợ của ngài Hoàng Thân Ormanoff. Công nương nên thận trọng với bà ta... Và cũng đừng sợ sệt Hoàng Thân quá. Công nương nên nghe lời mụ già Madia này. Hễ công nương muốn hỏi ngài Serge điều gì thì cứ mạnh dạn đề bạt và công nương sẽ hài lòng.

Đúng là bà già Madia sốt cao rồi, hoặc bà đang lẩn, mà điều ấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên, bà đã cao tuổi lắm rồi.

"Ta sẽ nói với ông bác sĩ Vaguédine", - Lise thầm nghĩ lúc đi về phòng riêng.

Ở lâu đài Kultow lúc đó đang có 2 người khách: 1 người ngoại giao Áo, say mê săn bắn và 1 người bà con xa của Hoàng Thân là bá tước Michel Darowsky, đại úy chỉ huy đội kỵ binh. Trong lúc ăn sáng cả 2 đều nhận xét thấy khuôn mặt kiêu diễm và hiền dịu của bà chủ hôm nay

xanh xao hơn mọi khi và mắt bà thâm quầng chứng tỏ bà đang có nỗi buồn nào sâu sắc lắm. Đồng thời họ cũng nhận thấy vẻ mặt sa sầm của Hoàng Thân Ormanoff và 1 nếp nhăn giận dữ trên trán chàng. Mặc dù cố vui đùa, tìm mọi cách pha trò nhưng không khí bữa ăn vẫn ảm đạm. Đặc biệt là phu nhân Ruhlberg hôm nay cũng cố thoát ra khỏi thái độ thờ ơ thường ngày để làm vui lòng ông anh họ Michel. Serge thì lộ vẻ lãnh đạm ra mặt, thỉnh thoảng thốt ra 1 câu vắn tắt, như dội gáo nước lạnh lên đầu mọi người.

- Xem chàng Serge lại làm khổ công nương xinh đẹp của chúng ta lần nữa rồi! - nhà ngoại giao ghé vào tai ông bá tước thì thầm, trong lúc châm điếu thuốc lá. Lúc này mọi người đã ăn xong và kéo ra ngồi chơi tại toà nhà lợp kính "Vườn cây Mùa Đông" được ngăn với phòng khách bằng bức tường lắp kính lớn.

- Rất có thể. Ông ta đúng là tồi tệ! Bà vợ xinh đẹp, tế nhị và hiền dịu đến thế, trẻ, đáng yêu đến như vậy mà ông ta nỡ!... Kìa, ông nhìn xem. Hôm nọ trước mặt chúng ta, có cả Serge bà ấy chẳng tuyên bố rằng bà ấy không thích hút thuốc là gì?

Serge vừa châm điếu thuốc xong, đưa cho vợ. Lise từ chối. Nhưng Serge vẫn thản nhiên gắn điếu thuốc vào cặp môi nhỏ, màu hồng của nàng. Lise không dám bỏ điếu thuốc ra sợ chồng làm ầm lên. Mỗi lần Serge làm cái trò ấy, nàng cố nhin vì những mục đích khác quan trọng hơn. Tuy vậy 1 sự phản kháng vẫn ngấm ngấm trôi dạt trong đáy lòng nàng.

Lần này, Serge không kéo dài nỗi chán buồn. Vừa mới hít vài hơi thuốc, chàng đã đứng dậy, bảo đã đến giờ mặc quần áo để đi trượt băng. Lập tức mọi người đứng dậy ra ngoài. Lise và chồng ra sau cùng, bước lên thang gác.

Lên đến tầng 2 Serge đi về phía phòng riêng của mình. Lise đứng lại 1 phút, hồi hộp, tim đập mạnh. Nàng rất muốn làm 1 việc liều lĩnh, đúng thế! Bởi vì nàng còn nhớ chồng đã xử sự như thế nào lúc sáng và thái độ của chàng trong bữa ăn vừa rồi. Thà van nài những bức tường bằng đá còn dễ dàng hơn van nài 1 trái tim lạnh lùng.

Nhưng biết làm sao được!... Mấy lời bà già Madia nói khi nãy vẫn còn lớn vồn bên tai nàng.

Nàng lao mình vừa kịp lúc Hoàng Thân mới mở cửa phòng chưa kịp vào.

- Serge, tha lỗi cho em!... Nhưng em rất muốn cầu xin anh tha thứ cho cháu Sacha!

Nàng không lùi lại trước cặp mắt giận dữ của chồng, thậm chí khi thấy chồng giơ tay đáng điệu hăm dọa.

- Phu nhân định chọc tức tôi hay sao đấy. Đã vậy, chắc tôi phải tăng hình phạt thẳng bé lên gấp đôi!

- Serge! Anh đừng nhấn tâm thế! Hãy ban cho em cái ân huệ ấy, em van anh! Em xin quỳ xuống van anh!

Nàng quỳ xuống, ngược đôi mắt khẩn khoản nhìn chồng, đôi mắt to đầy đau khổ.

Serge vội vã cúi xuống nâng nàng dậy.

- Đủ rồi! Đủ rồi, Lise! Tôi bằng lòng tất cả mọi thứ phu nhân yêu cầu! Nhưng phu nhân hãy đi khỏi đây ngay. Tôi sắp phát điên lên bây giờ.

Nhẹ nhàng đẩy vợ ra, Hoàng Thân bước vào phòng, đóng mạnh cửa lại 1 cách giận dữ.

Nàng đứng lạng đi 1 lúc, choáng váng trước thắng lợi vừa dành được đồng thời trước thái độ lạ lùng của chồng. Rồi nàng đi nhanh về phòng riêng, sai gọi Sacha báo tin vui cho thằng cháu.

- Ôi, sao mợ dám... Ngày trước mợ Olga đâu dám liều lĩnh thế. Nhưng quả thật là cháu không thể ngờ là cậu Serge lại chịu nhượng bộ đấy!... Cảm ơn mợ Lise, mợ Lise xinh đẹp của cháu.

Cảm động trước lòng biết ơn của cháu, Lise ôm nó hôn rồi thả cho nó ra ngoài. Nỗi lòng của nàng bây giờ bỗng nhẹ hẳn đi. Nàng để bà hầu phòng Dacha mặc quần áo cho mình: 1 tấm áo dài bằng nỉ trắng chùng xuống tận gót chỉ để hở 2 bàn chân nhỏ nhắn, bên ngoài là tấm áo choàng mùa đông bằng lông chồn trắng mà nàng đã mặc hôm cưới. Bà chụp cho bà chủ cũng chiếc mũ bằng thú lông thú quý như vậy, bên trên có 1 quả bông. Trông nàng đẹp đến nỗi bá tước Darowsky lúc đỡ nàng lên xe trượt tuyết đã phải trầm trồ.

- Công nương đúng là Nữ hoàng Băng tuyết!

Đến phút cuối cùng, bác hầu phòng Vassili mới báo tin Ngài Hoàng Thân hôm nay không đi được cùng với khách khứa. Việc thay đổi ý định ấy làm mọi người sửng sốt, bởi vì chính Serge đề ra cuộc trượt băng và lúc này chính chàng đã dự mọi người mặc quần áo để đi.

- Ngài chủ nhà của chúng ta tính nét thật thường như 1 cô gái đẹp vậy! - Bá tước Darowsky nói với nhà ngoại giao Áo lúc này đang ngồi trên cỗ xe trượt dành cho khách.

- Đúng thế. Chẳng là ông ta nhận thêm phần thất thường của vợ, bởi vì công nương Lise không bị mắc cái thói xấu ấy.

- Bà ấy thì đúng là bà Thánh rồi! Nhìn mắt bà ấy cũng đủ thấy... Một nữ thánh đồng thời cũng là nữ tử đạo, có lẽ thế.

- Ông bá tước thân mến, tôi xin khuyên ông 1 điều: đừng để lộ nhiều quá nỗi khâm phục của ông. Ngài Hoàng Thân của chúng ta đa nghi khủng khiếp, giống như những người phương Đông khác vậy.

- Tôi biết chứ. Nhưng thật ra, ai mà lại khó chịu khi thấy người khác thán phục 1 người như công nương Lise được?

- Đừng vội. Với tính nết như của Ormanoff đừng có đùa.

Nơi được chọn để trượt băng là mặt hồ nước rất rộng, bao quanh bởi những cánh rừng thông phủ đầy tuyết. Trên bờ hồ có 1 ngôi nhà nhỏ xây theo kiểu Na Uy đúng quy cách, trong đó đám gia nhân của Hoàng Thân Ormanoff túc trực sẵn để tiếp trà, bánh ngọt, các thứ uống cho khách của lâu đài Kultow.

Lúc Lise đã buộc xong giày trượt băng, bá tước Michel Darowsky đưa tay cho nàng nắm

rồi cả hai lướt trên mặt băng. Vị công nương mềm mại và nhẹ nhõm, trượt băng rất ngoạn mục. Một lát sau nàng đã quên băng mọi nỗi đau buồn, thả tâm hồn để hưởng niềm thích thú lướt trên mặt hồ đóng băng tuyệt diệu này, giữa khung cảnh tinh khiết thuần 1 màu trắng loang loáng dưới ánh nắng mặt trời dịu dịu.

Một bóng đàn ông xuất hiện bên cạnh nàng.

- Bây giờ đến lượt tôi làm công việc vệ sĩ cho phu nhân, Lise! – Nàng nghe thấy giọng nói của Hoàng Thân Ormanoff.

Nàng giật mình suýt ngã sõng soài nếu Serge không đưa tay ra kịp đỡ.

- Serge!... Em tưởng anh không ra.

- Chính tôi cũng tưởng thế... Michel, ông hãy ra cứu nguy cho phu nhân Ruhlberg tội nghiệp kia. Bà chị tôi không sao thoát khỏi tay nhà trượt băng tồi tệ là bá tước Berkerheim, mà ông ta cứ giữ chặt lấy bà ấy mãi. Đây là công việc từ thiện, ông hãy hiểu như thế.

Bá tước Darowsky hơi nhăn trán. Giọng nói giấu cợt của chàng Hoàng Thân rõ ràng chứa đựng 1 sự ghen tị. Tuy nhiên ông cố ghìm lại để khỏi buột ra 1 từ gì phẫn nộ, chỉ cúi đầu chào Lise rồi bước về phía phu nhân Ruhlberg và nhà ngoại giao Áo.

Serge cầm tay vợ và 2 người lướt trên mặt băng. Lise thấy ngay chồng nàng có thể làm những động tác hết sức đẹp mắt...Serge đưa nàng đi rất xa, xa lắm, đến mãi tận bờ hồ bên kia, như thể chồng nàng muốn đưa nàng ra khỏi tầm mắt của mọi người, không cho họ được ngắm vị Nữ hoàng của băng tuyết đẹp tuyệt vời này.

Nàng rất mệt nhưng không dám ngỏ lời xin dừng lại nghỉ. Đột nhiên mắt nàng hoa lên, mọi thứ quay cuồng xung quanh nàng.

- Serge, em ngã mất thôi!

Đang đà lướt, Serge phải khéo léo lắm mới dừng ngay lại được. Không tự chủ được nữa, Lise gục đầu tựa vào ngực chồng, tay ôm cổ chàng... Và lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy rơi vào một cơn hoang tưởng, nàng thấy những cái hôn liên tiếp lên mặt và 1 giọng nói lo âu : "Lise! Lise của anh!". Trong khoảnh khắc nàng thấy bao mệt nhọc tan biến, chỉ còn cảm giác thanh thản và tin cậy lan toả khiến nàng cảm thấy dễ chịu vô cùng. Thế rồi mọi thứ chìm đi và nàng không biết gì nữa.

Tỉnh dậy Lise thấy mình nằm trên chiếc đi văng trong ngôi nhà gỗ Na Uy. Phu nhân Ruhlberg cúi xuống nhìn nàng, tay cầm cốc nước pha chất gì đó... Cách đây 1 quãng, Hoàng Thân Ormanoff đứng khoanh tay, mặt cau có.

- Tỉnh rồi! - Phu nhân Ruhlberg thở phào nhẹ nhõm. - Mợ dậy uống 1 tách trà thật nóng là dễ chịu ngay thôi.

- Chị Lydie, chị đưa cô ấy về Kultow. Còn Lise nếu cô không khắc phục được những sự yếu đuối lỗ bịch ấy thì cô sẽ không được phép trượt băng bao giờ nữa.

Nói dứt lời, Serge quay gót đi ra khỏi ngôi nhà gỗ.

- Cậu ấy đang tức lắm đấy! - Phu nhân Ruhlberg thì thầm. - Mợ nghĩ xem, cậu ấy đã tự buộc mình đưa mợ đến tận đầu hồ đằng kia. Dù cậu ấy khỏe đến mấy và mợ nhẹ đến đâu, cũng vất vả lắm chứ. Thêm nữa chồng mà khoẻ mạnh, lực lưỡng bao giờ cũng khó chịu khi thấy vợ ẻo lã, hơi 1 tí đã mệt, làm vướng chân anh ta trong bất cứ việc gì.

Đây là lần đầu tiên Lydie thốt lên những lời như vậy. Vốn bản tính thờ ơ lãnh đạm với mọi thứ, chắc hôm nay bà ta bức lắm vì phải rời khỏi bãi trượt băng.

Khuôn mặt tái xanh của Lise chuyển sang ửng đỏ.

- Tôi không muốn làm vướng ai! - nàng khó chịu buột miệng. - Tôi sẽ đi 1 mình về Kultow. Và từ nay tôi sẽ để các người vui chơi mà không dính vào cho khỏi phiền đến ai. Chị về đi, chị Lydie. Lát nữa hết khó chịu tôi sẽ bảo bác Thadée đưa tôi về.

- Nếu vậy cậu Serge sẽ nổi khùng lên với tôi. Cảm ơn mợ! Thà tôi chịu khó ở đây 1 tiếng đồng hồ nữa còn hơn. Nhưng tôi rất lấy làm lạ, là tại sao Serge không để mợ nghỉ ngơi lát nữa mà bắt tôi đưa mợ về ngay? Hay cậu ấy muốn mợ đi cho khuất mắt.

Lise không đáp, chỉ khép mi mắt lại mệt mỏi, lúc này nàng cảm thấy chân tay rã rời tưởng như cái chết đã quanh quẩn đâu đây. Ôi, chết được là nhẹ! Và sẽ chẳng ai khóc nàng đâu, hoá chăng chỉ có Sacha, mấy người hầu phòng và bà cụ Madia. Chồng nàng sẽ là người đầu tiên thích thú, bởi vì anh ta đã hết hy vọng nhào nặn nàng theo ý muốn, và cũng vì anh ta không chịu nổi 1 người vợ ốm yếu, ngay cả khi sự ốm yếu ấy không phải do cô ta.

CHƯƠNG 10

Hai ngày sau bá tước Darowsky rời khỏi Kultow. Phu nhân đã mất công chài mồi ông ta mà chẳng ăn thua gì. Nếu lấy được người chồng trẻ tuổi, giàu có và danh vị cao như tể bà ta sẽ sung sướng biết bao, trước hết là khỏi phải chịu phụ thuộc vào cậu em. Nhưng khốn nỗi ông bá tước Michel Darowsky tảng lờ như không thấy gì hết. Trước đây vài năm vợ ông ta mất giữa lúc đang còn rất trẻ. Ông rất yêu vợ và không hề nghĩ đến chuyện đi bước nữa, tìm niềm an ủi trong 2 đứa con được bà nội chăm sóc.

Phu nhân Lydie Ruhlberg không hề biết những chi tiết ấy. Bà ta cho rằng ông bá tước anh họ kia không chú ý đến mình là do có mặt Lise. Hoặc không phải bà ta tự nghĩ được mà kẻ nào đã dèm pha với bà ta như thế. Bên cạnh sắc đẹp của Lise, ngay những cô gái đẹp nhất cũng bị lu mờ. Chính vì vậy mà phu nhân Lydie căm ghét Lise, biểu lộ bằng những câu châm chọc, những mưu đồ xấu xa hiểm độc, thái độ lạnh lùng khó hiểu.

Phu nhân Ruhlberg còn 1 lý do nữa để khó chịu. Bà ta nhận thấy Lise quý thằng Sacha hơn thằng Hermann. Ngay đến ông gia sư cũng ghét cái thằng bé Sacha vì thấy nó quá thẳng thắn, không phù hợp với tính lươn lẹo của ông ta. Và ông ta luôn tìm mọi cách để phạt thằng bé. Sacha không thấy sung sướng gì giữa bà mẹ, Hermann và ông gia sư Hans Brunner. Nó than phiền với Lise và nàng dịu dàng an ủi. Nàng không thể làm khác được. Chính bản thân nàng cũng đang phải chịu nỗi căm ghét ngấm ngầm mỗi lúc thêm trầm trọng, khiến nàng càng thêm buồn. Trái tim nàng nhiều lúc ứa máu. Rồi kiểu cách ca tụng đầu môi chót lưỡi nhưng hiểm độc của ông gia sư làm tăng thêm nỗi đau khổ cho nàng.

Chỉ 1 người có thể giải thoát cho nàng và thằng bé Sacha khỏi tất cả những khổ não ấy thì lại khép mình vào trong 1 thái độ lãnh đạm đầy cao ngạo, lạnh lùng đến mức tàn nhẫn. Bây giờ Hoàng Thân ngày nào cũng sẵn bắn từ sáng đến tối và khi về đến lâu đài là mặt mũi lạnh lẽo đến mức kỳ quái. Nghe những thợ săn theo hầu chàng kể lại, Serge lao vào cuộc săn bắn như kẻ tự tử, không biết sợ nguy hiểm là gì.

Tiểu thư Varvara suốt ngày lẩn tránh, lúc nào cũng lạng lẽ, chỉ muốn như cái bóng lướt nhẹ trong lâu đài. Không ai quan tâm đến cô ta đang làm gì, sống ra sao. Riêng Lise muốn quan tâm đến cô ta, nhưng nàng vấp phải 1 cánh cửa cài then kỹ. Varvara giữ kín tâm sự riêng dưới hàng mi lúc nào cũng sụp xuống.

Qua phu nhân Ruhlberg, Lise biết được rằng Varvara là em họ của Hoàng Thân, nhưng thuộc chi dưới. Mẹ cô ta bị ép lấy 1 người chồng thuộc tầng lớp quý tộc loại thấp. Sau 6 năm chung sống ông chồng qua đời để lại 1 gia tài thảm hại. Hai mẹ con sống vật vờ như thế cho đến khi nghe tin của Serge. Hoàng Thân Cyrille tạ thế, họ mới đến gặp chàng, hy vọng vị Hoàng Thân trẻ người non dạ này không nghiệt ngã như ông nội. Serge không thương ai nhưng được tính rộng rãi. Hai mẹ con được phép về sống nhờ tại Kultow, nhưng họ biết rằng muốn tiếp tục được cư mang, phải giữ cách sống âm thầm... Chắc hẳn vì nguyên nhân này mà Varvara có kiểu sống như hiện giờ.

Mẹ cô ta qua đời đã vài năm nay, nhưng Varvara vẫn tiếp tục cuộc sống thầm lặng, bám theo phu nhân Ruhlberg để hưởng sự che chở của Hoàng Thân Serge, chôn chặt trong lòng nỗi chua chát, mà có khi cả ghen tỵ nữa.

Vốn bản chất phúc hậu và tự trọng, Lise rất thông cảm với nỗi khổ tâm phải sống nương nhờ của Varvara. Đã nhiều lần nàng nghĩ, vào địa vị cô ta nàng sẽ không chịu nhờ vả nhục nhã như thế này mà kiếm 1 công việc gì đấy để có thể sống nghèo nhưng giữ được lòng tự trọng và độc lập. Cô ta làm những gì nhỉ, trong khi suốt ngày cứ như cái bóng thế? Một lần Lise nêu thắc mắc ra hỏi phu nhân Ruhlberg thì được nghe bà ta nhún vai trả lời:

- Thú thật là tôi cũng chẳng biết nữa! Cô ta chẳng hơn gì con giun con dế.

Lise hoàn toàn không nghĩ như thế. Thật lòng mà nói kiểu sống của Varvara khiến nàng mất cảm tình. Nhưng nàng tự thấy mình không đúng và nên đối xử tốt hơn với cô ta.

Chính do suy nghĩ như thế mà 1 lần, trong bữa ăn sáng, nghe tin Varvara ốm (thời kỳ đó đang có dịch cúm tại Kultow), Lise bèn quyết định đến thăm cô ta tại phòng riêng của cô ở tít phía sau toà lâu đài.

Nàng đứng lại, do dự trước cánh cửa hé mở. Một giọng nói bực tức vọng ra:

- Bây giờ mà mới đến đấy à, Nadia?

Lise bèn đẩy cửa, bước vào và nói ngay:

- Không, tôi, Lise đây.

Trong ánh sáng mờ mờ do những tấm rèm đầu giường che mất ánh sáng bên ngoài, nàng nhìn thấy mái tóc vàng hoe của Varvara.

- Công nương đấy à? - giọng nói như nghẹn lại.

Lise bước đến bên giường. Thoạt nhìn nàng đã nhận thấy Varvara đang sốt cao: mặt cô ta đỏ bừng, 2 mắt long lanh.

- Tôi đến thăm tiểu thư đây, Varvara. Vừa rồi tôi mới được biết tiểu thư ốm.

- Có gì đâu! - Varvara ngắt lời nàng. - Em rất tiếc phải làm phiền công nương. Công nương Olga ngày trước cẩn thận trong việc giữ gìn sức khoẻ lắm đấy. Em đoán nếu ngài Hoàng Thân biết công nương vào đây, sẽ phiền cho chị lắm đấy. Nhưng chắc là chị không xin phép Ngài chứ gì?

- Đấy là việc của tôi, - Lise khó chịu đáp, rất bực trước giọng điệu giấu cợt, mỉa mai của cô ta

- Tất nhiên rồi! Nhưng em thì lại rất ngại Hoàng Thân trách cứ em về chuyện này. Cho nên tuy rất biết ơn công nương nhưng em vẫn mời công nương ra khỏi căn phòng này ngay. Em làm thế này không nên nhưng em lo cho công nương đấy thôi.

Hai mắt vàng khè của Varvara khép lại. Lời vừa rồi cô ta nói giọng yếu đuối giống như hát.

Lise đưa mắt nhìn căn phòng, trong lòng bối rối. Căn phòng rất rộng, đồ đạc sang trọng nhưng rất bừa bãi. Sách rất nhiều, chật ních chiếc tủ đã đành, còn vút lộn xộn khắp nơi, cả trên chiếc bàn con bên cạnh bình nước và chiếc cốc rỗng.

- Tôi e tiểu thư hơi quá lo đấy, Varvara! Bệnh của tiểu thư không dễ lây đâu... Tiểu thư có người chăm sóc đấy chứ?

- Chăm sóc cái gì? Con Nadia bỏ mặc em có ngó ngang gì đến đâu. Nó đang còn say sưa từ cái hôm đính ước với chàng trai của lão Ivan Borgueff! Em biết chắc là con bé ấy đã cắt đứt dây điện khiến em không thể bấm chuông gọi nó được. Đến lúc nào nó mò tới đây, thế nào nó cũng đổ cho là tại dây đứt. Em không có lấy 1 giọt nước mà uống ấy chứ. Khát khô cả cổ họng. Nhưng con Varvara này có là cái gì đâu! Có kêu ca thì cũng chẳng ai thèm nghe.

- Thì cô cứ kêu đi! Tôi sẽ bảo bà Natacha. Bà ta là quản gia kia mà! Tạm thời tôi bảo Sonia, hầu phòng của tôi đến giúp tiểu thư. Chị ta tốt bụng khéo tay lắm.

Varvara bĩu môi.

- Mụ Natacha cũng như mọi kẻ khác! Họ chỉ sợ ngài Hoàng Thân Ormanoff thôi. Công nương nói cũng chẳng ăn thua gì đâu.

Má Lise ửng đỏ. Varvara nói đúng. Nàng cũng chẳng là cái gì trong toà nhà này. Mọi người chỉ nghe lệnh của Mỗi Serge.

Lise bước ra trong tâm trạng chán chường. Đúng, nàng không thể mền được con người này. Nhưng đây không phải lý do để nàng không giúp đỡ cô ta.

Sau khi sai Sonia đem nước trà nóng lên cho Varvara, nàng cho gọi bà quản gia. Nàng thấy ngay Varvara nói đúng. Nghe giọng nói trịnh trọng của bà quản gia Natacha, nàng thấy ngay rằng mình đứng trước 1 con người lãnh đạm, thờ ơ. Bà ta thừa biết rằng ngoài những mệnh lệnh của ông chủ ra thì không công việc gì là quan trọng hết. Cũng như Olga người vợ trước, Lise bây giờ không hề được Hoàng Thân ban cho bất cứ 1 cái quyền nào hết. Trong toà nhà của mình mà Lise vẫn chỉ là người khách, thậm chí 1 cái cây cảnh, được người ta chăm nom chỉ vì cái cây cảnh ấy được ông chủ quý. Trước mắt tất cả mọi người ở đây, nàng chỉ được coi là vật trang trí.

Olga ngày trước có thể chịu được cảnh này nhưng Lise không chịu nổi. Bản tính của nàng nhạy cảm và tự trọng. Bất cứ 1 đối xử bất công nào cũng làm nàng đau đớn.

Sau khi bà quản gia Natacha hứa cho qua chuyện rằng sẽ bảo Nadia rời cáo lui, thì Lise mặc quần áo để xuống dạo chơi bằng xe trượt tuyết với thằng cháu Sacha. Gần đây nó trở thành thân thiết, lúc nào cũng cùng đi với nàng. Sau câu chuyện xảy ra hôm trượt băng, phu nhân Ruhlberg nhất định không đi đâu ra ngoài lâu dài với cô em dâu. Serge không hề biết việc này, còn phu nhân Ruhlberg thì tin rằng Lise tốt bụng sẽ không bao giờ kể với chồng.

Hôm ấy 2 mợ cháu đi chơi lâu hơn mọi lần. Về đến nhà, lúc ra khỏi xe trượt tuyết, 2 mợ cháu bắt gặp 1 cảnh tượng nháo nhác khác thường... Phu nhân Ruhlberg chạy ra đón họ, 2 tay giơ lên trời.

- Cậu Serge vừa suýt chết! Mẹ vừa đi thì bọn họ khiêng cậu ấy về, gần như bất tỉnh, cánh tay và va đập máu vì bị gấu cào. bác sĩ Vaguédine bảo may không đến nỗi nguy hiểm. Cậu ấy nhất định không chịu nằm. Người dòng họ Ormanoff này chưa bao giờ liều lĩnh đến như thế trừ phi định chết. Lúc này cậu ấy đang ngồi trong phòng giấy và không cho ai vào thăm... Cậu ấy làm ra vẻ như không có chuyện gì quan trọng. May mà cậu ấy kịp thọc con dao găm vào đúng tim nó chứ không con gấu ấy đã bóp chết cậu ấy mất rồi.

Lise thật sự đau đớn. Nếu như nàng không thể có tình yêu đối với chồng thì nguyên tâm lòng ngoan đạo và đồng cảm sâu sắc với nỗi bất hạnh của người khác cũng khiến nàng không thể không xót xa với nỗi đau đớn của kẻ đang giữ quyền độc đoán đối với nàng.

Sau khi hỏi vài chi tiết ở bà Lydie, nàng vội vã lên phòng riêng. Trong lúc thay quần áo, nàng nghĩ hoàn cảnh mình thật éo le. Bản thân nàng không thể tự đến bên người chồng bị thương, để sẵn sàng bởi vì Serge buộc nàng vào thế của kẻ vô dụng, thu hẹp vai trò vợ của nàng, nàng chỉ là thứ đồ chơi mà tính khí thất thường của chàng khi thì lơ đãng khi thì hành hạ.

Đầu óc suy nghĩ buồn bã, nàng nấn ná trong phòng riêng, áp trán vào tấm kính 1 cửa sổ bên trong đó, giữa 2 lớp kính là những chậu hoa quý. Nhưng bà hầu phòng Dacha chạy vào, báo tin Ngài Hoàng Thân mời nàng sang.

Nàng hơi rùng mình. Hay chồng nàng đau nặng hơn trước?

Lise bước nhanh về phía phòng riêng của Serge. Trước khi vào đó phải đi qua 1 phòng trưng bày tác phẩm mỹ nghệ tinh xảo và những vật kỷ niệm của dòng họ. Bác Stépanek nhân viên bảo vệ đang đứng trực. Bác ta lặng lẽ mở 1 cánh cửa và Lise bước vào gian phòng mà nàng chưa đặt chân bao giờ. Phòng rất rộng, tường bọc thứ da thuộc Cordoue, được chiếu sáng bằng những lỗ hồng bịt kín đủ màu sắc cổ xưa. Đồ đạc hiện đại sang trọng ở đây được chen lẫn với những cổ vật trang hoàng theo kiểu phương Đông, còn có nhiều tấm da gấu đen và trắng lớn trải trên các bàn tủ. Trong không khí ấm áp, thoang thoảng mùi nước hoa Serge rất ưa dùng, mùi da thuộc Nga, mùi thuốc lá thơm Thổ Nhĩ Kỳ và mùi đủ loại hoa quý hiếm rải rác khắp phòng.

Serge ngồi sau bàn giấy, gục đầu xuống 2 bàn tay. Hai con chó Ali và Fricka nằm dưới chân chủ lúc này chạy ủa ra quần quýt mừng đón bà chủ, chờ nàng ve vuốt.

Lise nhẹ gạt 2 con chó sẵn, tiến lại gần chồng lúc này vẫn không nhúc nhích, nhưng đã hướng cặp mắt về phía vợ.

- Phải chăng phu nhân vì hiếu kỳ mà đến đây để xem vị chúa tể núi tuyết đã làm tôi trở thành thế này, Lise, - Serge nói giọng lạnh lùng kèm theo chút giễu cợt.

- Phu nhân Ruhlberg bảo anh không muốn ai vào thăm, - nàng úng túng, đỏ mặt vì thấy mình bị trách móc.

- Nghĩa là phu nhân cũng tự xếp mình vào số những người mà tôi không cho phép vào thăm tôi hay sao? Phu nhân quên rằng phu nhân là vợ tôi và cái danh hiệu ấy buộc phu nhân phải chăm sóc tôi ư?

- Nếu được anh cho phép thì còn gì bằng! - Em không mong ước gì hơn, - nàng bỗng thốt

lên - Em đã sẵn sàng, Serge!

- Cảm ơn, phu nhân muốn là đủ rồi... Bây giờ phu nhân đã đến thì phu nhân hãy đưa cho tôi viên ký ninh. Tôi cảm thấy sốt đang tăng. Thuốc trên bàn con ấy, bác sĩ đã để sẵn cả rồi.

- Anh đau lắm không? - Lise rụt rè hỏi, chân bước về phía chiếc bàn con.

- Rất đau, đúng thế. Nhưng tôi đủ sức chịu đựng. Người dòng họ Ormanoff không bao giờ sợ những đau đớn thể xác.

Trong lúc Serge uống thuốc nàng mang đến, Lise nhận thấy mặt chồng hoàn toàn thất sắc. Nàng thấy rõ những cơn đau đang làm chàng nghiêng rằng chịu đựng. Nhưng cặp mắt vẫn giữ dáng vẻ kiêu kỳ.

- Bây giờ phu nhân ngồi xuống đây, - Serge nói, trở chiếc ghế gần mình. - Và kể cho tôi nghe tại sao hôm nay phu nhân Ruhlberg không cùng đi với 2 mợ cháu?

Lise hơi đỏ mặt.

- Chị ấy... Anh thừa biết chị Lydie rất hay bị mệt...

- Nhưng vẫn khoẻ hơn phu nhân, chắc chắn là như thế. Và dạo chơi ngoài trời cũng là chế độ điều trị bác sĩ quy định cho chị ấy nữa. Việc chị ấy tránh đi cùng phu nhân có hay xảy ra không?

- Đôi ba lần... - Lise lúng túng khẽ đáp. Nhưng anh yên tâm là chị ấy không đi cũng không ảnh hưởng gì...

- Phu nhân thì không nhưng tôi thì có. Như thế không được... Mà cũng có thể phu nhân thích đi với cháu Sacha hơn đi với mẹ nó chăng? Không khó khăn gì làm tôi cũng hiểu được bà chị tôi không thú vị gì đối với phu nhân.

Miệng Serge khẽ biểu môi lại.

- Em không nói thế... Nhưng đúng là em rất yêu cháu Sacha, tính nó vui vẻ và nhiều tình cảm.

- Vậy thì phu nhân cứ việc rủ nó đi dạo. Chị Lydie tha hồ lười nhác sau khi tiêu hoá hết những lời tôi sẽ trách cứ chị ấy.

- Anh đừng nói điều gì liên quan đến em, em van anh, - Lise nói giọng năn nỉ.

- Liên quan đến phu nhân ư, Lise?... Không đâu. Tôi chỉ nói với phu nhân Ruhlberg 1 điều liên quan đến tôi, bởi vì tôi mới là kẻ bị xúc phạm.

Lise đỏ mặt. Thế nghĩa là sao? Serge việc gì phải quan tâm đến việc vợ chàng bị đối xử ra sao. điều quan trọng nhất đối với chàng là quan tâm xem người ta có phục thù mình không, chỉ có vậy thôi.

Serge chỉ có nhắm mắt và im lặng 1 lúc khá lâu. Cơn sốt làm mặt chàng đỏ rực. Bên cạnh Hoàng Thân, Lise đang lặng lẽ nhìn khung cảnh gian phòng sang trọng đến mức lộng lẫy. Những mùi hương đủ loại trong phòng này làm nàng hơi khó thở nhưng không thấm gì với sự

hiện diện của con người kia, chàng không biết rằng đã làm nàng đau khổ.

- Lise!

Nàng ngừng đầu lên, thấy chồng đang chăm chú nhìn nàng.

- Nếu như con gấu bóp chết tôi thì phu nhân nghĩ sao?

Mặt đỏ lên, nàng quay nhìn đi chỗ khác. Trả lời chồng thế nào đây? Kể ra, nàng chỉ có thể trả lời rằng: "Em sẽ thương xót anh với mức độ như thương xót bất cứ ai gặp nỗi bất hạnh tương tự. Em chỉ có thể khóc anh với tư cách 1 tín đồ Thiên Chúa giáo ngoan đạo".

- Nhìn thẳng vào mắt tôi, Lise!

Rồi bằng cử chỉ vừa quyền thế vừa dịu dàng, Serge đặt bàn tay nóng rực vào gáy nàng, buộc nàng phải quay mặt lại.

- Để tôi nhìn vào mắt phu nhân, tôi sẽ đọc thấy câu trả lời, bởi vì miệng phu nhân không chịu thổ lộ ra... Ôi, nghĩa là con gấu kia suýt nữa đã ban cho nàng sự tự do, Lise...

- Serge! - Nàng nói rất khẽ, mặt càng đỏ thêm.

Mắt Hoàng Thân trở nên mĩa mai.

- Chỉ cần 1 chút thôi, đúng thế! Nếu như lúc ấy cánh tay tôi không thật khoẻ, mũi dao chệch đi 1 chút thì phu nhân đã goá bụa. Mà như thế... có lẽ lại là tốt đối với tôi kia đấy.

Serge buông đầu nàng ra, nói khẽ, giọng sốt ruột:

- Bây giờ thì phu nhân hãy ra ngoài... để mặc tôi.

Lise bước ra đến cửa, vừa đẩy cánh cửa thì cảm thấy như có tiếng gọi. Nàng quay đầu lại, nhưng Serge vẫn ngồi không nhúc nhích, 2 mắt khẽ nhắm lại dưới hàng lông mi vàng hoe.

Nàng bước ra ngoài, đi nhanh về phòng. Tối hôm ấy, nàng thấy váng vất, chắc là do không khí nặng nề trong phòng của Serge. Giấc ngủ chập chờn. Thỉnh thoảng nàng như mơ thấy tiếng ai gọi:

- Lise! Lise!

CHƯƠNG 11

Mặc dù đêm trước sốt cao và rất đau đớn, sáng hôm sau Hoàng Thân Serge cũng sai người mời bà chị lên. 10 phút trò chuyện chắc đã được chàng tận dụng, bởi vì lúc trong phòng cậu em ra, mặt phu nhân Ruhlberg méo xệch, 2 mắt mọng nước. Ngồi với Hoàng Thân bà cố ghì lại, nhưng khi ra khỏi phòng cậu em, bà không ghì nổi nữa và khóc nức nở.

Trên đường về phòng riêng, phu nhân Ruhlberg chạm trán với Varvara đang đi ngược chiều, vẫn lướt nhẹ như cái bóng trên hành lang rộng thênh thang, vẻ mặt đăm chiêu, như đang mãi suy nghĩ điều gì. Tuy nhiên lần này nhìn thấy phu nhân Ruhlberg cô ta sững sốt hỏi:

- Chị làm sao thế, chị Lydie?

Phu nhân Ruhlberg đang muốn trút bầu tâm sự. Bà kể rằng Serge vừa mắng bà, chưa bao giờ nghiêm ngẽ đến như thế. Hoàng Thân trách bà không tốt với chàng. Đến khi bà bảo sẽ tiếp tục dạo chơi với Lise, thì Hoàng Thân lại bảo: "Không dám phiền chị nữa. Lise đã thấy thích đi với thằng Sacha hơn với chị rồi. Nhưng tôi sẽ không bao giờ quên thái độ chị coi thường những điều tôi yêu cầu chị".

- Cô Varvara ạ, cái con trông hiền lành thế mà độc địa. Nó ton hót với chồng nó! Con Olga ngày trước chẳng bao giờ tồi tệ thế. Nó chẳng để ý đến bất cứ ai, bất cứ việc gì, chỉ biết mỗi chồng nó thôi. Hồi nó còn sống, có bao giờ nó làm phiền gì tôi đâu. Vậy mà cái con Lise này! Nó lại mê cái thằng Sacha! Và cậu Serge tôi ra lệnh luôn là từ nay thằng hư đốn ấy sẽ đi với con Lise trong các cuộc dạo chơi... Varvara, cô có thấy Serge bây giờ đăm đỗi tính đối nết không?

Câu ấy bà ta hạ giọng xuống. Varvara cup đôi mắt.

- Cũng có thể... Em khuyên chị nên cảnh giác con mụ ấy, chị Lydie ạ.

- Cảnh giác? tại sao?

- Tại đủ mọi thứ... Chị cẩn thận đấy. Con mụ ấy rất dễ nói xấu chị với anh Serge, rồi cháu Hermann. Con mụ không ưa gì thằng bé lớn con chị đâu.

- Cô nói gì lạ thế, cô Varvara? Lise chưa bao giờ và sẽ không bao giờ tác động được vào cậu Serge đâu.

Một nụ cười hiểm độc lộ ra khỏi kẽ răng Varvara.

- Đúng, chị nói đúng. Em lầm. Đời nào Ngài Hoàng Thân Serge Ormanoff lại chịu để vợ điều khiển kia chứ! Đúng, không bao giờ có chuyện ấy, chị nói đúng, chị Lydie ạ.

Lại rít răng cười khẩy, cô ta lặng lẽ lướt đi, để bà phu nhân Ruhlberg đứng sững lại, ngỡ ngác.

Dù thâm tâm nghĩ về cô em dâu thế nào thì sau lần Serge trách cứ, bà cũng thay đổi hẳn thái độ đối với Lise, lúc nào cũng vồ vập chiều chuộng. Những câu nói châm chọc biến mất

sách... nhưng Lise cảm thấy không khí ác cảm xung quanh nàng không giảm bớt đi chút nào, khiến nàng vẫn rất khổ tâm.

Lise băn khoăn tự hỏi không biết có nên vào thăm Serge không, bởi vì Hoàng Thân không hề cho ai đến gọi vợ vào. Tối hôm qua chồng nàng đã mời vợ vào 1 cách khá lạ lùng. Nhưng đến 2 giờ trưa, bao băn khoăn biến mất sạch khi bác hầu phòng của Serge là Vassili đến báo nàng biết Hoàng Thân cho mời.

Serge xanh lợt, rõ ràng là rất mệt và đau khổ về tinh thần nữa. Sau khi trả lời vắn tắt những câu thăm hỏi rụt rè của vợ, chàng hỏi:

- Phu nhân đang làm gì lúc Vassili đến mời?

- Em đánh cờ với cháu Sacha, hôm nay nó cũng không được khoẻ.

- Vậy thì phu nhân bấm chuông gọi Stépanek, bảo nó dẫn thằng Sacha lên đây chơi tiếp ván cờ với phu nhân.

Rất sững sốt trước ý muốn oái oăm ấy của chồng, Lise thi hành ngay, không hề đắn đo. Sacha lên lập tức và 2 mợ cháu ngồi bên cạnh Serge chơi cờ. Serge chăm chú theo dõi diễn biến của ván cờ, luôn mách nước cho vợ. Cuối cùng Sacha đành phải giơ tay chịu thua, tất nhiên 1 phần cũng vì có ông cậu bên cạnh khiến em chơi không được thoải mái.

Sau đó Serge bảo vợ sang phòng khách bên cạnh, có sẵn cây đàn piano. Hoàng Thân muốn nghe 1 bản nhạc.

Đấy không phải chỉ là ý thích nhất thời. Mỗi ngày sau đó, Sacha thường xuyên được gọi lên cùng chơi với bà mợ 1 trò gì đó trong phòng của cậu Serge. Sau đấy Hoàng Thân thả cho đứa cháu ra, chỉ giữ vợ ở lại. Lise khi thì ngồi thêu bên cạnh chồng đang đăm chiêu, khi thì nàng sang đàn bên phòng khách riêng của chàng. Serge bảo tiếng đàn làm hạ sốt và dịu đi nỗi đau đớn.

Phải chăng vì thế mà Serge lôi đứa cháu vào làm chân thứ 3 cho cuộc gặp gỡ giữa 2 vợ chồng.

Mấy ngày đầu, những vết thương có làm bác sĩ Vaguédine lo lắng và ông đã bắt Serge phải nằm. Nhưng bây giờ những vết thương đã chuyển biến theo chiều hướng tốt. Sốt đã thuyên giảm. Hoàng Thân, vốn tính hiếu động, phải nằm im rất khó chịu, bây giờ đã bắt đầu được hoạt động đôi chút: đọc sách báo, xem xét những thư từ chất thành chồng trên bàn, đọc cho thư ký viết những bức phúc đáp.

Một buổi chiều, thấy 1 cuốn sách lẫn trong chồng báo chí mới mang đến, Serge đọc lướt qua rồi đưa cho vợ.

- Lise, xén cho tôi cuốn sách này!

Đây là tập thơ của 1 thi sĩ Pháp còn trẻ nhưng đã nổi tiếng. Trong lúc đưa sách vào máy xén, Lise kịp đọc qua vài vần thơ. Nàng thở dài, buồn rầu nghĩ rằng thật là cực hình việc Hoàng

Thân Ormanoff bắt khối óc non trẻ của nàng không được tiếp xúc với văn chương.

- Xong rồi chứ? - Serge hỏi khi nàng đưa chồng cuốn sách. - Em đọc lên ta cùng nghe 1 bài nào đó đi!

Cố nén nổi sùng sốt trước ý thích bất ngờ này của chồng, Lise vâng lời. Nàng đọc rất tốt, bởi vì ông Babilie đã rất chú ý dạy nàng cách nhả chữ. Nàng đọc vừa sáng sủa vừa xúc động, cố làm nổi cảm xúc của nhà thơ. Giọng nàng ấm áp và cách truyền đạt của nàng tinh tế nâng giá trị của bài thơ lên khá nhiều.

- Hãy thế thôi đã, kéo em mệt, - Đột nhiên Hoàng Thân Ormanoff nói. - Em cất sách rồi về nghỉ đi. Mai ta lại đọc tiếp.

Giờ đây việc đọc sách trở thành thói quen vào buổi chiều... Và đối với Lise đấy cũng là những giờ phút dễ chịu nhất trong ngày. Không biết Serge có dụng ý không, nhưng những bài thơ chàng chọn rất phù hợp với tuổi, với suy nghĩ, với trình độ trí thức của nàng. Lise rất hào hứng, điều này bộc lộ trong đôi mắt long lanh, nơi Serge nhìn vào có thể đọc được tâm trạng của vợ là điều mà Serge rất muốn biết rõ... Giả sử muốn biết những suy nghĩ thầm kín của Lise. thì chẳng cần phải hỏi, chàng có thể đọc thấy rất rõ trong cặp mắt của nàng.

Một lần khác, lại là những bức tranh khắc gỗ của Nicolas Versky người giữ thư viện tìm thấy được, Serge đưa vợ xem, đồng thời giải thích tỉ mỉ. Việc này cũng lại khiến nàng rất thích thú.

Lise hưởng những thú vui nhỏ rất bất ngờ ấy với sự ngạc nhiên lớn lao. Rõ ràng Hoàng Thân đã thay đổi nhiều trong cách nhìn nhận vợ. Thái độ chàng có thể còn lạnh lùng hơn cả thời kỳ đính hôn và những ngày mới cưới, nhưng thói độc đoán xem chừng giảm đi nhiều. Thỉnh thoảng chàng còn chịu nhận 1 vài nhân nhượng mà Lise không thể ngờ lại có thể có. Trước hết là chàng đã huỷ bỏ sự cấm đoán vợ đụng vào những gì thuộc về trí tuệ, và học thức.

Bây giờ mỗi lần bước vào phòng riêng của chồng, Lise không còn sợ sệt như ngày trước. Nàng bình tĩnh hơn khi ngồi vào chiếc ghế bành to, lưng cao, bọc vải màu thẫm, khiến từ nước da cho đến tấm áo mặc nhà màu nhạt nổi bật lên. Toàn bộ con người nàng đều nhịp nhàng, hoà hợp từ đường nét đến màu sắc, từ dáng điệu đến cử chỉ. Không có gì lạ khi 1 người có thẩm mỹ tinh tế như Hoàng Thân cũng không rời mắt được, nhìn theo vợ quanh quẩn bên chiếc ấm samovar pha trà, hay chơi đùa với 2 con chó Ali và Fricka. Chúng tranh nhau dành chỗ sát bên nàng đến nỗi suýt làm nàng ngã. Những lúc ấy Hoàng Thân phải can thiệp 1 cách nghiêm khắc, bất chấp những lời phản đối rụt rè của vợ.

Một lần con Fricka vội nhảy lên đón bà chủ, đã làm sụt nhẹ da ở cổ tay nàng. Serge lập tức bấm chuông gọi Stépanek và ra lệnh cho bác ta phạt con chó hỗn hào kia.

- Đừng Serge! Con chó phạm lỗi chỉ vì quá yêu chủ. Anh đừng phạt nó, Serge! - Lise năn nỉ.

Serge cúi xuống nâng cổ tay vợ đang rỉ máu.

- Không, tội này phải trừng phạt, Lise!

Chàng đột nhiên ngừng nói, cắn môi... Lise đỏ mặt nghĩ rằng chồng đang nhớ lại hồi nào

đã trừng phạt vợ, làm đau cổ tay của vợ, bởi vì trên cổ tay nàng đến giờ vẫn còn dấu vết. Chỗ bầm tím ngày đó sau này lành lại đã có hơi đầy lên chút ít.

- Thôi được, thôi con Fricka ra ngoài, không cần phạt nó nữa, - Serge nói với bác nhân viên bảo vệ đang dắt con chó ra khỏi phòng. Bác không đợi lệnh mới của ông chủ bởi vì bác định ninh rằng bà chủ có van nài mấy chẳng thể thay đổi được gì.

Lúc bác Stépanek xuống dưới nhà và kể cho mọi người nghe, ai cũng ngạc nhiên. Chỉ riêng 1 mình bà Madia là mỉm cười vẻ như hiểu được nguyên do, và bà giấu kín nỗi vui mừng đằng sau hàng mi.

Bây giờ Lise mà xuống phòng ăn muộn, Serge giữ chỗ cho nàng. Chàng tỏ thái độ lạnh nhạt ra mặt với bà chị, mặc dù bà tỏ thái độ hết sức nhún nhường và hối lỗi. Biết bà Lydie quý thằng Hermann, Hoàng Thân nó thẳng, không thích nhìn thấy mặt thằng cháu ấy, đồng thời tỏ cảm tình ra mặt với thằng Sacha, thậm chí khoan dung khi thấy nó làm điều gì dại dột, mà nếu như trước kia thì thằng bé đã bị phạt rất nghiêm túc.

Phu nhân Ruhlberg uất ức lắm nhưng đành nín nhịn. Bà ta rất lo lắng. Bà luôn nhớ đến mấy câu nhận xét của Varvara, mặc dù bà bảo đó là chuyện vớ vẩn. Mà thật đúng, làm sao có thể nghĩ rằng Lise, bị Serge đối xử tàn tệ như thế, lại có thể tác động đến tính tình của chồng được? Nhưng bà Lydie cũng nhận thấy rằng thái độ ghét bỏ của ông em đối với vợ và thằng Hermann rất rùng rợn hợp với tình hình gần đây Serge rất năng gặp vợ.

Ngoài ra còn 1 việc không thể bác bỏ được mọi người đều thấy rõ: Ngài Hoàng Thân đối xử với vợ dịu dàng hơn, bớt nghiêm ngặt so với trước đây.

Phu nhân Ruhlberg muốn hỏi thăm ý kiến của Varvara, nhưng cô ta luôn lẩn tránh rất khéo. Cô ta có vẻ rất mệt mỏi, thời gian gần đây hình như chỉ ru rú trong phòng riêng. Nước da cô ta cũng sạm lại như người có bệnh.

Những trận bão tuyết liên tiếp ngăn trở việc dạo chơi của 2 mợ cháu. Serge lại càng giữ vợ và đứa cháu bên cạnh lâu hơn. Vết thương của chàng đã lành sẹo, nhưng do cánh tay còn yếu nên bác sĩ chưa cho chàng sẵn bắn vôi. Hoàng Thân Ormanoff làm việc trong phòng giấy với mấy viên thư ký và viên quản thủ thư viện Nicolas Versky, lục lợi sổ tư liệu cổ bụi bặm, để soạn 1 cuốn sách về lịch sử dòng họ của chàng mấy thế kỷ qua; hoặc chàng đọc sổ sách báo nhận được thường xuyên.

Một chủ nhật Serge không xuống ăn sáng. Thỉnh thoảng cũng có xảy ra chuyện này. Mọi người không rõ nguyên nhân vì sao ông chủ lại yêu cầu bùng thức ăn lên phòng riêng. Vắng chàng, không ai buồn, thậm chí còn thấy thoải mái hơn trong bữa ăn. Thái độ lạnh lùng, nghiêm khắc của Serge, ngay những lúc chàng vui vẻ nhất cũng làm mọi người mất tự nhiên.

Ăn xong, Lise nán lại một lúc với bà chị chồng đang viêm dây thần kinh. Sau đấy nàng lên phòng riêng. Đến bậc thang cuối cùng của cầu thang đồ sộ này, nàng chợt thấy hình dáng tức cười của viên gia sư.

- Thưa công nương, hãy tha cho tôi tội đường đột! Xin nàng cho phép kẻ thờ phụng nàng khốn khổ này...

Hắn ta quỳ xuống nâng gấu áo Lise lên môi hôn.

Nàng lùi lại quá mạnh, trượt chân sắp lăn xuống dưới.

- Sao ông dám làm thế! - giọng nàng vừa kinh ngạc vừa giận dữ.

Một số người nào đó từ hành lang bên cạnh lao tới Hans Brunner, túm lấy hắn lôi vào 1 phòng rồi đóng sập cửa lại. Lise vẫn chưa hết hoảng sợ, nghe thấy tiếng thét phẫn nộ và đau đớn, rồi giọng khác luôn miệng: "Tha cho tôi! Tha cho tôi!".

Mong cho Serge đừng giết chết hắn ta, cũng đừng làm hắn bị thương quá nặng. Chồng nàng to lớn, con viên gia sư kia thì còm cõi. Nàng nghĩ, phải vào ngăn chặn 1 tai họa có thể xảy ra, dù có phải hứng lấy cơn giận dữ của Serge cũng đành.

Nhưng nàng vừa chạy đến cửa phòng thì cánh cửa mở và Hoàng Thân Ormanoff bước ra, bình thản và đàng hoàng, như thể vừa làm xong 1 công việc rất bình thường. Riêng trông mắt màu sẫm của chàng hơi nhuốm chút vẻ giận dữ được nén lại.

- Ôi, Serge! Anh làm gì ông ta rồi? - Lise kêu lên, nỗi sợ hãi khiến giọng nàng nghẹn lại.

- Tôi trừng phạt theo cách xứng đáng với tội của hắn. Vì phu nhân dễ xúc động nên tôi xin nói ngay, thằng cha chưa chết đâu. Thậm chí hắn vẫn còn có thể đi được để rời khỏi đất Kultow này đem theo 1 kỷ niệm mà hắn còn giữ trong ít ngày nữa... Thôi dựa vào cánh tay này, tôi đưa em vào phòng bởi vì mặt em tái nhợt, vẫn chưa hoàn hồn sau việc khốn nạn của thằng cha ấy.

Lúc Lise đã ngồi yên trong phòng, Serge đứng cạnh nàng, mắt chăm chú nhìn vào 2 bàn tay vẫn còn run rẩy của vợ.

- Trước đây hắn đã xúc phạm gì đến em chưa?

- Chưa ạ... Em chỉ thấy không ưa hắn ta vì lúc nào hắn cũng liếc trộm, vì thói giáo hoạt của hắn mà thôi.

- Đáng lẽ em nói với tôi thì phải, nếu biết tôi đã tống khứ hắn ra khỏi nhà này từ trước rồi.

Rồi làm như không thấy vẻ ngạc nhiên của vợ ngược nhìn mình, Serge nói tiếp:

- Còn 1 người khác chắc cũng làm em không ưa. Tâm hồn ti tiện của cô Varvara cũng không phải thứ mà em chịu nổi. Cô ta sẽ phải đi nơi khác.

- Varvara đấy ạ?... Ôi, Serge, cô ấy không gia đình, không tiền bạc! Vớ lại cô ấy chưa làm gì em cả. Đuổi cô ấy đi mà không có lý do gì thì không nên!

- Em tha lỗi, tôi đã có trong tay khá nhiều lý do chính đáng. Nhưng trước hết là vì cô ta căm ghét em.

- Ôi, anh nói đúng như bà cụ Madia! Nhưng tại sao cô ấy căm ghét em nhỉ?

Hoàng Thân Ormanoff cúi xuống, ôm đầu vợ:

- Bởi vì cô ta là kẻ xấu xa, trong khi em lại là thiên thần.

Chàng đặt môi lên trán người vợ trẻ. Rồi quay gót, chàng bước ra ngoài.

CHƯƠNG 12

Trong vài phút Lise ngồi lặng đi không hiểu mình đang tỉnh hay đang mơ. Nhưng không, nàng vẫn còn cảm thấy trên trán hơi ấm của cái hôn vừa rồi. Và phải chăng chính cặp môi Serge đã thốt lên những lời mà nàng không ngờ như vậy.

Thế nghĩa là sao? Càng ngày Hoàng Thân càng là 1 bí hiểm đối với nàng. Phải chăng trái tim bằng đá ấy có thể mềm đi được chút nào?

Ôi, Thiên Chúa đã làm nên được sự biến hoá dường ấy!

Một nỗi xúc động khiến nàng rung mình. Mắt nàng bỗng tỉnh cò dừng lại trước cuốn sách bói trên bàn, 1 cuốn sách cũ kỹ mà ngày trước nhiều bà mệnh phụ của dòng họ Subrans đã từng dùng để bói theo. Nàng mở cuốn sách và nhắc lên 1 bức vẽ của Gabriel đề tặng nàng. Mặt sau ghi dòng chữ: “Tặng bạn nhỏ Lise Subrans. Gabriel.” Mặt trước là hình cây thánh giá rực rỡ giữa những nhánh hoa tím và hoa bách hợp. Dòng chữ kim nhũ bên dưới nhắc lại lời khích lệ: “Kẻ gieo hạt trong nước mắt sẽ gặt hái trong hân hoan”.

Gabriel, hãy cầu nguyện Thiên Chúa nhân từ đoái thương linh hồn anh ấy mà làm trái tim anh ấy đến với Chúa! – Lise lầm rầm khẩn nguyện.

Bỗng có tiếng gõ cửa. Lise không ngăn được nỗi sửng sốt khi thấy Varvara xuất hiện.

- Em xin lỗi đã làm phiền công nương. Nhưng 1 kẻ bất hạnh khao khát được gặp công nương. Câu chuyện thế này. Bác thủ kho Ivan Borgueff hôm qua quá chén, say rượu. Ngài Hoàng Thân nghe tin bèn quyết định đuổi bác. Bác ta là người làm lâu năm của lâu đài, đau đớn quá nên bị xuất huyết não. Theo bác sĩ Vaguédine thì bác ta chỉ còn sống được 2 hoặc 3 ngày nữa thôi. Em vừa ở chỗ bác ấy. Lưỡi bác ấy bị ríu lại, nhưng bác ta vẫn ra hiệu được cho em là bác ấy muốn gặp công nương để nói điều gì đó.

- Nói với tôi? - Lise sửng sốt hỏi lại. - Tôi có quen biết gì bác ta đâu nhỉ?

- Bác ấy bảo có chuyện rất quan trọng cần nói với công nương. Tuỳ công nương thôi. Nhưng em nghĩ lòng từ thiện trước 1 người sắp chết khiến công nương không nên từ chối bác ta.

- Đúng thế. Tiểu thư là ơn dẫn tôi đến chỗ đó được không?

Trong lúc đi theo Varvara, Lise rất hồ nghi. Bác thủ kho kia muốn gì ở nàng? Gia nhân tại lâu đài Kultow rất đông, nàng không nhớ đã lần nào gặp bác thủ kho Ivan Borgueff chưa. Vừa thấy bà chủ bước vào, cặp mắt ông như hồi lại chút sinh khí. Một tay chưa bị liệt hẳn khẽ giơ lên về phía Lise.

- Bác muốn nói gì với tôi à? - Lise dịu dàng hỏi, nghiêng đầu về phía người bệnh.

- Vâng, thưa bà chủ... Người ta bảo tôi có bốn phận nói ra để bà chủ biết...

Lưỡi bác ta rú lại, do bị liệt.

- Tôi biết kẻ nào đã mưu giết mẹ bà chủ. Tôi đã nhìn thấy lúc bà Xénia, mẹ của bà chủ, trượt chân khi leo lên ngọn tháp. Sau tai nạn ấy, tôi đã kể với cụ lớn Cyrille và Ngài Hoàng Thân Serge. Hai vị đều cấm tôi không được lộ ra với ai... Nhưng người ta bảo tôi có bốn phận phải kể ra với bà chủ trước khi tôi chết...

- Bác nói sao? Mẹ tôi bị tai nạn là do tội ác của kẻ nào ư?

Lise hoảng hốt hỏi

- Đúng thế... bà Catherine ghen tị với bà chị Xénia, bởi vì bà ấy cũng thầm yêu bá tước Subrans.

- Bà Catherine đấy ư? - Lise lắp bắp.

- Chính bà Catherine đã đảo mấy viên đá lát bậc... Chính mắt tôi nhìn thấy. Tôi xin thề trước Chúa.

Lise choáng váng, phải vịn vào thành giường để khỏi ngã.

- Không thể có chuyện như thế được!... Không! Không! Không!

- Có đấy... Ôi, bao lâu nay phải giữ kín tôi rất khổ tâm...

Bác Ivan Borgueff lắp bắp thêm vài câu gì nữa rồi im bặt. Lưỡi bác ta thôi không nói ra được nữa.

Varvara bước vào lúc đó, nhìn tấhy vẻ mặt tái nhợt của Lise, bèn cúi xuống lau mồ hôi cho ông già.

- Nghỉ đi, bác Ivan. Bác đã nói, trái cả lệnh cấm của bác sĩ. Thế là đủ rồi. Nghỉ đi.

Lise không thốt lên được 1 lời, bước ra khỏi căn phòng, về ngay phòng riêng đóng chặt cửa lại. Trong tâm trạng hoảng hốt, nàng quỳ xuống trước cây thánh giá.

Chẳng lẽ câu chuyện khủng khiếp ấy lại có thật hay sao?... Chẳng lẽ mẹ kế của nàng?...

Không, không! Ông già kia đã nói dối, hoặc trí óc ông đã lẫn. Chắc chắn như thế rồi. Xuất huyết não làm óc ông rối loạn...

Vả lại nàng có 1 cách rất đơn giản để kiểm tra chuyện kia có thật hay không: đấy là đến gặp chồng và kể lại lời của bác thủ kho Ivan Borgueff.

"Mới nghe nữa chừng, chắc chắn Serge sẽ bảo mình điên nên mới tin vào câu chuyện ấy" - nàng thầm nghĩ.

Lise đứng dậy... Nhưng đến lúc ấy, hàng ngàn sự việc trước kia nàng không để ý, bây giờ lại đột nhiên hiện lên trong ký ức: vẻ hốt hoảng của phu nhân Catherine Subrans lúc nhìn thấy Hoàng Thân Ormanoff trong cuộc đi săn với gia đình Cérigny, thái độ lịch sự nhưng lạnh nhạt của Serge, thái độ lúng túng, sợ sệt của mẹ kế nàng trước chồng nàng... Nhớ lại những chi tiết ấy, Lise cảm thấy cách xử sự của bà Catherine mang nhiều nét của kẻ có tội...

Nàng đột nhiên nhớ lại rằng chưa bao giờ nàng thấy bà mẹ kể và Serge đưa tay cho nhau.

- Không! Không phải!... Mình không thể cứ để tình trạng nghi hoặc như thế này được! - Lise rên rỉ, 2 bàn tay vò mạnh vào nhau.

Tiếng ai mở cửa phòng khách bên ngoài. Ai đến nhỉ? Chỉ chồng nàng mới có thể vào mà không cần đánh tiếng như vậy...

Serge cần gì? Nàng nhớ lại những lời của chàng và cái hôn hôm qua. Tim nàng đập mạnh... Câu chuyện của bác thủ kho khiến nàng quên sạch mọi thứ. Nàng vội bước ra mở cửa.

Serge đã đứng đó, bên cạnh chiếc bàn đặt cuốn sách bói rách nát mở rộng... và trên tay chàng là tấm vẽ của Gabriel tặng nàng.

Serge ngẩng đầu lên nhìn nàng. Lise đứng sững, rùng mình trước cặp mắt tối sầm lại ấy.

- Lại gần đây, Lise... Hãy nói tôi nghe, tại sao em dám giữ thứ này trong khi tôi đã ra lệnh cho em quên đi tất cả quá khứ?

Khuôn mặt chàng mọi khi lãnh đạm, hôm nay bỗng có 1 sắc thái rất lạ. Giọng chàng xưa nay vẫn giá lạnh, hôm nay bỗng hơi giận hờn.

Trong lúc Lise đứng im lặng, sững sờ trước thái độ không bình thường ấy, Serge tiến thêm mấy bước.

- Em hãy trả lời tôi đi. Tại sao em giữ tấm giấy này? Em cần còn nghĩ đến con người xa lạ kia ư?

Nàng hơi trấn tĩnh lại được. Giọng nghiêm khắc quá đáng của chồng khiến nàng phần nộ:

- Đúng thế, em vẫn nghĩ đến bạn ấy! - Giọng nàng run lên. - Em không có thói quen những người bạn đã từng quý mến em và em cũng quý mến họ.

Chưa bao giờ Lise thấy mặt chồng tái đi như vậy. Chàng như biến thành 1 người khác. Serge bước thêm mấy bước, đặt tay lên vai vợ, khiến Lise loạng choạng. Rồi chàng kéo mặt vợ sát lại mặt mình.

- Cô đã yêu nó phải không? Và đây là 1 kỷ niệm của hân?... Một kỷ niệm quý giá? Thế nào? Xem đây này!

Dáng điệu phũ phàng, Serge xé nát bức vẽ và quăng nó ra xa khiến những mảnh vụn bay lả tả.

- Đây là số phận của bất cứ thứ gì gọi cho cô quá khứ! - chàng rít lên qua kẽ răng. - Em phải yêu tôi, tách khỏi mọi bà con họ hàng, mọi bạn bè thân thuộc. Không 1 kẻ nào được len vào trái tim em. Trái tim ấy chỉ hoàn toàn thuộc quyền 1 mình tôi!

- Yêu anh ư?... Anh là đao phủ của tôi!... Anh là người làm tôi đau khổ. Anh cấm tôi không được hưởng niềm an ủi trong tôn giáo của tôi, anh lại còn cấm tôi không được giữ kỷ niệm thiêng liêng về những bạn bè của tôi. Bạn ấy là 1 vị thánh!

Lise đứng thẳng trước mặt chồng. Nỗi uất ức làm nàng không còn biết sợ là gì nữa. Sắc

đẹp của nàng lúc này đượm thêm vẻ gan góc khiến nàng có vẻ đẹp của 1 vị nữ thánh. Lúc này nàng không còn là đứa trẻ con nhút nhát, mà là 1 người vợ phản kháng sự bất công, phản kháng thói độc đoán tàn bạo của chồng.

- Anh có thể bắt tôi phục tùng nhiều thứ, nhưng có 3 thứ anh không thể ép buộc tôi được: 1 là bỏ tín ngưỡng của tôi, 2 là quên đi tình cảm của gia đình và bạn bè... và thứ 3 là bắt tôi phải yêu con người chỉ coi tôi là 1 cái xác không hồn tha hồ nhào nặn cách nào tùy thích!

Nàng quay phắt và đi vào phòng. Nàng cảm thấy toàn thân rã rời và nếu đứng lại nàng sẽ ngã trước mặt anh ta.

Serge dẫn thêm 1 bước định níu nàng nhưng lại thôi. Chàng quay gót, mặt đánh lại, 2 mắt quắc lên, đi ra.

Stépanek mở cửa phòng giấy cho chủ vào, thầm lo lắng:

- Hôm nay vô phúc kẻ nào đụng vào ông ấy!

Serge đi đi lại lại 1 lúc khá lâu trong gian phòng rộng lớn. Đột nhiên chàng đứng lại, lấy gót giày dí xuống tấm thảm phương Đông.

- Hèn!... ta là thằng hèn! - Chàng lẩm bẩm, đầy giận dữ. - Sau này ta gặp ông nội ta ở thế giới bên kia, Người sẽ ngạc nhiên, dòng máu chảy trong huyết quản ta đâu phải dòng máu của gia tộc Ormanoff. Con cháu của Người mà suýt nữa hạ mình quỳ xuống chân 1 con bé táo gan dám coi thường ta! Ta, chồng nó và chủ của nó! Con bé làm ta điên rồi! May mà ta đã ghìm được. Ta sẽ phải nghiền cô ta ra thành cám, phải buộc cô ta phải tuân thủ mọi điều.

Serge lại đi tiếp và rồi dừng lại, trán cau lại:

- Tiếp tục hành hạ cô ấy ư?... Không, ta không nỡ! - Chàng thốt lên, giọng nghẹn lại. - Ngay vừa rồi... Lỗi là ở Gabriel, bạn thuở nhỏ của cô ấy, cậu ta đã quý mến cô ấy, cô ấy cũng quý mến lại... có lẽ đến giờ cô ấy vẫn còn quý hắn, trong khi ta thì căm ghét... Và cách cô ấy đấu tranh đòi quyền được giữ kỷ niệm về hắn mới táo bạo làm sao!... Trong khi ấy thì cô ta căm ghét mình!

Serge dừng lại, nhếch mép cười chua chát.

- Mà chuyện ấy có gì quan trọng đối với ta kia chứ. Cái chính là cô ấy sợ ta và tuân lệnh ta. Người của dòng họ Ormanoff ít quan tâm đến việc kẻ khác có yêu mình hay không... thôi chấm dứt cái trò vớ vẩn không xứng đáng với 1 đầu óc nam nhi! Ta có việc đang cần phải thực hiện tối nay kia mà.

Serge bấm chuông gọi Stépanek, sai anh ta báo tiểu thư Varvara biết chàng muốn nói chuyện với cô ta.

Khi Varvara bước vào, Serge đứng sau bàn giấy. Chàng khẽ cúi đầu đáp lễ cách chào bao giờ cũng kính cẩn 1 cách thảm hại của cô gái này. Serge lạnh lùng nói:

- Tôi không muốn dài lời. Chỉ xin báo tiểu thư biết là những việc làm của tiểu thư đã thừa đủ để tôi không thể tiếp tục giữ tiểu thư thêm trong nhà tôi được nữa! Tiểu thư sẽ phải rời khỏi đây!

- Anh Serge, hãy thương hại em! Hãy tha thứ cho những đại dột của em. - Varvara quỳ sụp xuống, nước mắt chảy ròng ròng. - Serge, ôi làm sao anh hiểu được nỗi lòng thầm kín của đứa em họ khốn khổ này. Giá như anh chọn em, em sẽ là kẻ nô lệ hầu hạ anh, em sẽ hiến dâng anh cả thể xác lẫn linh hồn. Hãy thương em, đừng xua đuổi em! Em chỉ cần được nhìn thấy anh, được thờ phụng anh, hơi Thượng đế của em! Ôi, giá như anh muốn, em xin dâng anh toàn bộ linh hồn của em, của kẻ nô lệ cho anh!

- Linh hồn của kẻ nô lệ ư? Thứ đó tôi thừa sức mua được bằng tiền, bằng vàng. Nhưng tôi cần 1 linh hồn tinh khiết, phúc hậu và dũng cảm kia. Tôi cần 1 linh hồn thà chết chứ không chịu nhắm mắt tuân theo mọi thứ. Tôi cần 1 linh hồn mà tôi cảm phục kia.

Varvara đứng dậy, mặt tái nhợt:

- Một linh hồn như thế anh không thể yêu nổi đâu, thưa ngài Hoàng Thân Ormanoff!

- Sao tiểu thư biết? - Serge đáp lại, giọng kiêu ngạo. - Nhưng thôi, chuyện ấy có liên quan gì đến tiểu thư kia chứ. Vấn đề chính là tiểu thư đi khỏi đây. Tôi hạn cho tiểu thư tám ngày. Còn đi đâu là việc của tiểu thư.

Varvara nhìn thẳng vào Serge đầy thù hận.

- Thôi được, tôi sẽ rời khỏi đây trước thời hạn ấy. - Dứt lời, Varvara quay gót. Tới cửa, cô ta quay lại nói, giọng đầy đe dọa:

- Rồi anh sẽ thấy anh xử sự với tôi nhẫn tâm như thế là khôn hay dại! - nói xong cô ta bước ra, đóng sập cửa lại.

Serge đứng phắt dậy mạnh đến nỗi làm 2 con chó đang thiêu thiêu ngủ dưới chân chàng choàng tỉnh dậy, ngơ ngác.

- Quỷ quái!... Con bé làm mình điên rồi chẳng?... Stépanek! Bảo đem bữa ăn lên đây cho ta! Hôm nay ta không xuống nhà! - Nói xong chàng đẩy cánh cửa ngách, chui sang phòng cất tài liệu cổ, vùi đầu vào những tập bản thảo đầy bụi.

CHƯƠNG 13

Trận bão tuyết đến hôm sau thì tan. Trời lại trong xanh. mặt trời lại hiện ra hiền hậu. Lise quyết định trưa nay dạo chơi một chút ngoài trời để đỡ căng đầu óc sau 1 đêm thao thức.

Thằng bé Sacha bị viêm phế quản, không đi cùng nàng được. Vả lại hôm nay nàng muốn đi 1 mình. Một nỗi buồn sâu lắng đè nặng lên trái tim Lise. Sự việc xảy ra hôm qua làm đảo lộn mọi thứ. Thời gian gần đây nàng đã tưởng chồng bắt đầu thay đổi. Nhưng Serge không thay đổi chút nào hết, vẫn y nguyên là 1 bạo chúa diệt trừ mọi mong muốn tự do tinh thần của vợ. Serge tàn nhẫn đến mức nở làm khổ 1 phụ nữ yếu đuối, và chàng lại đa nghi đến mức sợ cả 1 kỷ niệm về người bạn đã chết của vợ.

Chồng nàng sẽ làm gì hôm nay đây? Chàng sẽ trừng phạt thế nào đũa trẻ hư là nàng hôm qua đã dám nói tàn tệ vào mặt chàng như thế?

Nhớ lại những lời đã nói hôm qua, Lise ngạc nhiên sao nàng dám táo tợn thế và sao Serge không phạt nàng ngay lúc ấy?

Nàng sẵn sàng chịu sự trừng phạt. Đau đớn thêm 1 chút có nghĩa gì đâu!... Số kiếp nàng là phải chịu những nỗi đau đớn ngấm ngầm. Làm sao khác được khi chồng nàng là 1 tên bạo chúa hành hạ vợ. Họ chẳng chỉ cái chết mới giải thoát được cho nàng.

Lise bước chậm chạp, mắt nhìn thẳng phía trước, đầu óc để vào những suy nghĩ buồn bã. Nghe tiếng động đằng sau nàng quay lại. Varvara đi đến, vai khoác chiếc áo bằng lông thú.

- Công nương dạo chơi đấy à? - cô ta nói, nắm chặt bàn tay Lise vừa đưa ra. Còn em, đang định đến thăm 1 gia đình nghèo ngay gần đây.

- Tiểu thư vẫn giúp đỡ săn sóc những gia đình nghèo khổ đấy à?

- Vâng, nhưng khả năng em eo hẹp lắm, chẳng giúp họ được mấy.

- Ôi, tôi cũng đang muốn được làm như tiểu thư! - Lise buồn rầu nói. Nhưng tôi không dám nghĩ đến chuyện ấy.

- Đúng rồi, ngài Hoàng Thân Ormanoff đòi nào chịu để công nương làm việc ấy. Ngài dẫu quan tâm đến những người nghèo khổ, bất hạnh. Gia đình mà em đến thăm đấy chịu khổ cũng chính vì Ngài Hoàng Thân. Ngài đã trừng phạt bác ta quá nghiệt ngã chỉ do bác ta phạm 1 lỗi rất nhỏ.

Trái tim Lise bùng lên niềm phẫn nộ. Chính nàng cũng đã chứng kiến 1 trường hợp tương tự.

Varvara đi tiếp. Lise đi bên cạnh, tai lắng nghe cô ta bằng giọng thương cảm kể về những người nghèo khổ bất hạnh...

- Ôi, nhưng tôi đi quá xa rồi. Phải quay về thôi! - Đột nhiên Lise nói.

- Công nương nên ghé thăm họ. Sắp đến nơi rồi. Ngay chỗ kia thôi. Ôi, nếu công nương đến thăm thì đây là 1 niềm an ủi lớn đối với những kẻ bất hạnh tội nghiệp kia.

Lise do dự... Nhưng nàng nghĩ bụng: kể ra đến đó cũng tốt. Nàng rất muốn làm chút gì đó chuộc lại 1 phần tội lỗi do chồng nàng gây ra.

Lise đi theo Varvara rakhỏi khu vườn cây. Varvara với dáng đi đàng hoàng chứng tỏ cô biết rất rõ công việc của cô ta.

Đột nhiên 1 tiếng hú vang vọng.

Lise vội đứng lại.

- Cái gì thế?

- Chó sói. - Varvara thản nhiên nói.

- Sói? - Lise tái mặt, hốt hoảng.

- Trận bão đã xua chúng vào rừng. Bây giờ bão tan chúng mò ra để kiếm ăn. Nhưng công nương đừng lo, ngôi nhà chúng ta đến ở ngay gần đây thôi.

Thấy Varvara thản nhiên, Lise cũng đỡ sợ. Nàng ráo bước theo chân cô ta. Vài phút sau, hai người đến 1 căn nhà gỗ trông bên ngoài khá bề bực.

- Nhà này bỏ hoang, nhưng hai chị em mình có thể lánh vào tạm trú, - Varvara nói.

Vào lúc ấy, tiếng hú lại vang lên, bây giờ rất gần.

Lise và Varvara chạy vội vào trong nhà đóng chặt cửa lại:

- Chúng nó kia, - Varvara nói, đi đến gần 1 chiếc cửa sổ hẹp.

Lise cũng đi tới và suýt nữa hét lên hoảng hốt. Sau cửa sổ có khoảng 7, 8 con chó sói rất to, đang hung ác nhìn vào ngôi nhà họ đang đứng.

- Tiểu thư Varvara, chúng ta làm thế nào bây giờ?

- Đành trú ở đây chờ người nào đến cứu vậy. Nếu chỉ là 1 mình em thì chưa biết bao giờ mới có người đến cứu. Bởi vì con bé Varvara Dougloff này có đáng gì, chỉ là 1 đứa không ai để ý đến. Nó có vắng nhà bao lâu người ta cũng mặc. Nhưng công nương thì lại khác. Công nương mà bị sao thì ngài Hoàng Thân đau khổ biết chừng nào... Tại sao công nương lại nhìn em lạ thế kia? Công nương chưa biết ngài Hoàng Thân yêu công nương đến điên cuồng à?

- Tiểu thư nói đùa? - Lise lúng túng.

Varvara cất tiếng cười độc ác.

- Ôi, bà chị dấu tôi mới nghĩ thơ làm sao. Tôi biết rõ ông anh họ của tôi, ngài Hoàng Thân lắm chứ. Tôi có tài thôi miên, và khi tôi đã định, thì chỉ cần chăm chú nhìn vào ai tôi cũng đoán được hết tất cả những ý nghĩ của họ. Đối với mọi người Ngài Hoàng Thân hết sức khó hiểu, nhưng riêng tôi thì tôi hiểu hết về ngài. Tôi đọc được đầy đủ mọi ý nghĩ mà Ngài giấu kín trong đáy lòng ngay từ buổi đầu công nương mới đặt chân đến Cannes... Và tôi cũng đoán trước kết

quả cuộc vật lộn giữa lòng tự ái kiêu kỳ với tình yêu diễn ra trong con người ngài. Tôi biết hết, công nương hãy tin thế. Một lần tôi thấy Serge nhặt bông hoa chị gài trên thắt lưng rơi ra, Serge đã đưa bông hoa ấy lên môi hôn rồi lại giận dữ quăng ra xa. Một Hoàng Thân oai hùng như Serge Ormanoff mà lại chịu hạ mình trước 1 đứa trẻ 16 tuổi thì quả là điều Ngài không sao chịu đựng nổi. Cuộc vật lộn trong lòng ngài đúng là dữ dội... Nhưng chính sự gay go ấy khiến bên nào thắng mới càng vinh quang, đúng không, thưa công nương?

Lise tròn xoe mắt kinh ngạc nhìn cô em họ xa của chồng. Nàng như bị cặp mắt của Varvara thu mất hồn vía. Trong khi ấy tiếng chó sói hung dữ vẫn gào thét bên ngoài cửa sổ...

- ... Và trong lúc ấy 1 trái tim khác phải hứng chịu tất cả mọi đau khổ. Cách đây 13 năm, 1 đứa con gái nhỏ theo mẹ nó đến Kultow ra mắt Hoàng Thân Serge Ormanoff khi đó còn rất trẻ, nhưng tính tình cũng đã kiêu căng, khinh người và khó hiểu như hiện giờ. Chàng nhìn đứa con gái nhỏ mới đến bằng cặp mắt thờ ơ khinh khỉnh, cặp mắt có màu sắc liên tục thay đổi, giống như cặp mắt nước những hồ ao phương Bắc vậy. Nhưng cặp mắt lạnh lùng ấy không hiểu sao lại có mãnh lực thu hồn đứa con gái nhỏ tên là Varvara kia. Varvara này ngay từ phút giây đó đã lập 1 bàn thờ dành cho chàng trong trái tim bé nhỏ của mình, mặc dù chàng không thèm biết đến sự tôn thờ thầm lặng đó. Hôm chàng cưới Olga, cô gái ấy đã tính đến chuyện tự tử vì tuyệt vọng. Nhưng tôi vẫn cố gắng nghĩ rằng dù sao sống vẫn còn hơn chết, vì vẫn được hằng ngày chiêm ngưỡng người mình thờ phụng, nghe tiếng chàng nói. Và tôi rất căm ghét Olga, tất nhiên... Đến 1 ngày kia, 1 "tai nạn" đã giúp tôi loại trừ được vĩnh viễn kẻ tình địch và đứa con của Serge.

Lise thét lên kinh hoàng, lùi lại.

- Varvara!... Chao ôi, câu chuyện cô kể khủng khiếp quá! - Lise lắp bắp nói.

Một ánh ma quỷ loé lên trong cặp mắt Varvara.

- Nhưng đây là câu chuyện có thật! Cô gái tội nghiệp bị rẻ rúng ấy vẫn âm thầm ôm hy vọng biết đâu sẽ có ngày ông anh họ xa kia nhận ra được rằng bên cạnh chàng có 1 đứa con gái sẵn sàng làm chân nô lệ, sẵn sàng đeo vào cổ chuỗi xiềng xích mà chàng đã buộc vào chân tay người vợ. Đứa con gái ấy thậm chí còn quỳ gối 1 cách thần phục hơn cả cô vợ xấu số vừa rồi, còn sẵn sàng làm bất cứ thứ gì chàng muốn hơn cả vợ trước nữa kia. Nhưng than ôi, chàng đã gặp chị!... Và lần này không phải là Olga, loại con gái chỉ có nhan sắc còn ngoài ra dốt nát, nhu nhược. Chị không chỉ là 1 thứ pho tượng bày trong phòng khách để trang hoàng. Thật ra Hoàng Thân Ormanoff chưa bao giờ có tình yêu đối với Olga cũng như con người ta không thể có tình yêu với 1 pho tượng dù là pho tượng đẹp đến mấy. Chính vì chị cưỡng lại Serge mà chị đã chinh phục được trái tim anh ấy. Và chị đã thắng, thừa công nương! Nhưng hãy mau mau tận hưởng niềm vui chiến thắng và hạnh phúc ấy đi, bởi vì thời gian chẳng còn bao lâu nữa. kẻ bị khinh bỉ, giẫm đạp sắp trả thù rồi đấy. Chỉ 1 lát nữa thôi.

Lise rùng mình. Cặp mắt Varvara ánh lên 1 vẻ căm thù... Lise run bắn người lên: nàng đang đứng trước 1 kẻ thù rõ ràng khoẻ hơn nàng, mặc dù vóc dáng nhỏ hơn.

- Ta muốn trả thù Serge về tội đòi đuổi ta đi, trả thù mi vì tội đã biến ta thành bất hạnh. Chỉ lát nữa thôi sẽ xảy ra thêm 1 vụ sát nhân nữa trong cái gia đình này... Mi nghĩ sao về

chuyện mẹ kể của mi đã loại trừ mẹ đẻ của mi? Ta biết mi sẽ đau lòng vô cùng khi nghe biết chuyện ấy vì vậy chính ta đã thúc ông Ivan Borgueff phải kể ra cho mi biết, sau khi ta hiểu được nguyên nhân khiến ông ta đắm đầu vào rượu chè. Bà Catherine lúc đó đang ghen tị. Nhưng cách làm của bà ta, ta chưa thấy hay. Ta thích làm đàn ông hơn. Và ta đã chuẩn bị cái bẫy này...

Varvara lấy trong người ra 1 con dao nhọn.

- ... Cách loại trừ mi kiểu này thú vị hơn nhiều. Ta đã hình dung được thấy Serge của mi sẽ bao nhiêu đêm mất ngủ nhớ tới cảnh tượng người vợ yêu quý tuyệt vời bị những hàm răng chó sói xé ra thành từng mảnh trong lúc còn đang sống, nghe thấy những tiếng kêu thét đau đớn của công nương kêu cứu. Thế mới gọi là trả thù chứ!

Cô ta đưa dần bộ mặt dữ dần đến sát khuôn mặt của Lise đang lùi dần và run rẩy trước cặp mắt hung ác của loài thú. Varvara túm lấy tay Lise, những ngón tay nhọn đã cắm vào cổ tay nàng...

Lise hiểu rằng nàng sẽ thiệt mạng nếu không có 1 phép lạ của thần thánh nào cứu vãn. Nàng ngửa mặt lên cầu Chúa... Varvara đã túm chặt con mồi, đẩy ra phía cửa. Lise giãy giụa. Nhưng đúng như nàng nghĩ, Varvara lúc này có sức khỏe được tăng gấp hàng chục lần do nổi căm thù chất chứa trong lòng.

Một tay vẫn túm chặt Lise, tay kia mở cánh cửa, Varvara đẩy nhanh nàng ra ngoài, khiến Lise ngã sòng soài trên mặt đất.

Đàn chó sói bị bất ngờ, hơi lùi lại ngơ ngác. Rồi chúng lao vào con mồi, mừng rỡ bỗng nhiên được 1 bữa thoả cơn đói.

Rất nhiều tiếng súng nổ vang. Ba con nữa đứng sững lại. Mỗi 1 con, chắc đói nhất cố lao vào Lise, ngoạm cánh tay nàng.

Nhưng 1 viên đạn đã bắn gục nó nằm lăn ra đất... Một số người khá đông xuất hiện, tay cầm súng lao tới tiêu diệt nốt đàn sói, trong đó chỉ có hai con bị thương nhẹ chạy thoát được.

Một trong đám đông đó là bác thợ săn hôm trước bị phạt roi và mới được Serge tha tội cho gần đây. Bác ta cúi xuống phía người phụ nữ đang nằm bất tỉnh dưới đất.

- Bà chủ đây mà! Sao lại thế nhỉ? - bác ta sửng sốt kêu lên.

Bác nhắc bổng Lise lên, định mở cửa căn nhà nhưng thấy cái then bên trong.

- Sao thế này?... Thằng Piotre mở giúp tao cánh cửa!

Piotre, 1 chàng trai lực lưỡng như thần Hercule ghé lưng vào đấy. Cánh cửa kêu răng rắc rồi bậc mở.

Họ ùa vào và thấy trong góc nhà tối om tiểu thư Varvara, mặt tái nhợt, mắt long lên uất hận.

- Hồng cả rồi!... Số kiếp ta rủi ro thế này! - Cô lầm bầm.

Đột nhiên cô ta rút lưỡi dao găm, đâm mạnh vào ngực và ngã xuống đất.

Lúc này chàng Piotre cúi xuống xem thế nào thì đã thấy mắt cô ta trợn ngược và máu chảy ra như suối.

- Chắc chết rồi... Nhưng bác Michel, thế này nghĩa là thế nào?

- Bây giờ chưa phải lúc tìm hiểu xem là thế nào. Bà chủ bị thương vào tay ngắt đi dây này. Ta phải đem bà chủ về lâu đài ngay. Còn bà kia thì ta không thể làm gì được nữa. Trước mắt, hãy lo cứu bà chủ đã. Mọi việc khác ngoài Hoàng Thân sẽ lo.

Rồi bác thợ săn Michel cùng với 1 người nữa khiêng Lise đang bất tỉnh vì vết thương ra khá nhiều máu.

Lúc đám thợ săn vào đến khu vực vườn cây, họ gặp Hoàng Thân Serge Ormanoff đang đi nhanh tới. Nhìn thấy đám gia nhân đang khiêng 1 người, chàng vội chạy tới. Đám thợ săn cũng đứng lại ngạc nhiên thấy ông chủ tỏ vẻ hoảng hốt, điều họ chưa từng thấy.

- Chuyện gì thế? - chàng hỏi, giọng khản đặc lại.

- Công nương suýt bị chó sói cắn chết... May chúng tôi đến kịp...

Serge nâng vợ lên tay và 1 mình chàng bế nàng về đến tận lâu đài.

Chàng đi nhanh như chạy, như thể nhẹ như bông không trọng lượng.

trong lúc đi đường, chàng ra lệnh mời ngay bác sĩ Vaguédine. Một gia nhân vội vã đi tức khắc. Về đến lâu đài, chàng lên phòng riêng của vợ, đặt nàng nằm trên chiếc ghế đệm dài. Bà hầu phòng Dâcha mặt tái nhợt run rẩy cởi những thứ khoác ngoài bằng lông thú của bà chủ, để trần cánh tay bị chó sói ngoạm vào.

- Trời ơi cánh tay! Tội nghiệp cánh tay xinh xắn này. Kẻ nào làm chobà chủ ra nông nổi này? - Bà hầu phòng xót xa lắm bầm nói.

Bà hốt hoảng lùi lại, mặt méo xệch đi. Hoàng Thân quỳ gối bên cạnh chiếc ghế hôn tới tấp vào cánh tay bị chó sói bập vào.

Sau này bà hầu phòng kể rằng bà không thể tưởng tượng mặt ngài Hoàng Thân lại có thể bộc lộ 1 nỗi lo âu xót xa đến như thế.

Bác sĩ Vaguédine đã đến. Ông băng bó cánh tay và chấm dứt tình trạng bất tỉnh của công nương.

Vẫn quỳ như thế, Hoàng Thân quàng tay ôm cổ vợ và gục đầu lên ngực nàng. Lúc Lise mở mắt, cái nàng nhìn thấy trước tiên chính là khuôn mặt người chồng.

Và trong tình trạng chưa tỉnh hẳn, nàng bỗng nhiên sợ hãi.

Một giọng dịu dàng vang bên tai nàng:

- Đừng ngại gì cả, Lise yêu quý, nữ hoàng của anh! Anh yêu em và em muốn gì anh cũng xin chiều ý em tất cả.

Cặp mắt đen của Lise lộ vẻ hoảng hốt. Nhưng nhìn mắt chồng, nàng đã hiểu tất cả. Khuôn mặt đang nhợt nhạt dần dần ửng hồng. Hàng lông mi dài khẽ rung động và cả khuôn mặt nàng tươi lên trong 1 cảm giác hạnh phúc.

- Serge!

Nàng chỉ có thể thốt lên được 1 tiếng ấy, bởi nàng quá mệt không thể nói nhiều hơn. nhưng trong khi Hoàng Thân áp mạnh thân thể nàng vào người chàng, Lise đặt trán lên vai chồng với dáng tin cậy và giao phó của 1 sinh vật yếu ớt ký thác mình cho 1 sinh vật khỏe mạnh đủ sức che chở mình.

- Cần đặt công nương lên giường ngay, - Bác sĩ Vaguédine nói. - Trong lúc đó tôi chuẩn bị thuốc men cần thiết.

Chắc lúc đó hình ảnh sự việc khủng khiếp xảy ra lúc nãy tái hiện trong óc Lise, làm tan dần làn sương mù che phủ trong lúc mê man. Nàng rùng mình và 1 nỗi hoảng sợ làm thay đổi nét mặt nàng.

- Ôi, trông mắt nó kìa!... Con chó sói đấy, Serge! Đuổi nó đi cho em!

Khắp người Lise run bần bật, nàng bấu chặt lấy cổ chồng.

- Không có gì đâu, em yêu quý! Đây là phòng của em kia mà, em thử nhìn xem. Và anh đang bên cạnh em đây, Đừng sợ gì hết, con bồ câu nhỏ của anh!

Dưới bàn tay chồng vuốt ve, Lise dần bình tĩnh lại. Nhưng đến khi nhìn thấy cánh tay băng bó, nàng đưa mắt nhìn chồng và ông bác sĩ như dò hỏi.

- Em ngã thôi, và tay hơi bị xây xát 1 chút phải băng bó lại. Không có gì quan trọng đâu, - Serge giải thích.

Lise nhìn tay, đột nhiên nàng lại hoảng hốt...

- Varvara! Những móng tay của cô ấy này... Anh nhìn xem Serge!...

Nàng chìa 2 bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo, trên đó hằn những vết móng tay của Varvara lúc cô ta nắm cổ tay nàng, kéo ra cửa căn nhà ngoài rừng.

Serge giật mình.

- Varvara!... Em bảo Varvara làm sao?

Nhưng bác sĩ kín đáo ra hiệu ngăn Serge đừng nói nữa.

- Công nương hãy quên tất cả những chuyện ấy đi trong lúc này! - Bác sĩ Vaguédine nâng hai bàn tay Lise lên. - Công nương đang ở đây, mọi sự đều ổn. Hoàng Thân đang ở bên cạnh, chúng tôi đang ở bên cạnh. Công nương không phải lo sợ gì hết. Chỉ cần nghĩ đến việc thuốc thang thôi...

- Và việc yêu nữa chứ. - Serge ôm nàng hôn và nói. Bây giờ bà Dâcha và cô Sonia đưa em đi nằm, trong lúc đó anh giải quyết vài công việc cần kíp. Xong việc anh sẽ sang với em, Lise yêu quý của anh.

Lúc ra đến ngoài Hoàng Thân hỏi bác sĩ Vaguédine:

- Thế nào, ông Vaguédine?

- Tôi chưa thể nói rõ ràng được. Tôi hy vọng đấy chỉ là 1 sự xúc động mạnh, sẽ nhanh chóng qua khỏi. Nhưng trước tiên tôi muốn biết đã xảy ra như thế nào?

- Chính tôi cũng chưa rõ. Tôi định đi đón Lise, vì nghe gia nhân nói cô ấy đi về phía đó, tôi gặp 2 người thợ săn đang khiêng cô ấy lúc đó đã mê man. Một trong 2 tên có nói đến chuyện chó sói. Nhưng lúc ấy tôi chưa kịp hỏi kỹ. Tôi vội bế cô ấy về ngay.

- Bà công nương có nói đến tên tiểu thư Dougloff, - viên bác sĩ khẽ nói.

- Đúng thế... Để tôi hỏi xem mấy người thợ săn có biết thêm gì không.

Michel và Piotre biết ông chủ sẽ hỏi chuyện cho nên đã chủ động về lâu đài cùng với các đồng sự để trình báo với Ngài. Lúc này họ thuật lại những gì họ đã nhìn thấy.

- Tốt... Tôi cảm ơn các anh và không bao giờ quên ơn các anh đã cứu sống công nương. – Hoàng Thân nói, thả cho họ đi về với một thái độ trù mến khiến họ sửng sốt.

Quay ra gặp bác sĩ, chàng kể tóm tắt cho Vaguédine nghe những gì đám thợ săn trình báo. Rồi chàng nói thêm:

- Theo tôi thì sự việc xảy ra như thế này. Varvara ghen ghét Lise đã bố trí để trả thù. Nhưng sự việc thế nào phải phải đợi vợ tôi bình phục ta mới có thể biết được. Chắc là khủng khiếp lắm.

- Chắc hẳn mẹ ta đã bóp mạnh làm hai cổ tay công nương hằn sâu vết móng tay nhọn như thế. Móng tay mẹ ta chắc phải sắc lắm.

Một ánh mắt hằn học loé lên trong mắt Serge.

- Ôi, nếu như cô ta chưa chết! Giá như tôi có thể nắm lấy cô ta trong bàn tay này! – Chàng nói giọng uất giận.

Lúc Serge cùng bác sĩ quay lên phòng Lise thì nàng đang nằm trên chiếc giường rộng kiểu thời đại Louis XV. Nàng vẫn còn đang run rẩy. Bác sĩ cho nàng uống một liều an thần, do nhiệt độ thấy không cao lắm bèn bảo bệnh nhân cần được nghỉ ngơi.

- Em cho anh ngồi lại đây chứ? – Serge nài nỉ vợ. – Anh sẽ ngồi thật yên để em được yên tĩnh.

- Ôi, anh ngồi lại đi. Có anh em đỡ sợ! – Nàng nói, vẫn hơi run run.

- Em không sợ anh nữa à, Lise?... Đến một ngày nào đó em sẽ tha thứ cho anh vì tội anh đã đối xử phũ phàng, đã làm em đau khổ. Rồi ngay sự việc hôm qua nữa! Ôi, anh sẵn sàng làm mọi thứ để xóa đi những kỷ niệm nặng nề ấy trong đầu em! Em sẽ tha thứ cho anh chứ, em yêu quý?

- Tất nhiên rồi, vì anh đã ân hận, vì anh đã yêu em. – Lise nói, giọng rất yếu.

- Cảm ơn, em yêu quý. Nhưng anh sẽ sửa chữa ngay từ bây giờ. Từ nay em sẽ là bà chủ. Anh chỉ là kẻ phục dịch em thôi.

Lise đã làm một cử chỉ phản đối.

- Không, Serge! Em sẽ phục anh tất cả những gì đúng...

- Em quả là một thánh nữ! – Hoàng thân nhìn vợ âu yếm – Em có biết lúc nào anh thấy yêu em nhất không? Chính là cái lúc em cưỡng lại anh để gìn giữ tín ngưỡng của em đấy. Từ ngày đó anh hiểu rằng em có một linh hồn thực sự. Và ngay trong lúc anh giận dữ anh vẫn cảm phục em. Ôi, anh đã làm em đau khổ trong bao lâu!

- Đừng nhắc lại chuyện ấy! – Lise thì thầm, đặt bàn tay lên miệng chồng.

- Anh sẽ không nhắc lại nữa, nhưng trong thâm tâm anh sẽ luôn nhớ đến. Bây giờ em được tự do, em muốn theo tôn giáo nào thì tùy em. Và đến một ngày nào đó, thấy anh hối hận và yêu em, em sẽ yêu anh đôi chút chứ, em yêu quý?

Lise ngoan ngoãn ngả đầu lên vai chồng, miệng thì thầm:

- Anh là người chồng yêu quý của em.

CHƯƠNG 14

Đúng như bác sĩ Vaguédine dự đoán, thần kinh công nương Lise đã bị một cơn chấn động quá mạnh. Ngay khi thấy nàng tạm bình phục, Hoàng Thân Serge vội vã đem nàng đi khỏi Kultow để tránh cho nàng những kỷ niệm đau lòng. Hai vợ chồng trở lại Cannes. Ánh nắng mặt trời và không khí ấm áp ven biển Địa Trung Hải đã nhanh chóng nâng thể trạng Lise lên khá nhiều.

Phu nhân Ruhlberg và hai đứa con cùng đi với họ. Đối với Serge, thằng bé Sacha vô cùng quý giá vì nó hóm hỉnh vui tươi, rất cần cho việc phục hồi sức khoẻ của Lise... Hoàng Thân Serge Ormanoff bây giờ không coi trọng thứ gì ở đời hơn sức khoẻ và niềm vui của vợ chồng.

Bây giờ Lise được hoàn toàn thoải mái thư từ. Ngay khi tới Cannes nàng viết một lá thư dài thăm hỏi phu nhân Forcils. Riêng đối với phu nhân Subrans nàng còn ngần ngại. Một lần nàng đã quyết định hỏi chồng về nỗi băn khoăn vẫn ám ảnh nàng thời gian gần đây xung quanh điều ông già Ivan Borgueff nói cho nàng biết.

- Ông nội anh và anh đã giữ kín chuyện này, và từ đấy cũng không quan hệ gì với bà Catherine nữa. Chỉ sau này vì gặp em cho nên anh buộc phải nói lại quan hệ họ hàng xưa.

Serge đã kể cho nàng nghe đã buộc phu nhân Subrans cách nào để bà phải chịu ưng thuận cho đứa con chồng lấy chàng.

Ý nghĩ rằng một người mà nàng yêu quý, tin cậy đến như thế lại chính là thủ phạm đã giết mẹ nàng, và lại bỏ mặc nàng đang còn non nớt đến như vậy vào tay một người mà bà ta biết là vô cùng độc đoán... Ý nghĩ ấy khiến Lise rất đau lòng. Nhưng mấy đứa con của bà ta thì đâu phải chịu trách nhiệm về những tội lỗi của mẹ chúng. Sau khi suy nghĩ thế, Lise đặt bút viết thư cho em Anuchka, hỏi thăm tin tức ở Bardonnaye.

Em gái cùng cha khác mẹ của nàng trả lời rằng cả nhà rất mừng rỡ vì mọi người ở Péroulac đã đình ninh chị Lise biệt tăm vì bận bịu gia đình mới, không còn bụng dạ nào nghĩ đến gia đình cũ. Em báo tin mẹ em rất yếu và rất buồn. Lise hiểu ngay nguyên nhân nào đã khiến mẹ kế của nàng buồn bã đến thế.

Một buổi sáng tháng Tư, nàng công nương trẻ tuổi ngồi trên thềm lát đá hoa cương, xung quanh là những khóm hoa kỳ diệu, đọc cuốn tiểu luận lịch sử vừa in. Nàng tiếp tục học thêm để hoàn thiện kiến thức. Hoàng Thân Serge Ormanoff đúng là người thấy tuyệt diệu giúp đỡ vợ trong chuyện này. Hiện giờ Lise đã hoàn toàn bình phục. Những đau buồn đã lui vào dĩ vãng. Dáng trẻ con đã biến mất và nàng thành một phụ nữ kiều diễm. Tuy vóc có cao hơn trước, nhưng đôi mắt hung huyền vẫn giữ được vẻ thơ ngây tinh khiết và hiền dịu ngày xưa.

Gia nhân mang đến thư từ báo chí do nhân viên bưu điện đem tới. Nàng tìm thấy trong đó có 1 bức thư đề tên nàng. Một lá thư của Anuchka.

“Có tin gì vậy?”, nàng thầm nghĩ, tay bóc nhanh phong bì.

“Em vội viết ngay, báo chị một tin không vui, chị Lise yêu quý. Mẹ yếu lắm. Bác sĩ bảo mẹ không sống được nữa, có thể qua đời bất kỳ lúc nào. Mẹ biết sắp chết, bảo em viết thư van nài chị, nếu thu xếp được cố về thăm mẹ. Mẹ cần nói với chị điều gì đó trước khi nhắm mắt. Lúc nói lời đó em thấy mẹ rất xúc động. Chị cố về thăm nhà. Em rất lo Hoàng Thân không cho chị đi...”

Đứa em gái tội nghiệp của chị.

Anuchka.”

- Có thư từ gì của anh không em yêu?

Hoàng Thân hiện ra trên thềm, vừa mới cưỡi ngựa đi dạo buổi sáng về.

- Em làm sao thế kia? – Chàng kêu lên, nhìn thấy mắt vợ ướt đầm.

Lise không đáp, chỉ đưa lá thư cho chồng.

- Bà ta muốn được thú tội với em đây mà, Lise. Chắc hẳn bà hối hận ghê gớm lắm... Nhưng em làm sao đáp ứng được yêu cầu ấy?

- Nhưng em rất muốn đáp ứng, Serge ạ.

- Em định đến đấy à?... Em chưa được khoẻ, nên tránh xúc động mạnh.

- Em đã khoẻ hẳn rồi. Em không có lý do gì để từ chối nguyện vọng của con người bất hạnh kia.

- Bà ta đã giết chết mẹ em và suýt nữa đã làm em khổ cả đời.

Môi Lise run run.

- Chính vì em phải tha thứ cho bà mà em cần về. - Giọng nàng run run.

- ... Cũng được. Vậy bao giờ em định đi?

- Ngay tối nay, nếu anh thấy có thể được.

Hoàng Thân Ormanoff cùng với vợ đến Péroulac lúc đêm đã khuya.

Hai em nàng, Anuchka và Albéric lao đến ôm lấy chị khóc nức nở. Bà Catherine Subrans vẫn còn tỉnh và bà yêu cầu hễ Lise đến thì đưa ngay lên phòng bà. Trong lúc Albéric dẫn Hoàng Thân vào phòng khách, Lise vội vã bước lên thang gác. Nhìn thấy con chồng, bà Subrans mặt đã nhợt nhạt càng nhợt nhạt hơn. Bà đưa tay về phía Lise. Bà xơ trực bên giường biết ý tránh ra ngoài.

- Lise, ta cần phải nói với con, nhanh lên, kéo ta sắp chết.

- Dì đừng nói nữa. Cháu biết cả rồi, - Lise thì thầm, tay nâng bàn tay run rẩy của người mẹ kế.

- Cháu... biết rồi à?... Serge nói có phải không?

- Không phải Serge. Vả lại ai nói không quan trọng! Vấn đề là cháu đã biết rồi.

- Vậy mà chị vẫn đến đây?

- Vâng, bởi vì cháu biết dì rất hối hận, cháu về để mang đến cho dì lời tha thứ của cháu.

- Cảm ơn! Cảm ơn! Ôi, giá như chị biết nỗi ân hận đã hành hạ tôi bấy lâu nay như thế nào! Nhưng còn chị! Lise, hãy nói thật đi, chị có khổ lắm không?

- Cháu rất hạnh phúc, dì ạ. Serge là người chồng giỏi giang nhất và cũng tình cảm nhất trên đời.

- Thật vậy ư? Ôi, nghe chị nói mà tôi nhẹ đi được một nỗi khổ tâm. Đã bao nhiêu đêm không ngủ được, tôi tự trách mình đã phó mặc cuộc đời của chị. Nhiều đêm tôi nằm mơ thấy những cảnh khủng khiếp, chị bị ông Hoàng thân Ormanoff ấy hành hạ, trừng phạt. Ôi, Chúa lòng lành đã cất nhắc gánh nặng ấy khỏi lương tâm tôi. Bây giờ thì tôi chết được rồi. sáng nay Linh Mục đã đến, Lise ạ.

Bà ngừng nói, đặt bàn tay lên ngực. Toàn thân bà bỗng co thắt, quằn quại, Lise vội chạy lại. Lúc Serge, bà xơ và hai đứa trẻ bước vào thì phu nhân Subrans đã qua đời.

Hoàng thân Ormanoff và công nương Lise nán lại Bardonnaye thêm ít ngày sau tang lễ. Chấp nhận đề nghị của vợ, Serge bằng lòng bảo trợ hai em Anuchka và Albéric.

Một buổi sáng đẹp nắng, hai vợ chồng nàng rời khỏi Bardonnaye đi về phía làng. Lise muốn dự lễ ở nhà thờ, còn Serge thì đi theo nàng cho đúng thủ tục. Cũng như chàng đã có lần nói với phu nhân Subrans ngày bà coò sống, chuyện tín ngưỡng đối với chàng chỉ là hình thức. Chàng theo tôn giáo chỉ là để tôn trọng tục lệ của dòng họ. Ông nội chàng ngày xưa, Đại Công Tước Cyrille đã giáo dục đứa cháu đích tôn trong tinh thần kiêu hãnh về dòng máu, về trí thức hơn người đủ sức buộc người dưới phải phục tùng. Ông cụ ít quan tâm đến những vấn đề tâm linh. Ngay Serge bây giờ cũng coi nhẹ tín ngưỡng, chàng đặt tình yêu lên trên hết. Trong khi Lise thì lại coi trọng Thiên Chúa thiêng liêng. Serge thấy cảm phục và yêu quý vợ phần lớn cũng vì lòng ngoan đạo, ý thức bốn phận và niềm tin của nàng.

Lúc này đứng trong nhà thờ cổ kính, giữa luồng ánh sáng mờ ảo do những tấm kính màu hắt xuống, Serge bỗng thấy một cảm giác khác thường. Buổi lễ kết thúc, hai vợ chồng bước ra ngoài qua cánh cửa lấp loáng ánh mặt trời dọi xuống qua các kẽ lá. Nghĩa trang Péroulac lúc nào cũng mờ tối do ánh sáng trên cao khó lọt xuống được, ngay cả vào những ngày nắng đẹp như hôm nay.

Lise cầu nguyện một lúc trước mộ phần của gia đình nàng. Lúc nàng đứng dậy, Serge ôm vai nàng.

- Bây giờ anh muốn đích thân dẫn em đến ngôi mộ của “anh ấy” – chàng xúc động thì thào vào tai vợ.

Trong lúc Lise lâm râm cầu nguyện trước ngôi mộ của Gabriel Forcils, Serge thấy rất ân hận đã có thái độ nhẫn tâm và nhỏ nhen trước cô gái giàu tình cảm này. Tahí độ thô lỗ của chàng đã làm nhỏ bao nhiêu nước mắt từ đôi mắt xinh đẹp và trong trắng kia. Phải là kẻ điên

rồ mới ghen với một người đã chết.

Đúng là chàng đã ghen với người chết, ghen với tình cảm thân thiết và chân thành giữa đôi bạn trẻ ấy.

Đột nhiên Serge quỳ trên bậc đá hoa cương bên cạnh vợ, rồi cúi xuống ngắt một bông hoa cắm chướng.

- Hãy cầm lấy bông hoa này, Lise yêu quý, - chàng nói rất khẽ.

Lise cầm bông hoa đặt lên môi.

- Gabriel bây giờ trở thành linh hồn thiêng liêng và thân thiết với em hai lần, bởi vì có thêm sự đồng tình của anh, Sege yêu quý! Hương hồn anh ấy sẽ cầu xin Chúa cho hai ta. Chính nhờ anh ấy cầu xin mà Chúa đã ban cho vợ chồng mình tình yêu và sự hoà hợp. Mong rằng linh hồn ấy được yên nghỉ thanh bình trên cao kia để đến một ngày nào đó hai chúng ta cũng sẽ lên đó gặp.

Một tia nắng lọt qua cành lá, rọi xuống hai mái đầu Serge và Lise. Một làn gió nhẹ đưa mùi thơm của các loại hoa trong vườn lướt trên trán họ. Hương hồn linh thiêng của người đã khuất đáp lại lời nguyện cầu của Lise, như đang ban phước cho chàng Hoàng thân thoát khỏi những lăm lặc. Lòng kiên trì của người vợ đã đẩy lùi được những sai trái trong cách suy nghĩ của Hoàng thân Ormanoff.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>